

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 20 / IV legislatura / Segon període

Dimecres, 7 d'octubre de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 14

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i nou minuts.

Debat general sobre el Tractat de Maastricht a sol·licitud del M. H. Sr. President de la Generalitat (Continuació.)

Intervenció del G. P. Popular: *Sr. Curto i Casadó (P) (p. 715).*

Resposta: *Conseller (p. 718).*

Rèplica: *Sr. Curto i Casadó (P) (p. 721).*

Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *Sr. Ribó (IC) (p. 722).*

Resposta: *Conseller (p. 727).*

Rèplica: *Sr. Ribó (IC) (p. 731).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 733).*

Segona rèplica: *Sr. Ribó (IC) (p. 734).*

Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 735).*

Resposta: *Conseller (p. 739).*

SUMARI (2)

Rèplica: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 741).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 742).*

Segona rèplica: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 743).*

La sessió se suspèn a les dues del migdia i set minuts i es reprèn a les cinc de la tarda i set minuts.

Intervenció del G. Socialista: *Sr. Clotas (S) (p. 744).*

Resposta: *Conseller (p. 749).*

Rèplica: *Sr. Clotas (S) (p. 751).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 751).*

Intervenció del G. P. de Convergència i Unió: *Sr. Pérez-Moreno (CiU) (p. 752).*

La sessió se suspèn a un quart de set de la tarda i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 14.2

La sessió es reprèn a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

El debat prossegueix amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris que seran de trenta minuts. L'ordre d'intervenció serà de menor a major.

Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, coincidint amb lo conseller d'Economia i Finances, és innegable que lo resultat del referèndum a França, amb l'apretada victòria del sí, per una part; per una altra part, los criteris i la posició que planteja el Regne Unit al Tractat d'Unió Europea, i per últim, la crisi monetària que recentment hem hagut de suportar..., és innegable —deia— que estos fets han generat confusió i preocupació en tots los àmbits de la nostra societat. Els dies posteriors hem d'afegir, a més de preocupació i de confusió, incertesa colectiva perquè, situats en est context que acabo de descriure, ja han vist a través dels mitjans de comunicació que la verificació política desigual dels diferents partits, referida als beneficis o no respecte a la validesa de l'actual Tractat de Maastricht, està incrementant, com a mínim, esta verificació política, tots els contrastos a partir, com he dit, del sí francès, del no de Dinamarca i, sobretot, de la incògnita de Gran Bretanya que vol concretar lo principi de subsidiarietat, és a dir, lo concepte que delimita l'àmbit de competències entre la Comunitat i tots los estats.

Per consegüent, aquelles declaracions d'autosatisfacció i aquells exercicis de propaganda triomfalista entenem que en lo seu dia no van ser ni encertats, ni mesurats, perquè ara los antecedents actuals demostren que una cosa és sembrar principis i una altra cosa ben diferent és recollir resultats. I en un esforç de comprensió entenc que en la seva intervenció d'ahir lo conseller d'Economia i Finances no tenia altra opció o no tenia altra sortida que elaborar un discurs que vingués a complir un tràmit parlamentari que mereixia l'atenció del Govern i del Parlament, però sobretot que venia imposat des de l'opinió pública en el seu conjunt. Probablement esta era una d'aquelles ocasions que des d'una posició de govern no convenia assumir molts de compromisos i així en la dispensa del dèficit pedagògic lo discurs va tindre totes les limitacions que comporta una intenció d'esta naturalesa.

La veritat és que la reducció en quatre anys de la meitat del dèficit de la Generalitat és un compromís concret i positiu, encara que tècnicament lo problema no és lo dèficit públic, sinó que el vertader problema és lo gasto públic. I si el Grup Popular volem reconèixer que la postura del Govern i la postura del conseller no era fàcil a l'hora de desenvolupar una intervenció informativa, formativa i pedagògica, també hauran de convenir amb mi, hauran de reconèixer que si els ciutadans tenien incer-

tesa, preocupació i confusió, si ara jo parlo del sistema Nairu com lo conseller va parlar de l'Eurostat, de l'informe Ruding, de l'informe Delors, o dels vuit *clusters*, m'imagino que el creuament de cables i l'«empanada» mental és majúscula des de les cinc de la tarda del 6 d'octubre de 1992.

Per consegüent, tinc per a mi que la convocatòria i la celebració d'est debat en tot lo que comporta la paraula debat en l'àmbit del Parlament de Catalunya nos obliga, al menys al Grup Popular, a formular tres afirmacions que considerem fonamentals: la primera, que ja ha arribat lo moment, probablement amb major intensitat, de parlar amb tota claredat a l'opinió pública i als ciutadans respecte a les obligacions que imposa la Unió Europea; la segona, que sense entrar en valoracions de si el Tractat està tocat o no està tocat, estem ara exercitant implícitament una interpretació dels acords de Maastricht en lo context del Parlament de Catalunya, i la tercera, que tenim la responsabilitat d'explicar el sentit polític de la Unió Europea en lo seu conjunt. I vull afegir que, des de la nostra opinió, en la Unió Europea o en l'Europa ideal que entre tots volem construir, hi han de ser tots los països que accepten íntegrament los acords del Tractat de Maastricht, això sí: una vegada ratificat pels respectius estats com a obligació ineludible per al seu compliment.

Amb aquests requisits lo Partit Popular és partidari de l'ampliació de la Comunitat a tots els candidats que puguin reunir estes condicions i amb lo mateix ordre d'opinió política est procés europeu ha de quedar formalitzat en un curós respecte a les identitats pròpies dels països membres de la Comunitat, que tenen lo dret de guardar la capacitat d'iniciativa en lo seu àmbit nacional. Amb paraules més clares: és l'adequada interpretació que s'ha de donar al principi de subsidiarietat; és a dir, no resuscitar antigues querelles de sobirania que queden resoltes si s'aplica amb netedat i amb lleialtat est principi, ni tampoc caure en una Europa centralitzada, reglamentista i burocratitzada. L'equilibri entre el respecte a les identitats nacionals i la Unió Europea reclama, en tot cas, una interpretació correcta dels textos que alimenten la doctrina de construcció europea reflectida al Tractat de Roma de 1957 i repetida al Tractat de Maastricht, a l'article a) del títol primer.

I si bé és cert que amb raó s'ha parlat del dèficit democràtic que afecta la construcció europea, i que em sembla prioritari i raonable que s'intenti superar est dèficit democràtic, no és menys veritat que també hem de superar l'evident dèficit pedagògic amb una informació projectada cap als pobles i cap als ciutadans i que el Parlament a Catalunya és la institució i el mecanisme adequat per aconseguir una major implicació ciutadana en lo procés de construcció de la Unió Europea. I val la pena, senyores i senyors diputats, acceptar esta responsabilitat, assumir esta responsabilitat, des de la nostra opinió, requerida a declaracions concretes en dues direccions: per una part, que el procés d'unió europea és lo millor per a la societat catalana i espanyola; que qualsevol esforç addicional mereix ser considerat i que podem superar els exàmens pendants si apareix una renovada orientació política; i en l'altra direcció, reconèixer també amb tota claredat que ni Espanya ni Catalunya estan avui en millors condicions que deu mesos o dos anys enrere i que parlar de l'horitzó del 97 o del projecte del 97 amb l'instint d'amagar la crua realitat de 1992 i de 1993 nos semblaria un exercici extraordinàriament desencertat.

La convergència de 1997 —que ningú posa en dubte— és la nostra competitivitat de 1992 i de 1993 i, si no hi ha competitivitat el 93, no tindrem convergència el 1997. I que s'entengui quan afirmo que no tindrem convergència el 97, perquè la convergència que jo indico és la convergència real i la convergència nominal. La serietat d'est debat no em permet frivoltzar respecte de la interpretació de conceptes quan lo que estem invocant és la claredat i el rigor en les nostres manifestacions. Lo mateix senyor Felipe González afirmava dijous passat que no hi ha cap relació de causa-efecte entre el procés d'unió del Tractat de Maastricht i la gravetat de la situació econòmica, i així ho deia també ahir lo conseller d'Economia i Finances.

«És una responsabilitat de país» —va dir el senyor Felipe González—, i és, en tot cas, una responsabilitat del Govern central. Per això insistim sense imputacions determinades de culpabilitat que Espanya va malament i que Catalunya s'ha compromès en esta fase de clara desacceleració econòmica quan els indicadors han demostrat una tendència negativa de l'activitat, quan lo creixement de l'economia se situa ara per sota del 2% i l'1% el 1993, quan l'índex de producció industrial està en una fase d'estancament, quan la indústria perd llocs de treball, quan les expectatives empresarials tendeixen a empitjorar, quan la construcció continua donant mostres d'esgotament, quan lo sector turístic no aconsegueix els resultats previstos i quan la taxa d'atur arribarà al 17,8% el 1992 i al 18,9% el 1993; és a dir, 3 milions d'aturats, 3 milions de ciutadans sense poder treballar. Quan tot això són realitats negatives inqüestionables em sembla un despropòsit i una irresponsabilitat reflexionar públicament en base a jutjar els fets sota els aspectes més favorables amb evidents inclinacions personals i partidistes.

I en esta falta d'atenció per afrontar la realitat estricta dels esdeveniments actuals amb una absència total d'autocrítica a l'origen dels problemes que nos afecten, en esta falta d'atenció em refereixo directament al president de la Generalitat, a Catalunya i al Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés de Diputats, a Madrid, que les contradiccions entre allò que diuen i allò que han col·laborat a deteriorar mereix la crítica oberta formulada per nosaltres al passat debat de política general i mereixeria, per la seva part, un major control de les seves paraules i de la seva responsabilitat.

És l'expressió inequívoca del president del Govern central quan al debat de Maastricht de la passada setmana recordava que quan les coses anaven bé, los socialistes anaven molt ben acompanyats. Segur que totes les mirades quan va dir això van tindre uns mateixos destinataris, i és que no es pot jugar alegrement amb los conceptes per tal només d'acaparar l'atenció del lector; no es pot dir, sense més, que el Govern central ha de canviar de política econòmica, sinó que, en tot cas, la política econòmica s'ha d'adequar a l'economia espanyola i s'ha d'adaptar a l'economia comunitària internacional. Probablement lo que més importa és un canvi de política en lo seu conjunt, que són conceptes diferents.

Los fets avui són los que són i la Unió Europea significa essencialment mercats oberts i economies fortes i competitives i, lamentablement, a Espanya ni economia, ni fortaleza, ni competitivitat.

Ja ho assenyalava lo mateix ministre, senyor Solchaga, quan admetia que els objectius es basaven en expectatives econòmiques

més optimistes i que ara, en l'actual crisi, seran estos objectius més difícils de complir. I si el mateix ministre i tots los indicadors, per desgràcia, assenyalen que la situació és molt pitjor que fa dos mesos o fa dos anys, preguntem nosaltres com podem incidir des de Catalunya per a reduir les desviacions en relació amb la convergència real o nominal?, tenim mecanismes a Catalunya per equilibrar algun dels indicadors? Des de la nostra opinió sí que tenim mecanismes per reduir alguna de les omissions de l'actual política econòmica.

En primer lloc, los pressupostos de la Generalitat, si el Govern vol assumir que avui un pressupost ja no és una simple estimació d'ingressos i despeses, sinó que un pressupost —com hem dit alguna vegada— pot incidir positivament en l'economia amb efectes estrictament econòmics de dues maneres diferents: per una part, recaptant i rebent impostos —això és evident—, però per una altra part, considerant los factors productius en una distribució racional i equitativa i, en segon terme, podem aportar criteris de solidaritat i podem aportar credibilitat que genera legitimitat. Per exemple, fa menys de dos anys que el mateix conseller d'Economia, senyor Alavedra, manifestava que els tipus alts d'interès acabaven en capital estranger que a la vegada dificulta, est capital estranger, la competitivitat de les nostres empreses i dels nostres productes i acabava dient que també la inflació dificulta la nostra competitivitat.

Doncs bé, en est diagnòstic que nosaltres compartim, apliqui, senyor conseller, apliqui el Govern de la Generalitat esta recepta als pressupostos del 93 i ofeguin la inversió especulativa a Catalunya de capital estranger.

Mentrestant recordaré una dada que té una existència efectiva alarmant en relació amb els plans d'inversió empresarial. Les nostres empreses tenen una mitjana de rendiments més elevats invertint en deute públic que no pas invertint los recursos propis a la mateixa empresa —dades del 82 al 91 facilitades per la central de balanços del Banc d'Espanya. Per consegüent, s'ha d'acabar amb la festa del diner fàcil i de l'especulació i hem de recobrar lo nostre patrimoni de treball, d'esforç, d'estalvi i d'inversió i, a més —òbviamment—, la modernitat, la qualitat i la competitivitat.

No es tracta de construir un decorat o un panorama de pessimisme, entre altres consideracions perquè Catalunya i Espanya han superat etapes difícils i han afrontat riscos individuals i col·lectius amb un extraordinari èxit. L'esdeveniment olímpic de Barcelona'92 o l'Hispasat són exemples suficientment expressius de la nostra capacitat, però també les empreses de tot volum, per exemple, en electrònica o laboratoris farmacèutics que desenvolupen tecnologia i que ara, per manca de mitjans i d'infraestructura per mantindre lo seu ritme innovador, cauen a les urpes de lo que es denomina «inversió estrangera» i que alguns saluden amb entusiasme calculat.

No hi ha ni una sola dada referida a la convergència real o nominal que sigui positiva per al compliment dels nostres objectius, ni en desequilibri entre ingressos i despeses del sector públic, ni en tipus d'interès, ni en deute públic, ni en creixement de l'activitat, ni en la inversió, ni en la balança de pagaments, ni en l'ocupació, ni tampoc en los índexs de competitivitat. I tota aquesta situació que és tan greu com real és suficient com per plantejar renovades orientacions i solucions internes de política econòmica, monetària i pressupostària, sempre amb preferència a repartir culpes i responsabilitats a

partir de quan ja existeix lo reconeixement que el problema no està ni a Maastricht, ni a Edimburg, ni al camí que va de Lisboa a Edimburg. I així, tota la corresponsabilitat per part nostra que faci falta, però és evident que la política d'impuls, d'esforç i de coordinació correspon als respectius governs en l'àmbit de les seves competències.

Cronològicament, Maastricht comporta uns compromisos, un fons de cohesió creat abans del 31 de desembre de 1993; la segona fase a partir del gener del 94 sobre la unió econòmica i monetària, i el pas a la tercera fase, gener del 97 o del 98 o del 99, per a determinar quins estats membres compleixen les condicions necessàries per a establir una moneda única i el banc central europeu. I Espanya ha de superar cinc exàmens: inflació, tipus d'interès, dèficit del sector públic, deute públic i estabilitat de la divisa. I no només les previsions internes, sinó que, fins i tot, la comissió de comunitats no dubta a afirmar que, si no apareix una nova orientació, Espanya només podrà complir la condició del deute públic brut en tant per cent del producte interior brut, i és segur que amb la reconeguda limitació de les nostres possibilitats, és segur que totes les forces polítiques catalanes i les representacions econòmiques i socials estem d'acord en la superació d'estes cinc assignatures. I encara que el mateix president de la Generalitat proclama que el perill de divisió pot arribar a constituir-se en una clara referència a l'Europa de les dues velocitats, segur que, malgrat aquestes declaracions, Catalunya aposta per una sola Europa: la que creix, la que innova, la que té estabilitat econòmica, la que investiga i la que progressa. Lo contrari suposaria la consolidació de tots los desequilibris.

Ni a Catalunya ni a Espanya podem alimentar la concepció d'una Europa de dues velocitats, la política de consens europeu és sempre la que convé a Espanya, primer per la mateixa naturalitat del Tractat i en segon terme per raons d'estratègia.

Quedar sotmesos a una coacció de l'Europa dels cinc o quedar en mans de l'eix franco-alemany seria, qualsevol, la pitjor de les alternatives, però és que, a més, en lo supòsit de consolidar-se qualssevol d'estos models se trencaria per complet lo projecte d'Unió Europea. Lo que passa és que l'Europa dels cinc, o l'Europa dels dos no té res a veure amb l'Europa de les diferents velocitats. La velocitat difícilment podria imposar-se amb raó a un acord o a un tractat i, en canvi, seran los mateixos ciutadans qui primer percebran en el seu nivell de vida, en la seva economia i en les seves condicions polítiques i socials, los que primer percebran si a Europa, a Espanya i a Catalunya vivim amb velocitats diferents.

Per consegüent, esta teoria ve a confirmar que, a més d'interessar ratificar lo Tractat de Maastricht, los països membres han d'apostar per un model que tingui a veure amb los respectius interessos però sempre, i com a origen, un projecte nacional propi. I difícilment es pot contribuir a un projecte europeu si no disposem d'un projecte nostre equilibrat i amb visió de futur.

La incògnita continua sent la mateixa: Està el Govern central en condicions de resistir la intenció de la pregunta respecte de l'Europa de les dues velocitats? A nosaltres decididament no nos interessan dues velocitats, no nos interessan dues Europes diferents i no nos interessa formular la pregunta en qüestió, perquè si el Tractat d'Unió Europea serveix per a dividir en lloc de per a reunir, està clar que algú haurà falsejat lo profund esperit i lo generós propòsit del mateix Tractat.

Bé està advertir-ho, però qualsevol insistència en una Europa de dues velocitats més o menys camuflada, implicaria dubtar del procés continental de 1957 que a través del Tractat de Roma i de l'Acta única ha fet possible lo Tractat d'Unió Europea ben aplicat en la seva correcta lectura. Per això, independentment de les formes en la convocatòria d'est debat que estem celebrant, d'est debat tan important, em sembla encertat est Ple del Parlament de Catalunya, perquè crec que est és l'àmbit adequat on pot establir-se, per mediació dels representants de la sobirania popular, on pot establir-se lo rigor en la comunicació entre los pobles i les institucions europees. Mai unes hores de publicitat podran superar un profund debat parlamentari si est debat parlamentari aporta serietat i mètode com a campanya de divulgació que reclama l'opinió pública.

Reconeixem la conveniència d'est debat sempre que entre altres sigui per aclarir als catalans què ha passat i per què suportem esta crisi econòmica, què significa i què representa la unió econòmica i monetària per al futur dels ciutadans i per què s'ha produït esta tempesta monetària, causa inevitable de generar alarma i desànim a una bona part de l'opinió pública.

Han passat trenta-cinc anys des de la firma del Tractat de Roma i en est temps s'ha produït una integració progressiva en lo econòmic, en lo social i en lo polític que, per pròpia inèrcia, ha permès a la Comunitat Europea convertir-se en un dels espais de millor benestar i desenvolupament del món. Ha sigut un procés amb certa lentitud però metòdic, perquè no ha sigut fàcil superar barreres històriques; malgrat les dificultats, sempre s'ha avançat en lo camí de la integració.

I si esta ha sigut la realitat, com és possible que el procés de ratificació d'un Tractat que a la vegada també pretén donar un pas endavant en lo camí de la Unió Europea, com és possible que s'hagi convertit en motiu de confusió i d'incertesa per a tants ciutadans?

Des de la nostra opinió, lo motiu només apareix en la forma de l'elaboració del Tractat, en les discussions hermètiques que han estructurat la desinformació i el desconeixement col·lectius. Alguns europeus han entès que la unió econòmica i monetària suposaria pèrdues d'identitat nacional, uns altres que la transferència de sobirania equival a una tecnocràcia sense cap control democràtic, uns tercers —com Dinamarca i Irlanda—, que per obligació constitucional han sotmès a referèndum la ratificació del Tractat, on los vots de tot signe no sempre eren conseqüents amb los objectius del Tractat ni amb la seva formulació concreta.

I, per últim, lo referèndum francès, amb la irresponsabilitat de qui el va convocar, sobretot pels objectius que perseguia: un plebiscit sobre la seva persona i la divisió de les forces polítiques de l'oposició. Sense entrar en si Maastricht està tocat o no està tocat, lo cert és que abans del referèndum un 70% dels francesos se decantava partidari del Tractat, i al final per poc ens passa allò dels justos i dels pecadors. Bona part de tot s'hauria pogut evitar si durant el procés d'elaboració del Tractat s'hagués produït una informació a temps i suficient.

I en un altre ordre de comentaris, respecte de la tempesta monetària, assenyalar que la nova realitat alemanya ha condicionat no només l'elaboració del Tractat de Maastricht, sinó que ha condicionat una bona part dels esdeveniments posteriors, i hem d'acceptar que en no detectar a temps allò que aquesta nova realitat implicava, sobretot per les obligacions po-

lítiques de l'antiga República Federal d'Alemanya, hem d'acceptar —deia— que sense ser la causa principal, ha contribuït a esta agitació monetària que hem sofert els últims dies. Lo comportament del marc alemany i les directrius del Bundesbank segueixen la regla de preservar la seva pròpia salut amb preferència a la dels socis comunitaris, com la tensió que va provocar la sortida de la lira i de la lliura esterlina del Sistema Monetari Europeu i va provocar la caiguda de la pesseta.

S'ha de reconèixer que per tal d'ajudar la resta de monedes, posteriorment lo Bundesbank ha donat compliment als acords del Sistema sobre intervenció concertada. Passa que si el Bundesbank no acorda una reducció immediata dels tipus d'interès, continuaran les tensions al Sistema Monetari Europeu amb conseqüències imprevisibles.

Per consegüent —ens agradi o no— són les economies fortes aquelles que mantenen monedes fortes i no al revés; creure lo contrari ens porta a est tipus de situacions, perquè són polítiques tècnicament equivocades aquelles que apliquen en solitari una política comunitària per a resoldre problemes, siguin estructurals o siguin problemes flotants. I a pesar d'estes dificultats, que algunes són ja esdeveniments des de la reunió de Maastricht, s'ha demostrat amb suficient claredat que existeix una abrumadora majoria entre els pobles dels països membres, disposats a acceptar lo procés de la unificació europea en contra dels adversaris, o a vegades en contra dels enemics d'esta construcció, i que les úniques diferències s'han reduït a la forma del Tractat, més que a la pura essència de l'oferta continguda.

Nosaltres entenem que ja no és moment de discutir si los negociadors espanyols a la cimera de Maastricht van aconseguir resultats pràctics o no; probablement lo més important sigui l'afirmació i el convenciment que a Espanya i a Catalunya li convé la ratificació del Tractat i l'acompliment dels terminis previstos, respectant les legítimes interpretacions dels acords de Maastricht, que segurament mantindran, estes interpretacions, la voluntat fonamental de reforçar la Unió entre els pobles d'Europa. I si bé és cert que això no implica ni noves negociacions ni tampoc lo trencament dels compromisos assumits, no és menys cert que preservant estos compromisos se poden perfeccionar los instruments encarregats d'aplicar-los amb un marge de tolerància racional.

No sé, senyores i senyors diputats, si en est debat Maastricht fa la presentació, el debut i el comiat en esta cambra; si fos així, cometríem un error col·lectiu. Fins a culminar la seva ratificació, Maastricht, probablement, reclamarà altres sessions que resolguin criteris d'informació i de formació i que atenguin lo principi de participació. Definitivament interessa deixar clarament delimitades les categories que corresponen als grans objectius de construcció europea i al mateix temps los instruments jurídics que els polítics utilitzem per a contribuir en esta construcció. Hem de rescatar tot allò que per pura inèrcia s'ha desplaçat cap a la burocràcia, i hem d'assumir per al nostre i per a tots los parlaments totes les funcions de reflex viu de l'opinió popular de participació activa i de control democràtic que puguin servir per damunt de qualsevol criteri centralitzador, que puguin servir en esta antiga aspiració que tots compartim d'arribar a aconseguir la Unió Europea.

Est ha sigut, senyor president, lo sentit de la nostra intervenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. L'honorable conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor president, senyores i senyors diputats, amb la intervenció del senyor Curto hi ha, evidentment, molts punts de coincidència, i hi ha punts de menys coincidència o de divergència, sobretot, perquè ell ha aprofitat la seva intervenció, com era lògic, per parlar també de política interior i de política econòmica, evidentment, relacionada amb tot el tema que tractem.

Però el senyor Curto ha començat parlant de les dificultats d'explicar Maastricht. Jo crec que aquest debat és un fet important per superar aquestes dificultats i amb això hi estem d'acord tots. Per altra banda, hi ha partits polítics que han fet també una acció pedagògica d'informar els ciutadans, hi ha institucions que també ho estan fent, les conferències que es fan sobre Maastricht tenen molt de públic, una gran assistència, molt sovint s'han de repetir. És a dir, que realment hi ha un interès creixent en els ciutadans i ciutadanes del nostre país per conèixer què són els acords de Maastricht. I és evident que explicar els acords de Maastricht no és fàcil; és difícil, però jo crec sincerament que la meua intervenció d'ahir, modestament, anava en aquesta línia, sabem que és complicat i que sobretot estic segur que de les distintes intervencions dels portaveus d'avui i de les rèpliques podrem donar una idea més simplificada del que és Maastricht. I després —com deia el senyor Curto i en això coincideixo plenament— el tema no s'esgota en aquest debat, sinó que com que és un tema —al meu entendre— tan important, n'haurem d'anar parlant en aquest Parlament i en els diversos partits polítics i forces polítiques.

Han sorgit dificultats a partir del «no» danès, la posició de Gran Bretanya, tota la campanya del referèndum francès, el resultat del referèndum francès, que malgrat tot és un «sí», fins i tot el país més partidari de la construcció europea que és Alemanya, doncs, durant aquest temps ha pogut comprovar la potència del Bundesbank i la potència de la seva moneda —i vostès saben que Alemanya és, bàsicament, partidària de la ratificació dels acords de Maastricht, però en canvi una enquesta sobre si els alemanys volien conservar la seva moneda, el marc, el *deutsch mark*, o passar a l'ECU, doncs, ha donat un 76% de vots favorables al *deutsch mark*, la qual cosa és contradictòria amb els acords de Maastricht, que teòricament ens han de portar a la moneda única i al banc central europeu.

És a dir, que el tema, certament, no és fàcil i no és fàcil —jo ho vaig dir ahir i avui ho ha tocat el senyor Curto—, jo crec que afecta la sobirania estatal. Tota la construcció europea afecta la sobirania estatal, si fem un repàs, per exemple, en un instrument essencial en el passat: la política aranzelària dels estats, posar barreres aranzelàries als productes, proteccionisme, el lliurecanvisme, que a Catalunya va tenir un debat extraordinari i es va barrejar amb tota la polèmica també del catalanisme i de la industrialització. Doncs, bé, aquesta dificultat aranzelària dels estats, en els dotze membres de la Comunitat Econòmica Europea ha desaparegut; ja no hi han barreres aranzelàries entre ells, i les barreres aranzelàries respecte a l'exterior, respecte als Estats Units o respecte al Japó ja no les decideixen ells: un instrument important.

La política fiscal és la més difícil, però l'harmonització indirecta —en parlàvem ahir—, l'harmonització dels impostos directes: impost de societats, impost de la renda sobre les persones físiques, és molt més difícil però en parlàvem ahir de l'informe Ruding —potser la paraula vostè l'ha criticat, perquè és una pa-

raula complexa, però en definitiva, es tracta d'harmonitzar els impostos i això, l'instrument fiscal per als estats és un instrument bàsic. Si a més, doncs, ara avancem i Maastricht és això en la política pressupostària i els pressupostos que fa l'Estat espanyol i que farà la Generalitat estan ja dins del marc dels objectius de Maastricht i se'ns fixa uns objectius de dèficit públic o uns objectius d'endeutament i, en política econòmica, uns objectius de tipus d'interès o de diferencial d'inflació, és evident que l'instrument de política monetària i de política econòmica dels estats disminueix. I si avancem en el tema de la defensa o de la política exterior comuna a la Comunitat, doncs, encara molt més.

És a dir, que el procés de construcció europea comporta una pèrdua de sobirania dels estats. I crec que, a més a més, hi ha un poder emergent a Europa, que és el poder de les regions, que quan parlem de les regions europees parlem de coses molt diferents, perquè l'etapa de regionalització a cada un dels estats membres és molt diversa: entre Gran Bretanya, que pràcticament no en té, o França, que en té d'una manera incipient, o Itàlia, que en té des de fa temps, o l'Estat espanyol o Alemanya, estat federal, doncs, hi ha concepcions molts diferents, però hi ha un denominador comú i tots estem tenint la percepció que aquest és un poder emergent i per això el Comitè de les Regions, i en molt poca cosa, és un pas que va en aquesta línia.

Però és evident que els que hem seguit la campanya del referèndum francès hem pogut veure que a França el tema central ha estat el de la sobirania, la sobirania i Alemanya. Aquests són els dos temes que han dominat el debat francès i, per tant, a França —jo ho deia ahir—, s'ha dit que no hi hauria pèrdua de sobirania i hi ha pèrdua de sobirania.

Vostè diu que el futur és la competitivitat, però en la competitivitat hi juguen molts factors. Hi ha la competitivitat que ve de la política macroeconòmica, que és innegable, és evident que el tipus d'interès elevat, una empresa que a Espanya tingui un 34% més de les despeses financeres que té una empresa en la resta de la Comunitat, doncs, afecta els seus costos i, per tant, afecta la seva competitivitat. De la valoració de la pesseta? Si és una valoració que no correspon al valor real, en funció de l'economia real, sinó que és una pesseta sobrevalorada artificialment per una política d'alts tipus d'interès i pels mercats financers, doncs, això afecta la competitivitat a l'hora d'exportar i a l'hora de rebre turisme, que són dues parts importants de l'economia de Catalunya. Però també hi ha una sèrie de mesures de competitivitat, que és en la que nosaltres sempre hem insistit, que són les polítiques d'oferta, la microeconomia, les polítiques estructurals —ho hem repetit, ho ha repetit el president de la Generalitat des d'aquesta tribuna—, que són, doncs, les infraestructures, tot l'entorn de formació, la política de qualitat, l'R+D, la internacionalització, el suport a la presència de les nostres empreses en els mercats internacionals. I això és el que sempre nosaltres hem criticat, fins i tot, donant suport globalment a la política econòmica del Govern espanyol com hem donat en els últims anys, és cert, però sempre hem fet la crítica que hi havia poca sensibilitat, pocs instruments fiscals, pocs recursos destinats en aquestes polítiques d'oferta que milloren la competitivitat a mitjà i llarg termini i que són bàsiques per a Catalunya.

Per tant, senyor Curto, vostès sempre ens impliquen en aquesta política econòmica del Govern central. Jo li dic que no-

saltres sempre hem intentat aconseguir coses que van en la línia d'aquesta competitivitat, fins i tot en el moment de l'aprovació del programa de convergència vam introduir una sèrie de resolucions —s'aprovaran esperem— sobre la reinversió, sobre la doble imposició, sobre la internacionalització de les empreses que van totalment en aquesta línia. El president de la Generalitat en el debat amb el senyor Vidal-Quadras va llegir tota una llista de temes que van en aquesta línia.

Jo crec que si d'aquest debat en surten alguns conceptes clars: que Maastricht és un pas cap a la Unió Europea i un pas en forma d'acord constitutiu, que no tot són termes pressupostaris i econòmics, sinó que hi ha un pas important en el camp polític i també en el camp social, i en el camp del Comitè de les Regions, i en el camp de la seguretat i de la política exterior i de la defensa, i que tot això alguns poden considerar que són passos tímids, però és que ja deia ahir que s'han de fer uns passos que puguin ser assumits pels dotze estats membres i, per exemple, el pas important de la ciutadania europea, la participació activa i passiva en les eleccions municipals, ha estat l'element de debat a Dinamarca, i ha estat, probablement, una de les causes —no l'única, però una de les causes— del «no» danès. Si, a més, en política econòmica i monetària, més enllà del concepte de dèficit públic —la despesa té molta relació amb el dèficit públic, com vostè sap, perquè el dèficit ve de la diferència entre ingressos i despesa—, si tot això aconseguim fer-ho avançar en el sentit que es vegi que Maastricht intenta coordinar les polítiques pressupostàries i econòmiques dels dotze estats membres, simplement per crear un marc on hi pugui haver una moneda única i un banc central europeu, doncs, aquest debat haurà contribuït a la divulgació del que són els acords de Maastricht.

I després hauríem de transmetre la idea —jo ho vaig intentar ahir; potser durant el debat d'avui serà més fàcil— que Maastricht no és una imposició que ens vingui des de la burocràcia de Brussel·les, en aquest cas: és una necessitat econòmica dels dotze estats membres i que l'aproven democràticament entre ells, precisament a Maastricht, en base evidentment a l'informe Delors, però és un informe que políticament és assumit pels dotze estats membres i que, per tant en aquest cas, nosaltres, amb Maastricht o sense Maastricht, hauríem, en aquests moments, de fer la mateixa política pressupostària i econòmica. Es pot criticar les administracions, i l'Administració pública espanyola i potser la catalana —no sóc jo mateix el que diré les crítiques— per no haver iniciat abans aquesta política de contenció de la despesa, sí, i que en els anys d'eufòria només s'aconseguís reduir el dèficit públic de les administracions espanyoles en un 1%, però ara en aquests moments aquesta política és necessària amb Maastricht o sense Maastricht. I com que no estem en un debat de política econòmica espanyola ni catalana, sinó en un debat sobre Maastricht, jo vull transmetre la idea que Maastricht no és una imposició, sinó que sense Maastricht també hauríem de fer el mateix. Com Maastricht tampoc és el responsable de la crisi econòmica: és l'única sortida possible a la crisi econòmica. Si això aconseguim transmetre-ho haurem fet molt.

Vostè, senyor Curto, ha fet unes consideracions sobre el capital estranger. I sobre el capital estranger especulatiu diríem que això s'hauria de frenar. I ho ha fet amb una punta d'afirmacions exagerades, que a mi m'agradaria aclarir, sobre aquest tema del capital estranger.

En primer lloc, de capital estranger n'hi ha de dues menes que vénen a l'Estat espanyol. Hi ha el capital estranger productiu, és a dir, que s'inverteix en empreses industrials o en empreses de distribució o en empreses financeres —en definitiva, capital estranger productiu—, i que pot agafar dos camins: o bé la implantació *ex novo* d'una fàbrica, o bé la compra de participació minoritària o majoritària amb aportació de tecnologia en una fàbrica o en una empresa. Jo crec que aquest és un capital estranger benvingut en general. Es pot dir que a vegades compra quotes de mercat a baix preu, però si les compra a baix preu és perquè l'empresa en qüestió va malament des d'un punt de vista econòmic i, per tant, l'aportació de capital estranger permet de reflatar-la. Jo crec que aquest és un capital estranger que és el que bàsicament ha vingut a Catalunya. Benvingut. Tots els estats de la Comunitat Econòmica Europea el busquen. Països tan sòlids com Alemanya l'estan buscant, França, no parlem de Gran Bretanya: la senyora Thatcher va intentar fer la reindustrialització del seu país a través de capital estranger, i la presència de capital japonès en el sud de Gran Bretanya vostè sap que és la més concentrada de tota Europa. Aquest és un capital estranger que nosaltres no critiquem, al contrari, fem tot el possible perquè vingui; i que no seria bo que se'l critiqués, des del nostre punt de vista —evidentment respectant les opinions de tots els grups parlamentaris—, no seria bo perquè aporta tecnologia, perquè crea llocs de treball —molts, n'ha creat a Catalunya, moltíssims—, ha jugat un paper essencial en el creixement econòmic, espectacular, que hem tingut dels anys 86 al 89 inclosos i, per tant, és un capital benvingut i no seria bo que se sentís criticat quan realment té una aportació tan positiva.

I després hi ha el *hot money*, és a dir, el capital que ve i que va, que alguns en diuen capital especulatiu —sobretot quan se'n va, no quan ve. Miri, aquest capital va cap a inversions en borsa, que en definitiva són inversions en empreses i que després, evidentment, de la mateixa manera que ve se'n va perquè el mercat és lliure; i després aquest capital ha vingut molt cap a la compra de deute públic espanyol, i un terç del deute públic espanyol està en mans de no residents, i això ha condicionat molt la política del senyor Solchaga, perquè ell, realment, per la baixa del tipus d'interès, que ell sap que seria necessària per a l'economia real i per als costos de les empreses i per a la seva competitivitat, està condicionat, i no pot baixar el tipus d'interès —o creu que no el pot baixar— perquè sap que aquest capital es mou a la velocitat del fax i que desapareix en molt poques hores per col·locar-se en altres llocs.

Sempre havíem dit —i jo ho he dit des d'aquesta tribuna; no sé si ho vaig repetir ahir— que de les quatre llibertats que comporta el Mercat únic... Llibertat de mercaderies: ja tots hem vist els cotxes alemanys en els nostres carrers, i els formatges francesos, i la roba italiana; això ja funciona des de fa temps, abans del Mercat únic. La llibertat de persones: home, treballadors del sud d'Europa al nord d'Europa, això fa anys que dura i ara, evidentment, s'intensifica. La llibertat de serveis és molt més sofisticada: hi han una sèrie de barreres, encara que només sigui la lingüística, doncs, que la fan més complicada, no?; fer d'advocat a Barcelona, doncs, per a un francès és molt més difícil que si ets català o espanyol. Ara, la llibertat de capitals és allò vertaderament revolucionari, perquè això sí que és un fet nou; i això ho hem pogut comprovar aquests dies.

La llibertat de capitals ha jugat un paper essencial en la crisi monetària i financera que hem viscut aquests dies; però sobretot hi ha un fet: és que hi ha masses de diners molt importants que vénen dels fons de pensions de les empreses americanes, britàniques, holandeses, etcètera, que molt sovint es mouen des d'unes gestores que mouen diversos fons de pensions —aquestes gestores estan en determinades ciutats, principalment a Londres, o poden estar a Zuric, o poden estar a Amsterdam—, i que decideixen la inversió d'aquest diner amb un criteri de diversificació —i això és nou, eh?, això és de l'any 89, de l'any 90—, i aleshores, aquestes gestores han decidit que calia diversificar i han posat el regne d'Espanya —com en diuen ells— a dins de la seva llista, i han decidit que un 2% del volum que mouen —un 2%, no més— doncs havia d'anar a Espanya per donar una estabilitat, una seguretat a les seves inversions de cara a les pensions que ells han de gestionar. I aquest 2% ha representat una aportació massiva d'això que vostè en diu diner especulatiu, i que s'ha col·locat en deute públic espanyol. A la vista dels tipus d'interès espanyols, aquest 2% ha crescut, i a la millor, en determinats moments, ha arribat al 5%, i ha fet que un terç del deute públic espanyol estigui en mans de no residents, però el fenomen, bàsicament —perquè tota simplificació és falsa—, és aquest. I és clar, aquests gestors en el moment en què preveuen una variació o una baixa dels tipus d'interès o qualsevol dubte sobre la situació econòmica del país, col·loquen aquest diner en altres llocs. Mentre vénen, molt bé; quan se'n van és capital especulatiu.

Jo només he fet aquesta explicació i l'he fet, bàsicament, no per explicar això, que és sabut de tots, sinó per explicar que hi ha un capital estranger que va a empreses industrials que no es pot posar a dins del mateix sac. Per altra banda, capital estranger, escolti: parlar de capital alemany o francès com a capital estranger avui, quan parlem de Maastricht, és un absurd; aquest és capital interior. Ja haurem de fer una distinció; és a dir, amb un lliure mercat, amb un espai europeu, és igual el capital que vingui d'Alemanya que el capital que vingui d'Andalusia, perquè estem en un mercat únic.

Vostè, senyor Curto, ha dit que no es tractava de vendre un clima de pessimisme —jo estic d'acord amb vostè: s'han de dir les coses tal com són—, però ahir vaig intentar donar un cert clima d'optimisme —allò dels *clusters*—, que es veu que no li va acabar d'agradar, però que en definitiva, diguem-ne, sectors interrelacionats o diversos sectors que s'interrelacionen amb funcions d'una divisió teòrica i eficaç..., bé, hi ha possibilitats de competir, hi ha possibilitats de refer-los, hi ha possibilitats de fer un pacte social, hi ha possibilitats —vostè ho ha dit—, en moments difícils, de tirar endavant. Hi ha un entorn europeu amb dificultats, escolti. Ahir parlava d'un 4,40 del dèficit públic de les administracions espanyoles; Itàlia està a més del 10, i Itàlia vol estar en la primera fase. Hi han països que veuen com la inflació se'ls dispara; és a dir, no és un tema que ens agafi a tots: hi ha hagut en els anys 90 i el 91 uns fets polítics —la guerra del Golf, el cop d'estat, sortosament frustrat, a l'ex-Unió Soviètica, la caiguda del mur de Berlín, l'obertura dels mercats de l'est— que han generat uns canvis econòmics importants i unes incerteses polítiques amb conseqüències sobre l'economia i, per tant, aquesta recessió és una recessió que afecta tot el món occidental. Hi ha la pèrdua de llocs de treball a occident, respecte als països orientals. Vaig llegir fa poc un article en el *Financial Ti-*

mes que deia que..., simplificant i dient-ho d'una manera molt clara, amb aquests missatges que a vostè li agrada que es diguin perquè els entengui la gent, que cada lloc de treball que es crea en els països del Pacífic és un lloc de treball que es perd a Europa occidental i als Estats Units. I això durant aquests últims anys ha estat un fet cert, tan cru com aquest.

Vostè ens demana corresponsabilitat i ahir jo vaig intentar fer un exercici de corresponsabilitat, perquè vaig definir una convergència, també, dels pressupostos de la Generalitat, que intentarem complir, i per tant això que vostè ens reclama jo crec que ahir ho vaig fer, i que van ser uns compromisos, unes intencions molt concretes i molt difícils de fer, perquè després en el curs del debat segurament sorgirà.

Això de l'Europa de les dues velocitats, vostè hi ha insistit; jo crec que, realment, ens interessaria estar en la primera etapa, però vaig dir que Maastricht configura la possibilitat d'una Europa de diverses velocitats, perquè els que no compleixin amb les cinc famoses condicions pressupostàries i econòmiques tindran uns terminis per anar-s'hi integrant i passar exàmens successius per veure si els aproven, però crec que hem de partir de la base que hem de fer un esforç totes les administracions públiques espanyoles per estar en la primera etapa i contribuir en aquest mercat únic monetari i econòmic.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Vol rèplica el senyor Curto? Doncs la té, deu minuts.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, la discussió, senyor conseller, dels termes relatius sobre la inversió estrangera me sembla que van quedar suficientment debatuts i explicats en favor de..., entre la discussió que van tenir lo president de la Generalitat i el president del meu Grup Parlamentari al debat de política general, i dades que aportava el president del meu Grup Parlamentari, dades facilitades pel Banc d'Espanya. I en primer lloc no es tracta d'assenyalar cap desacord en les seues manifestacions formulades; en tot cas, se tracta de precisar-les en un exercici d'absoluta col·laboració. És a dir, que els tipus d'interès atrauen capital estranger: d'acord, hi coincidim; que est capital dificulta la competitivitat de les nostres empreses i dels nostres productes: en desacord si és capital productiu o si és inversió productiva, i d'acord que dificulta la competitivitat de les nostres empreses si és capital especulatiu, tant si ve com si se'n va; que la inflació dificulta la nostra competitivitat: d'acord. Però si uns pressupostos expansius o brutalment expansius són generadors d'inflació, per això jo li deia en la meua intervenció que apliqui la recepta als pressupostos del 93.

I tot i considerant la seva resposta global, senyor conseller, que al final s'acabarà en una coincidència de fons sobre la conveniència de ratificar el Tractat de Maastricht, m'he deixat per a estos deu minuts algunes precisions que em semblen importants de portar en est debat.

Tots los grups i tots los diputats d'esta cambra, i també los membres del Consell Executiu i el Consell Executiu, és segur que més d'una vegada s'han preguntat si les iniciatives parlamentàries que presentem l'oposició o els projectes de llei que presenta el Govern, si serviran per a alguna cosa o serviran per a fer veure que fem alguna cosa i després no fer res. I jo entenc, senyor conseller, que, com a mínim, esta pregunta de «si serviran per a alguna cosa», esta pregunta que tots nos hem formulat

alguna vegada, ja denota preocupació i responsabilitat en l'àmbit de les nostres funcions. Lo que no tinc clar és si esta vegada lo Govern de Catalunya s'ha formulat esta pregunta íntima, sinònim de preocupació efectiva, és a dir: complirem amb l'objectiu que tots nos hem imposat en la celebració d'est debat? Jo també en lo meu discurs pretenia, sobretot, buscar una forma de debat que intenti aclarir als catalans què ha passat en relació amb esta crisi colectiva, per què nos trobem en est tipus de situacions i què podem aportar des de Catalunya, des de la limitació de les nostres competències. Lo que passa, senyor conseller, és que vostè ha de coincidir amb mi que a vegades lo Govern de Catalunya s'ha refugiat —a vegades n'ha abusat, i a vegades amb raó— en la típica declaració que Catalunya va millor que la resta d'Espanya, sense considerar que a vegades també esta afirmació ja no té cap consistència: setze minuts del seu discurs d'ahir van consistir en est tipus d'explicacions. I amb paraules més clares i sense imputacions a ningú, sense imputacions directes, perquè, si no, les hi faria, em sembla que s'ha d'acabar amb l'actitud d'allò dels pescadors de *río revuelto*, que en l'àmbit de la política a vegades actuen amb criteris oportunistes de suposada eficàcia electoral i a vegades, el que és pitjor, per evadir responsabilitats.

Quant a l'ajust pressupostari aprovat pel Govern, lo «decreto», tindrà unes repercussions de cost directe al contribuent de l'ordre de 290.000 milions de pessetes, conseqüència del creixement de l'IVA i de l'increment de les tarifes de l'IRPF. Quan —com ja he dit— lo creixement de l'economia se situarà per sota de l'1% l'any que ve; que el 1992 la producció industrial en estos moments està en una fase d'estancament, quan totes les expectatives empresarials tendeixen a empitjorar, quan la taxa d'atur se situarà al 17,8% i quan l'índex de preus al consum puja per damunt de totes les previsions, est diputat, senyor conseller, ha de formular dues observacions que em semblen del tot procedents i raonables. La primera, que s'acaba amb l'abundància, en termes generals, de les polítiques pressupostàries brutalment expansives en la despesa corrent i, la segona, que s'acaben amb les declaracions públiques que jutgen los fets sota los aspectes més favorables, que és lo que he dit abans.

I en un exercici d'imaginació, i per això jo li manifestava que a vegades hem abusat una mica —fins i tot nosaltres— que Catalunya va millor que la resta d'Espanya, en un exercici d'imaginació i donada la consciència actual dels ciutadans, em pregunto com sortiria jo de ben parat si en la pràctica apliquéssim los missatges d'un optimisme calculat; és a dir, reunir-me amb una representació dels agricultors catalans i dir-los: «ànim i optimisme que Catalunya va bé». O als treballadors assalariats, que han vist com la nòmina del mes ha rebaixat los seus ingressos ordinaris, la nòmina del mes anterior; o a aquells pensionistes —i és cert això, i alguns ho toquem de prop— que de mes en mes veuen reduït lo seu poder adquisitiu; o, millor encara, lo desastre per als industrials del vi i del cava; o el desastre del sector tèxtil o el metallúrgic o el sector turístic o la construcció. Com sortiria, pregunto jo, de ben parat dient-los: «ànim i optimisme que Catalunya va bé».

Li vull explicar una cosa, senyor conseller. Quan un banc presta diners a una empresa i olora —només olora— que l'empresa passa dificultats, lo banc intervé tots los comptes corrents d'estalvi i de dipòsit a través del corredor de comerç en una diligència que diu que el saldo que apareix al dia de la data queda

afectat al bon fi de l'operació de crèdit. Això, per experiència, senyor conseller, li asseguro que és l'avantsala de la suspensió de pagaments. Doncs, bé, només a Tortosa seixanta empreses estan en situació de comptes corrents intervinguts; és a dir, un 13% de les empreses, sense considerar lo seu volum general. I m'he referit a Tortosa, senyor conseller, òbviament perquè en tinc un coneixement millor que de la resta de pobles.

Però és que, a més, nosaltres entenem que les coses no només passen a un lloc. Esta és una dinàmica general, senyor conseller, si atenem..., és una dinàmica general d'avantsala de suspensió de pagaments de les empreses, és una dinàmica general si atenem tots los indicadors que ofereixen les solvents institucions catalanes i els solvents mitjans de comunicació. Mentre en dotze mesos de 1991 a Catalunya van suspendre pagaments i van fer fallida 491 empreses —en dotze mesos, 491 empreses—, en set mesos del 92, 515 empreses s'han vist afectades per suspensions, per fallides i per insolvències. És a dir: 218 suspensions de pagaments, 91 fallides i 200 insolvències. Lo que passa és que com lo punt de partida és dolent, totes les dificultats per aconseguir els exàmens previstos als acords de Maastricht, totes les dificultats seran majors. L'ajust econòmic aprovat pel Govern central va derivar en cinc repercussions immediates: pujada del tipus d'interès preferencial, consegüent estancament de la inversió, reducció de llocs de treball, pèrdua de poder adquisitiu i pèrdua de competitivitat, i en absolut Catalunya queda al marge d'estes repercussions.

Però és que, a més, segons les dades que facilita la Secretaria d'Estat de Comerç, l'ITC, és a dir l'índex de tendència de la competitivitat ha caigut un 0,3% en los quatre primers mesos del 92 situant Espanya en l'índex de competitivitat més baix des de 1983. La productivitat de les nostres empreses se situa al 85 de la mitjana de l'Europa comunitària; los costos salarials en los últims quatre anys, 5,2 punts per damunt, també, de la mitjana comunitària. Mentre les inversions van créixer un 15,2 en cinc anys, el pressupost del 92 creix en un 0% i el pressupost del 93 creix en un 1,2% —pressupostos generals de l'Estat. Lo dèficit comercial s'ha elevat a 2 bilions 300.000 milions de pessetes en los set primers mesos del 92, i, per últim, lo 74% de les empreses tenen menys de cinc treballadors, les quals pel seu volum i per la seva dimensió necessiten totes les ajudes fiscals d'estructures organitzatives que resolguin la seva eficàcia i una major qualificació dels recursos humans.

Fa només un any que nos deien als ciutadans que la situació era bona i optimista; fa un any. Fa pocs mesos nos avisen que la situació és dolenta, i fa pocs dies nos anuncien que l'any que ve serà pitjor. Per això val la pena, senyor conseller, posar les coses i la posició actual al descobert, per crua que sigui la realitat —i no dic que vostè no ho hagi fet—, perquè en discutir sobre cada decisió, sobretot sobre les decisions comunitàries, destinades a tenir una incidència directa sobre Catalunya en lo específic que ens interessa, poguéssim establir —i em sembla que est és l'objectiu que perseguim, en l'àmbit del Parlament de Catalunya—, los mecanismes que millor convinguin als interessos col·lectius.

Esta, senyor conseller, ha sigut la intenció de la meua intervenció primera i esta ha sigut la intenció de conciliar criteris en la meua intervenció posterior de rèplica.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto.

Passem a la intervenció del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula l'illustre diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, en la nostra intervenció pretenem, complint amb el que està previst en aquest debat, analitzar el Tractat de Maastricht en el context de l'Europa que nosaltres proposem, intentant fugir de la fàcil excusa que «Europa és l'origen dels nostres mals», però assenyalant, de forma serena i responsable, que Europa se'ns pot escapar. El nostre Grup Parlamentari ja avança que el centre del seu treball en aquesta temàtica és posar l'èmfasi en l'Europa social i en la ubicació de Catalunya com a nacionalitat a Europa. Creiem que aquest debat hauria de ser un moment esplèndid per donar informació des de diverses posicions, com és lògic en un arc parlamentari democràtic, i, sobretot, per acordar línies d'actuació sobre Maastricht, i sobre Maastricht i les seves repercussions a Catalunya. Creiem que aquesta hauria d'haver estat la tasca del Govern, la tasca d'un govern que, segons diu l'ordre del dia d'avui, el seu president, el president de la Generalitat, ha sol·licitat aquest debat, malgrat que lamentem que sigui amb una presència escadussera de qui l'ha sol·licitat, en el mateix debat. Un debat que tots coincidim a partir de la proposta bàsica d'estar a favor d'Europa, des de les lògiques posicions diferents, i en un moment d'enormes dificultats econòmiques.

Primer deia: analitzarem què significa el Tractat i la seva ratificació, distingint la forma i el contingut del mateix Tractat. És important tenir en compte, en la nostra opinió, la forma en què s'ha plantejat la ratificació del Tractat. Hi ha una gran desinformació en les opinions públiques europees sobre el contingut del Tractat; hi ha, lògicament, una por a allò desconegut i una facilitat per lligar la crisi econòmica i les dificultats amb allò que no se sap què és exactament, que, al damunt, com tots saben si han fullejat llibres com aquests que contenen el Tractat i totes les resolucions i protocols, són centenars i centenars de pàgines referides a altres textos de caràcter internacional. S'ha desenvolupat un procés excessivament allunyat de la ciutadania, perquè entengui què és Maastricht en el context europeu. I crec que una bona part dels resultats de França o de Dinamarca expliquen el que estem dient: que no solament hi ha un rebuig conservador a Europa —el de Margaret Thatcher o el de Le Pen—, que hi ha també un rebuig popular a allò que no s'acaba d'entendre, a allò que no es veu suficientment social, suficientment proper de la societat i dels seus problemes quotidians, a allò que té molt poca credibilitat com a entitat política per problemes tan importants com la pau en el món —i després m'hi referiré.

D'aquí que aquest debat d'avui, d'ahir i de demà, hauria de servir, com un gra de sorra més, a informar, a posar la radiografia de tots els diversos aspectes d'aquest Tractat en les seves dimensions positives i negatives, a contribuir a un engrescament popular, a una illusió pel projecte europeu —i crec, senyor conseller, que vostè ahir poc va aportar a això últim que acabo de citar—, i, sobretot que, a partir del coneixement, les decisions siguin plenament democràtiques. És aquí on nosaltres considerem que la informació i el coneixement profunds d'aquest Tractat haurien possibilitat un referendament popular a través d'un mecanisme democràtic que, sense posar en dubte la legitimitat parlamentària, acostés la decisió al cos electoral. En aquest sentit vull assenyalar que la majoria de la població de Catalunya és partidària d'aquest referendament popular, com ho és la majoria de la població de l'Estat espanyol —segons en-

questes, òbviament—, i vull assenyalar-los que en aquesta direcció anava la primera part de la nostra esmena en el debat en el Congrés dels Diputats.

Pel que fa al contingut, aquest Tractat es basa en una Europa existent —he dit abans que tots estem per Europa—, entre altres coses perquè és que ja hi som i l'absurd seria negar aquesta Europa en la nostra realitat quotidiana, com a intercanvi, com a interdependència, com a afectació de tot el que fem cada dia, que té ja una dimensió europea, com a anàlisi de tancament d'indústries a Catalunya, que abans ha començat o s'ha apuntat en el debat anterior, fins a l'anàlisi de mesures que afecten el medi ambient o la igualtat de drets de les persones.

Però aquesta Europa que ja existeix té al seu davant dues grans alternatives: o Europa és, simplement, un mercat —com està defensant el Partit Conservador Britànic, especialment una branca del Partit Conservador Britànic— o Europa és, sobre aquella realitat d'interdependència que avui existeix, és, de forma progressiva, un govern i un govern democràtic d'aquella realitat tan complexa econòmica i social. I Maastricht és un pas més en aquest procés; un procés que ens recordava fa un moment el conseller Alavedra que arrenca de molt endarrere i planteja, com ens deia el conseller Alavedra, quatre llibertats que fan un mercat en tot el seu sentit —la de treballadors, mercaderies, capital i serveis— que ha anat complementant, ha estat complementat amb altres mesures de l'Acta única. Saben tots vostès que fins al Tractat de Maastricht Europa és, simplement, Europa comunitària, és simplement quasi un mercat i una política agrària comuna, a grans trets, a la qual es dedica el 60% dels recursos de la Comunitat, i no una política agrària comuna a compte per desenvolupar l'agricultura europea, no per intervenir en l'agricultura europea per millorar les condicions —com, per exemple, de la pagesia catalana—, sinó per a garantir un autoabastament i garantir unes rendes europees superiors, fet que ha posat en qüestió aquesta política agrària comuna i que avui obliga imperiosament a la seva revisió.

L'Acta única va afegir algunes dimensions com la recerca i la investigació, certes polítiques de medi ambient, quelcom de cohesió amb uns fons i una definició vergonyant de política exterior. I va ser acompanyada del primer paquet Delors per duplicar els fons estructurals. La filosofia d'aquest acompanyament de l'Acta única al mercat és molt senzilla: que els ciutadans dels estats menys desenvolupats entenguin que si bé acabaran comprant, com acabem comprant, els productes dels estats més desenvolupats, tindrem una certa compensació a través dels fons estructurals, se'ns ajudarà. I cal afegir aquí, evidentment, abans de parlar de Maastricht, el sistema institucional d'un legislatiu en mans del Consell de Ministres; d'un executiu compartit entre Consell de Ministres i Comissió; d'un judicial, al Tribunal de Luxemburg, i d'un Parlament Europeu que és, bàsicament, una cambra de debat polític amb un manifest dèficit democràtic per no poder controlar allò que s'ha transferit des dels estats a les organitzacions supraestats.

Maastricht tanca definitivament aquesta etapa, l'etapa del Tractat de Roma. Si es ratifica Maastricht tal com està escrit en aquell llibret, es tanca definitivament l'etapa del Tractat de Roma, però obre insuficientment la nova etapa. Maastricht —i aquí ens toca assenyalar-ho— té aspectes positius, però té manifestes insuficiències que en una situació econòmica difícil conviden a la confusió i que ens ha d'obligar a fer propostes més enllà de

Maastricht tant per a Europa com per a l'Estat espanyol, com per a Catalunya; propostes d'assenyalar aquestes insuficiències i camins de superació que estan ja en el debat parlamentari del Parlament Europeu quan va ratificar el Tractat de Maastricht. És un extens document, el del Parlament Europeu, el de ratificació, que va farcit de crítiques al Tractat i que en instar els parlaments estatals a ratificar-lo, també els insta a impulsar els governs, que en preparar les conferències del 96 se superin aquelles insuficiències amb un gran consens —ho repeteixo—, amb una bona part de l'arc parlamentari europeu.

Analitzem, bàsicament, Maastricht en tres de les seves vessants: la institucional, l'econòmica i la social, tenint en compte que avui tot Europa comunitària està sotmesa a tres grans tensions: primera, la dels que volen conservar l'estat-nació de forma aferrissada davant un procés d'integració supraestatal, que ara va de debò i aquí espanta xovinistes de l'estat-nació que s'hi resisteixen amb les dents i les ungles darrere d'aquestes estructures; segona tensió, la dels que voldrien primar els governs i les burocràcies davant una exigència de democratització i de parlamentarització d'Europa, i tercera tensió, la dels que voldrien una Europa purament liberal i mercantil, els que maldem per afegir una política social redistribuïdora i reequilibradora.

La dimensió política ha afegit per primera vegada la definició d'una Europa d'unió política, no pas federal, perquè Gran Bretanya va vetar el concepte de «federal» en el redactat de Maastricht, i considerem que és una de les insuficiències. La Comunitat Europea passa a ser una unió política, de naturalesa política, que manté l'originalitat econòmica; la Comunitat Europea es defineix políticament amb noves finalitats com les que hi ha en el Tractat, bastant més enllà de dir que Europa és purament i simplement una política agrària comuna i un mercat, quan s'hi afegeix política social, educació, formació professional, joventut, cultura, salut pública, consumidors, xarxes trans-europees, indústries, cooperació al desenvolupament, etcètera, s'hi afegeix com a objectius —que ningú es cridi a engany—, no són realitats, però és molt positiu que en passar d'una política agrària comuna i d'un mercat, s'afegeixin aquestes dimensions polítiques, que exigiran un govern europeu a tots els nivells: europeu, estatal i el que s'anomena regional, per intervenir políticament sobre aquella realitat; seria optar per una d'aquelles dues grans alternatives, no la d'una societat desregulada a mercè de les pressions econòmiques, sinó de govern democràtic sobre aquella realitat.

I és aquí on han aparegut figures tan interessants com la ciutadania europea, com la codecisió al Parlament, com els partits polítics reconeguts com a subjectes europeus, com els sindicats, interlocutors socials europeus; però també han aparegut les insuficiències d'un Parlament que no ha cobert el dèficit democràtic; d'un Parlament que no pot entrar en defensa, en política exterior o en qüestions de política interior pel que fa a polítiques per a la ciutadania; d'un ordenament polític que no ha sabut anar més enllà del que ha pogut en el tema regional, una realitat molt diferent a Europa, quan sabem que hi ha 170 regions potencials, de les quals només 60 estan reconegudes, i, sobretot, un vessant institucional que ha oblidat dos aspectes fonamentals: la solidaritat i la política exterior.

Europa no pot continuar tancada en un eurocentrisme; Europa no la defensaran ni les guàrdies civils del mar ni els murs que es puguin construir on vulguin; a Europa vindran —i que si-

gui pels mitjans més peregrins—, arribaran milers i milers de treballadors d'altres continents —com ja passa a casa nostra—, que vindran a fer les feines que ningú dels europeus, que som nosaltres, volem fer, cobrant sous molt inferiors als que cobrem nosaltres, i essent tractats com a éssers infrahumans. I aquesta és una de les insuficiències més manifestes d'aquesta Europa que hi ha a Maastricht.

Tornar a mirar-se el melic de l'eurocentrisme i no veure el context internacional on és situada Europa; no veure la necessitat de començar amb polítiques de desenvolupament seriosos d'aquells països, però d'acollida d'aquest contingent de treballadors i de combat frontal al racisme, que el tenim a casa nostra —recordin, vostès, la notícia de fa pocs dies de la plaça Lesseps, d'un ciutadà negre, que porta vint anys amb nosaltres i que és apallissat, amb dues fractures cranials, purament i simplement, pel color de la seva pell. Nosaltres, en un debat que varem fer en aquest Parlament sobre aquest tema, varem intentar que el Parlament de Catalunya recollís l'Informe Ford, que és un informe europeu de combat contra la xenofòbia; foren els vots de la majoria que varen impedir que aquesta resolució prosperés i fos un mandat per al Govern que s'avancés també en l'adequació de Catalunya en aquesta dimensió de solidaritat. I una política exterior i de seguretat que avui no hi és, en el context institucional, que serviria per sortir d'aquesta dependència que avui té la UEO respecte a l'OTAN; que serviria per anar decididament a la Conferència de Seguretat i Cooperació Europea, que és un organisme molt més ampli, que agafa molts més estats, i que hauria servit, si més no, per afrontar aquest fracàs clamorós que hem tingut a Europa, quan hem vist i continuem veient la guerra ferotge a Iugoslàvia, producte d'un fracàs clamorós de l'anomenat socialisme autogestionari; producte d'una exacerbació brutal dels nacionalismes aniquiladors —servi i croata, també, amb totes les seves vessants de participació—, i producte del fracàs de l'Europa comunitària per intervenir-hi.

La segona vessant a Maastricht és la de la unió econòmica i monetària; sembla que el 97 o el 99 podríem culminar un procés de moneda única i de banc central europeu, instruments necessaris, però —ho torno a recordar— sempre i quan —factor que no hi és a Maastricht— siguin objecte d'un control democràtic.

Aquí voldríem fer unes consideracions sobre una realitat econòmica molt important que cal tenir en compte si analitzem seriosament les repercussions de Maastricht. Parlem d'unió econòmica i monetària en plena turbulència de les monedes europees. El senyor Alavedra sap millor que ningú d'aquests que estem en aquesta cambra, que avui els responsables màxims financers d'Europa no saben per on van; estan fent centenars de simulacions amb ordinadors perquè no s'entén què està passant, i això no és alarmisme, això li ho dirà qualsevol dels que està assistint a les sessions de debat sobre la continuïtat de la política d'unió monetària i financera.

Saben perfectament que no són moments de lleugeres formes de trontollar, com ens deia ahir el senyor Alavedra; no, és un lleuger..., és un terratrèmol el que està passant en el tema financer a Europa. I saben perfectament que l'Acta única, que entra en vigor l'1 de gener de 1993 és inviable si no hi ha estabilitat monetària. D'aquí, senyor Alavedra, que consideri feble la seva defensa del concepte de capital interior del marc alemany, que feia abans amb el senyor Curto. Si tinguéssim ja l'estabilitat cap a la moneda única i el banc central, estaria ab-

solutament d'acord amb vostè; avui no podem parlar d'aquest capital interior.

Quan tenim aquestes sotragades, que s'han d'explicar planeament, no producte del sistema monetari europeu, sinó producte de les enormes diferències productives i de teixits industrials que hi ha als divesos estats, que no poden respondre d'una aparença davant de l'estabilitat de la moneda; aquest és el problema, senyor Alavedra; no ens distregui dient: «nominalment és tot capital interior». Realment no ho és, perquè darrera no hi ha fortlesa suficient per aguantar aquesta paritat entre els capitals que vostè anomena capitals interiors. Cal una disciplina europea de moneda; és clar que cal, si més no per combatre la inflació! Però aquí vénen les grans contradiccions del procés europeu i la gran contradicció d'aquest dogma, que ara sembla que tothom havia acceptat tranquil·lament del mercat. És clar que sí que és molt important el mercat, amb la intervenció pública.

La prova més clara la tenen vostès: quan trontolla la fluctuació monetària, què han fet? Uns han retirat la moneda del mercat i els altres han posat restriccions per a la inversió de la moneda al mercat. Això no és el mercat lliure; això té molt poc a veure amb el famós dogma del mercat, que tot ho ordenava; raó de més per a tornar a demanar una política equilibrada entre aquestes afirmacions tan taxatives i —ho repeteixo— dogmàtiques sobre les beneficiències del que és el lliure mercat i la unitat financera econòmica i la necessitat d'intervenció política.

I en tercer lloc, la dimensió social. Maastricht defineix un conjunt d'objectius de política social; està clarament referenciat quan es parla de la millora de l'entorn del treball, de la protecció a la salut, de la seguretat dels treballadors, de la informació i consulta a aquests, de la igualtat d'oportunitats al mercat laboral, de la igualtat de tractament entre l'home i la dona al treball, de la integració de les persones excloses del mercat laboral; quan es parla de Seguretat Social i protecció d'aquesta; quan es parla de la protecció davant de la rescissió de contractes laborals, etcètera. És un dels fins de la Unió. Malauradament no és més que un protocol; no és acceptat pels dotze; no implica polítiques comunes ni de salaris, ni de dret de sindicació, ni de vaga, ni de fer front al tancament patronal —com ahir ens recordava el conseller—; queden directives importants per desbloquejar en aquest apartat —acomiadament col·lectiu, temps de treball, la dona embarassada a la feina, salut i seguretat, comitès d'empresa europeus...

Cal aplicar la Carta Social; cal fer allò que, senyor Alavedra, el nostre Grup Parlamentari li plantejava el desembre del 90 a vostè mateix, que feia un debat sobre l'adequació de Catalunya a la Comunitat Europea, a l'Acta única en nom del Govern. I quan li dèiem, seguint informes d'experts de la Comissió Europea, que en la Comissió d'Europa Comunitària avui —any 90, i dissortament avui, any 92— els governs estatals estan bàsicament per gestionar a l'alça la unitat econòmica, a la baixa la integració social. És allò que prestigiosos sindicalistes europeus en diuen la política social d'ambulància: un mercat laboral que pot generar més desigualtats si és apostant pel creixement de les potencialitats econòmiques; un informe que demana que centri la quantitat i qualitat d'ocupació, amb el treball i temps de vida, amb el dret a l'ambient, amb la diferència sexual en el treball ser considerada com un factor progressiu, en la societat Econòmica Europea que rebutgi la marginació.

Això són temes que discutíem vostès i nosaltres l'any 90 i que avui desitjaríem continuar treballant en la mateixa direcció que els plantejàvem. Aquesta dimensió social va acompanyada d'un fons de cohesió, el paquet Delors-2, el qual està aturat i està aturat des de la conferència de Lisboa, i se'ns parla que a Edimburg, al desembre del 92, potser es desbloquejarà. Preguntin-se vostès si no té a veure també això amb el fet que hi hagi part de la gent que no estigui tan engrescada amb Maastricht, sinó que veu que Maastricht va acompanyada d'allò que s'ha previst, perquè totes les definicions que he citat monogràficament no quedin en piatoses intencions; hi hagin recursos –i són minsos, però n'hi hagin, com a mínim– per intervenir en aquest sentit. D'aquí que nosaltres posem en paral·lel la lluita per democratitzar les institucions europees amb la lluita per incrementar el pressupost europeu.

Senyores diputades i senyors diputats, és fàcil resumir tota aquesta temàtica en un context internacional. Avui el món té tres grans espais econòmics: Estats Units, Japó i la Unió Europea; la potencial Unió Europea. Els podria citar els productes interiors, les rendes, tota una sèrie d'indicadors que els posen en un anivellament molt similar, però fixin-se vostès que sense política, sense regulació política i sense regulació social, aquests espais generaran majors dificultats, majors desequilibris, major desregulació i, fins i tot, entre ells poden incórrer, si no hi ha aquesta política social, en el que s'anomena *dumping*. Els estats sols ja no són capaços, a Europa, de fer front a aquesta necessitat, raó de més per un govern polític, democràtic d'aquest espai, i la Unió Europea, la potencial Unió Europea té el gran avantatge de comptar amb la major densitat d'organitzacions socials, de teixit laboral i sindical, de polítiques concretes per donar un pas endavant en aquesta direcció.

Senyores i senyors diputats, suposo que s'ha entès el que deia al principi: Iniciativa per Catalunya vol una Europa plenament democràtica, socialment justa, que sigui respectuosa amb el medi ambient i que tingui molt en compte els sectors socials més desfavorits per exigir una autèntica igualtat. Una Europa que amb Maastricht fa un pas –deia abans– insuficient i que caldrà preparar, potser no un text interpretatiu de Maastricht, però sí l'explicació política i els acords necessaris per fer front a les dificultats que han sortit a partir de Maastricht. Evitar que la subsidiarietat sigui tancar-se en aquella primera tensió, l'estat-nació egoista que no vol participar en la construcció superior. Evitar que es vulgui imposar a cop de política uns indicadors macroeconòmics que ja no es poden complir, que han saltat pels aires; no és només Itàlia, no només Gran Bretanya: pràcticament enlloc d'Europa es poden seguir aquells calendaris i aquelles previsions. Exigir l'aprovació del paquet Delors i enfocar, com feia el Parlament Europeu, la política per al 96 amb un conjunt de reformes que s'han de posar en marxa.

Si això és per a nosaltres el Tractat, volem afegir tres consideracions tan importants com les anteriors. Europa no ha de ser una excusa per la crisi que estem patint; Europa se'ns pot escapar i hem de definir el paper que li correspon a Catalunya a Europa. Ha fracassat una política econòmica que es va imposar l'any 85 dient que era inqüestionable: la política econòmica que va impulsar el govern del PSOE i que va comptar amb els aplaudiments entusiastes, voluntaris i absolutament lliures de Convergència i Unió per boca del seu màxim representant. Ha fracassat en un context internacional delicat, del qual, senyor

Alavedra, Maastricht no és la sortida principal. No estariem d'acord amb la seva afirmació: que Maastricht és la sortida a la recessió econòmica; Maastricht pot contribuir amb altres qüestions a la sortida de la recessió econòmica, però no creiem aquesta imatge que, entre altres coses, ja era recollida aquest matí com a titulars en mitjans de comunicació. Tornarem a crear la confusió.

Però és que si bé és cert que hi ha una crisi internacional, hi ha un diferencial espanyol i català. No podem dir: «No, no, és que, miri, hi ha moltes dificultats arreu.» I aquí què passa? I per què hem arribat aquí? I què hem fet? I que proposem fer? Per què hem tingut un creixement espectacular que no ha tingut ningú més en tota la Comunitat i no hem sabut reinvertir-lo en el país? Això és la pregunta que han de respondre els governants, els governants a Espanya i els governants a Catalunya. Per què ara, en època de dificultats, no passem balanç de l'alegria amb què s'ha fet una política econòmica irresponsable durant els anys anteriors? Per què no parlem de quins indicadors ens demostren com i quant estem lluny d'aquesta Europa, a la qual no ens hem aproximat malgrat que creixíem molt més que Europa, com la taxa d'atur, el producte interior brut per càpita, el pes del sector industrial, la despesa en protecció social, un indicador de cohesió territorial...? Parli'ns, senyor Alavedra, de quins propòsits té el Govern de Catalunya davant d'indicadors com aquests, que són bufetades a la cara, quan volem afirmar-nos com a europeus i estem tan lluny d'Europa.

Vostès van apostar per un model que es pensaven que els beneficis revertien per una mà lliure i independent a l'enfortiment industrial, per un model que ha estat –no només els governs, sinó el particular també– la recerca del diner fàcil i ràpid i especulatiu –i no em refereixo només al capital internacional, senyor Alavedra–; per un model que ha fallat estrepitosament a les seves previsions: diuen les autoritats del Bundesbank, avui, que les previsions de creixement que ens estem marcant són un bluf –ho diuen les autoritats del Bundesbank–, i per tant, ja discutirem el pressupost de la Generalitat com el pressupost espanyol, però el discutirem al seu moment, sabedors que potser, si no fan un exercici de realisme que no semblen disposats a fer, estarem construint de nou un castell de sorra. Sap vostè perfectament que el programa de convergència econòmica que s'ha presentat per part del Govern espanyol no és només un problema d'algunes indicacions que vostès els feien, que està construït sobre unes bases que no es poden complir.

Vostès no volen apostar per la reforma autèntica perquè no és electoralista, perquè no dóna resultats a any vista, perquè l'aposta que cal fer en aquest país és a molts anys vista si volem ser europeus, perquè la cantarella d'innovació, infraestructures, etcètera, etcètera, la sentim de fa molts anys i no té la corresponent política –perquè no rendeix electoralment– i perquè estem patint el gran divorci d'una moneda que entra l'any 86 al Sistema Monetari Europeu i que ara es troba mancada de base real i estructural per donar-li suport. Saben vostès que les autoritats monetàries espanyoles van haver d'injectar 1.000 milions de dòlars a l'hora –cada hora 1.000 milions de dòlars– al Sistema Financer Internacional per evitar la caiguda de la pesseta? 1.000 milions de dòlars a l'hora. És clar, si fan càlculs sobre el 70.000 milions de dòlars de reserves, en quantes hores ens poliríem les reserves? És un càlcul molt senzill. Això no és només

un defecte de tal o tal governant o tal o tal política monetària: és un defecte d'una política econòmica, d'un model que no ha apostat per enfortir allò que respondria en aquella posició en què es vol mantenir la moneda.

En segon lloc, no només Europa no és una excusa, sinó que Europa se'ns pot escapar. I se'ns pot escapar de manera molt especial als catalans: les turbulències financeres tenen una incidència —perdoni l'expressió— molt punyetera per a Catalunya, senyor Alavedra, perquè depenem molt del capital estranger. Jo no vull entrar en aquest debat que abans es tenia sobre si és o no tot ell especulatiu. Ja l'hem fet fa molts anys, aquest debat, en aquesta cambra, i de vegades ens hem trobat amb uns suports absolutament vergonyants —com el que vàrem citar de KIO— en aquest capital estranger que era tan segur i que enfortia tant la producció. No, no es tracta d'això, es tracta que si hi ha aquestes turbulències i aquests canvis tan ràpids de bilions de dòlars diaris que canvien d'ubicació, una economia com la nostra, que depèn tant de la inversió estrangera, està molt exposada en aquests moments. Una economia com la nostra que, a més, té un símptoma d'alarma que vostès es neguen reiteradament a acceptar —i que el discutirem en un proper debat, però que entra de ple en aquest moment del debat—, que és que està perdent pes industrial. Catalunya està perdent pes industrial: la participació de la indústria al producte interior brut ha caigut vora cinc punts del 81 al 91; el valor afegit industrial ha caigut vora cinc punts del 83 al 90; l'ocupació ha caigut nou punts del 77 al 90, etcètera. Són xifres que són donades per la seva Conselleria, senyor Alavedra.

Una situació que, a més —i aquí vostè va practicar un relatiu engany en la presentació de la fortalesa econòmica catalana—, no és una economia que ven tant a fora. És clar, vostè parla de les exportacions fronteres enllà, però on venem principalment més de dos terços dels nostres productes és a Espanya, i cada vegada depenem més d'aquest mercat perquè som menys capaços d'alterar aquesta proporció respecte a Europa. És clar, si vostè fa la trampa que va fer de només comparar amb Europa podem parlar de la Unió Europea i de la Comunitat, però parlem de tots els productes, on els venem, i cada vegada més a Espanya, i en aquest sentit estem allunyant-nos d'allò que vostè intentava definir parcialment.

Això encara es palesa més a l'agricultura i és un tema que a mi em fa autèntic pudor tocar-lo. L'agricultura europea sí que va a dues velocitats de fa molts anys: l'atlàntica nòrdica i la del Mediterrani; i s'agreuja, s'agreuja per retard en els fons i en les polítiques que servien per fer front a aquest divorci, s'agreuja perquè no es prenen les mesures per escurçar distàncies, i el Parlament de Catalunya va votar resolucions —que tingui ben clar que el nostre Grup exigirà el seu compliment— que afecten Europa i que afecten aquest Govern per la pagesia. I podríem parlar d'aquesta situació que se'ns escapa si comparem indicadors socials autèntics amb Europa. Comparin, senyors del Govern, què passa amb el medi ambient català respecte al medi ambient europeu —amb els rius per exemple—; què passa, per exemple amb la «vivenda» respecte a Europa; què passa respecte a una política cultural de biblioteques o de museus, els índexs respecte als europeus; què passa amb la igualtat de drets de la dona respecte a Europa. Anem amb aquests indicadors a comparar-nos amb Europa, que són ben reals i són ben socials, de societat.

Senyor Alavedra, nosaltres reclamem un gir substancial en la política econòmica i social perquè Europa no se'ns escapi, un gir que exigeix un acord bàsic entre totes les forces parlamentàries, un gir substancial que és un gir optimista. Abans ha utilitzat vostè un argument típic d'un govern: «No critiquin tant, que fan alarmisme. Cal ser optimista.» Per ser optimistes cal posar les bases de l'optimisme, i les bases de l'optimisme és una voluntat política decidida per anar a cobrir els divorcis i diferències que avui tenim amb Europa, és ben fàcil desqualificar allò que assenyala que avui estem lluny d'Europa, que se'ns escapa; és molt més difícil, com a Govern o com a oposició —i la responsabilitat primera està en el Govern—, assenyalar quines polítiques anem a impulsar per tancar aquells diferencials, qüestions, igual que la política social, que van estar clamorosament absents de la seva intervenció, senyor Alavedra.

En el seu discurs no hi ha pràcticament ni una sola línia sobre el seu judici sobre l'Europa social i els seus retards. Hi ha molt poc —o pràcticament res— sobre les polítiques a impulsar. Quines són les opcions productives que fa aquest Govern? Què fabricarem nosaltres a Europa? Quines són les opcions sobre el mercat laboral? Quines reformes estructurals endegarem? Ahir se li escapà dir a vostè, senyor Alavedra, que el seu Govern en fa una prioritat, de la formació professional. Si us plau, és un tema que vam debatre prou al debat de política general, que tenen ben abandonat, que al damunt hem rebut transferències fa molt poc com la formació professional ocupacional, i la tenen oblidada en la seva aplicació. Quines polítiques horitzontals, com preparem aquest territori amb competències que té la Generalitat, com per exemple el cicle hidràulic, per ser plenament europeus? Com farem una política de diàleg social i responsabilització? Vostès diuen, ahir al seu discurs: «És subratllable el Comitè Econòmic i Social Europeu.» Si és tan subratllable com positiu, per què no el fem a Catalunya? Per què portem tants anys negant-nos a acceptar el concert econòmic i social?, si és tan subratllable a Europa, deu ser subratllable a Catalunya, també, en aquestes distàncies de diàleg.

Cal un gir substancial que vostès no estan emprenent i, a més, continuen a remolc d'una política econòmica dissenyada a nivell d'Estat que tampoc emprenen.

I, per últim, senyor Alavedra, i telegràficament, Catalunya ha de ser reconeguda com a nacionalitat europea. La millor forma d'enfocar el binomi de la plurinacionalitat de l'Estat espanyol i de la nostra reivindicació d'autogovern és que nosaltres siguem una nacionalitat europea, i no en els mapes voluntaristes editats per qui sigui i no en les definicions a boca plena que fem tots, oblidant el raquitisme del nostre autogovern, en les realitats de Maastricht, en les realitats de la comissió del Parlament, en el camí d'avenç per un reconeixement institucional, en uns moments que els estats estan patint un doble procés de transferència de poders cap a organitzacions superiors i transferència de poders cap a organitzacions inferiors. És una ocasió esplèndida per afirmar Catalunya com a nacionalitat europea. Fa molts anys, senyors del Govern, que vostès no han resolt l'obligació constitucional del reconeixement de la presència de Catalunya a les institucions europees: es conformen a anar al «consejo» corresponent de ministres o de consellers; es conformen a mantenir el «xiringuito» del Patronat Català Pro Europa, com fan altres comunitats autònomes, per tenir una presència a Brussel·les; no entren decididament de forma institucional en la

presència a Europa, a les comunitats europees. I ara creem un comissari —que, per cert, també hauria estat interessant que hagués seguit les intervencions dels grups parlamentaris.

Fixin-se vostès quina ocasió: el president de l'ARE —Assemblea Regional Europea— és en Jordi Pujol; el president de la Conferència de Poders Locals és el senyor Pasqual Maragall; el president de la Comissió de Política Regional del Pla Europeu és l'Antoni Gutiérrez Díaz. Tres polítics catalans estan ocupant llocs claus en aquests moments, amb la possibilitat de definició d'aquesta política, i vostès continuen esmoreint la Comissió Parlamentària d'Europa, continuen amb la política de crear un comissari que escapi del control parlamentari o de l'acord unitari, continuen fent sordera al diàleg entre els diversos grups, continuen menystenint aquest potencial.

Nosaltres reivindicuem un govern que plantegi com veu el lloc de Catalunya a Europa, com incrementarem l'autogovern de Catalunya per poder ser plenament a Europa. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó. Té la paraula l'honorable conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, el discurs de l'illustre diputat senyor Ribó té dues parts. Una primera part de reflexió sobre Maastricht, portant l'accent sobre determinats aspectes més que d'altres, però sobre la qual estariem bàsicament d'acord; és a dir, m'ha semblat que tots els temes que ha plantejat són temes en els quals coincidim i que estaven continguts en el meu debat d'ahir, en la meua intervenció d'ahir. I una altra part, que és una part de política interior, repetitiva del debat que hi ha hagut en aquest Parlament sobre agricultura i, sobretot, del debat que hi ha hagut fa poc temps sobre política general, és a dir, els mateixos conceptes, les mateixes crítiques, les mateixes opinions i, per tant, jo hauria de repetir les mateixes rèpliques que va fer el president de la Generalitat, però no es tractava aquí de repetir el debat de política general, sinó de fer un debat sobre Maastricht. De totes maneres, intentaré contestar, tant en un aspecte com en l'altre, algunes de les coses que ha dit el senyor Ribó.

En primer lloc, hi ha una afirmació del senyor Ribó, que tots estem a favor d'Europa des de la pluralitat política, és a dir, no construïm Europa, no volem Europa, tots de la mateixa manera, sinó que cada força política hi aporta el seu accent i la seva insistència sobre temes determinats, però jo diria que de la posició política que aquí ha defensat el senyor Ribó, no hi ha divergències, no hi ha diferències essencial. Es pot intentar buscar un punt o l'altre, vostè no va parlar prou d'aquest tema i en canvi jo en parlo més..., però bàsicament tots els temes que ell ha dit sobre Maastricht, és a dir, de no lligar la crisi econòmica amb el Tractat, ho vaig dir jo ahir i ell ho ha repetit avui, ha portat una consideració que em sembla interessant de l'anàlisi del que passa a Europa: per una banda el rebuig conservador, és a dir, quan després ha fet la distinció de les tensions entre els que volen mantenir l'estat-nació, els que volen incidir en els governs i en les burocràcies i els que tenen una concepció únicament liberal i mercantil, i que s'obliden una mica de la política social —que seria el cas de Gran Bretanya, perquè no ha volgut signar la part social, és a dir, la part social està signada per onze estats membres, i Gran Bretanya s'ha retirat de la signatura d'aquesta part. Doncs, efectivament, hi ha un rebuig clar

que ve dels que volen mantenir els estats i la sobirania dels estats, quan és evident que Maastricht, i per això ens interessa també a nosaltres i per això interessa Catalunya, representa una transferència de sobirania. Jo en la intervenció d'abans, en resposta al senyor Curto, he intentat descriure les sessions de sobirania monetària, fiscal, aranzelària, etcètera, instruments de política econòmica molt importants que s'estan transferint a Brussel·les, a la comissió.

Aquest rebuig conservador, de totes maneres, de la senyora Thatcher —rebuig conservador democràtic—..., rebuig conservador del senyor Le Pen, ja d'una qualitat democràtica molt diferent, tot això és un tema que ha estat present constantment en el debat francès. I després hi ha un rebuig popular —ha dit el senyor Ribó— de les classes mitjanes, de les classes populars, de les classes treballadores en el seu conjunt, però que ve bàsicament per la crisi i per la identificació de Maastricht amb crisi, i per la identificació d'Europa amb burocràcia tecnocràtica de Brussel·les, i pels dèficits de control democràtic, i això és cert, i aleshores d'aquí ve —creiem nosaltres— que en el tema de la ratificació, sense negar l'instrument del referèndum com a instrument democràtic vàlid, quan constitucionalment en un país es pot fer la ratificació a través del Parlament, que és la representació del país, nosaltres ens inclinem més per aquest tema —ho dic perquè m'ha semblat que en la intervenció del senyor Ribó planejava aquest tema.

També ha dit una cosa, que jo la vaig dir en el debat, que ell citava sobre l'adequació de Catalunya a l'Acta única europea, és a dir, que durant molts anys Europa ha estat política agrària i intentar anar traient les barreres per constituir un gran mercat. La veritat és que l'anar traient les barreres per construir un gran mercat ha estat paralitzat anys i anys també, i s'accelera a partir del 1986, és a dir, amb la signatura de l'Acta única europea, que intenta suprimir totes les barreres, no únicament les aranzelàries, sinó les barreres tecnològiques o les barreres d'homologació i garantir la lliure circulació, les quatre lliures circulacions que ja hem citat tantes vegades, però és que estem en un moment que, després d'uns anys de paralització, que portaven a l'euroesclerosi, com es deia, hem entrat en una etapa conflictiva, moguda, però realment accelerada. És a dir, el tema de l'Acta única i els acords de Maastricht són temes importantíssims.

Que els tractats de Maastricht són insuficients —em sembla que ha utilitzat el senyor Ribó aquesta paraula—, i que el Parlament Europeu, en la seva aprovació dels tractats de Maastricht, critica les insuficiències d'aquest Tractat em sembla que és evident i em sembla que ningú ha de pretendre que els acords de Maastricht siguin un instrument vàlid i no modificable. El que jo vaig intentar dir ahir, i intento dir avui, que en tots els casos, en el monetari i en l'econòmic, constitueixen uns passos al meu entendre transcendents i, realment, al 97 o al 99 podem arribar al que es pretén, però que en el camp polític i també en el camp social —i, senyor Ribó, ahir hi vaig dedicar diversos fulls del meu discurs—, o en el camp, també, minso del Comitè de les Regions, doncs, són passos importants. Són passos importants que s'hauran de desenvolupar, que s'hauran d'aprofundir, però és evident que nosaltres en aquests moments no tenim altra opció per avançar que anar en la línia dels acords de Maastricht. I em sembla que amb això coincidim plenament amb vostè, per això deia que amb el tema de la part europea, pròpiament europea, del seu discurs hi estem bàsicament d'acord.

Que aquest espai liberal i mercantil s'ha de complementar amb política social, home, és evident. Avui dia ens trobem en una situació a tot el món en què ja ningú posa en dubte l'economia de mercat —absolutament ningú. La caiguda del mur de Berlín, l'ensorrada dels països de l'est, ja no hi ha discussió sobre aquest tema, el que passa és que també tothom està d'acord que s'han de corregir els abusos o les deficiències d'una economia lliure de mercat a través d'una política de solidaritat, de cohesió social i d'una política, en definitiva, social que contrapesi les injustícies que pot generar una economia de mercat. Així, hi ha opcions polítiques que exageren més —o diuen més en un sentit— i altres menys, però en definitiva a tot Europa en aquests moments, manin els lliberals, manin els demòcrates-cristians, manin els socialistes, hi ha una combinació d'aquestes dues tendències: d'una economia de lliure mercat on es respecten les iniciatives i la creativitat dels agents econòmics i socials i, també, una política social que compensi els desequilibris.

Vostè deia: «Europa se'ns pot escapar.» Jo vaig tenir ocasió, durant els Jocs Olímpics, de tenir un parell de converses, interessantíssimes per a mi, amb el president Delors i aquesta és una de les seves preocupacions principals. El president Delors molt sovint és pessimista per la política dels estats, dels dotze estats membres, que frenen les iniciatives de la comissió i les iniciatives seves, que van en una línia d'impulsar la construcció europea, i em sembla que ningú podrà negar, des de qualsevol opció política, que l'impuls que ha donat a Europa el president Delors ha estat essencial; un home que impulsa l'Acta única, el seu paquet Delors i els acords de Maastricht és realment una persona que ha contribuït enormement a aquesta nova velocitat que ha agafat la construcció europea. I ell tenia por que Europa se'ns pogués escapar, però se'ns pogués escapar precisament per la no ratificació de Maastricht, per les dificultats que ell preveia en aquell moment durant els Jocs Olímpics, en el referèndum francès, per tot el debat tal com s'estava desenvolupant a França, per determinades posicions d'altres estats —i abans jo citava Alemanya, però Alemanya ha redescobert una cosa que ja tenia, però que s'ha fet palpable, que és la seva força de gran potència no europea, mundial, és a dir, la caiguda del comunisme ha confirmat que Alemanya és la gran potència econòmica a l'est i, a més a més, agafa amb certs aspectes un liderat polític, és a dir, difícilment a Europa hi hagués hagut el reconeixement d'Eslovènia i de Croàcia, si Alemanya no hagués fet aquest pas d'una forma unilateral i en solitari en primer lloc, i aquesta força d'Alemanya a l'est, i la seva força —vostè mateix per rebatre algun argument meu em citava el Bundesbank, deia: «fins i tot el Bundesbank diu això»; és a dir, màxima autoritat.

És evident que a l'oest la força d'Alemanya és important i que Alemanya jugui a fons la construcció europea i els acords de Maastricht és essencial. Però també hi ha un altre motiu, que encara no ha sorgit en el debat —però que jo voldria dir—, pel qual Europa se'ns pot escapar —i això és molt delicat de dir—, que és la possible dicotomia ampliació-aprofundiment; és a dir, una ampliació sense més representarà una altra cosa. Nosaltres en aquest moment estem en l'etapa de l'aprofundiment de la construcció europea; de l'aprofundiment econòmic, monetari, però també polític i social, i és evident que l'ampliació vers determinats països com Àustria, com Suècia o com Suïssa, per dir alguns exemples, que són països que em sembla que llegia jo ahir en la llista dels que han demanat formalment l'adhesió, no

representa cap trasbals econòmic, perquè són països que tenen les seves dificultats, alguns d'ells, però que tenen suficient gruix econòmic per a adaptar-se a Europa i al que representa Europa com a objectius. Però si això s'amplia cap a altres països vers els quals s'hauria d'ampliar per motius polítics, perquè han fet un esforç important de reconversió política, i em refereixo a una petició que constantment fan els alemanys d'ampliació vers Hongria, txecs i eslovacs i Polònia, és evident que, des d'un punt de vista polític, aquests països que han passat a la democràcia i que se senten, i són per tradició, i són geogràficament —òbviament— plenament europeus, però pot representar una definició d'una Europa diferent.

Per tant, que Europa se'ns pot escapar: evident —evident. Qualsevol construcció d'una cosa tan complexa com Europa es pot escapar en qualsevol moment i per això són importants actes com el d'avui, i qualsevol acte per petit que sigui. Catalunya, evidentment, no té poder de decisió sobre aquest tema, però hi contribueix i hi ha de contribuir perquè som ciutadans europeus i, per tant, el que fem en aquest camí té la seva importància. I crec que estem fent un debat, en aquest aspecte, que té les conseqüències que tingui, però que és un debat important. Construir una unió política entre estats que han generat quasi totes les guerres importants durant segles és importantíssim; per això sol, per aquest motiu, i per aquest mateix motiu és difícilíssim, i per aquest mateix motiu se'ns pot escapar. Això és evident.

Un tema que ha plantejat el senyor Ribó i que és un tema del màxim interès, òbviament, diu: «Arribaran a Europa milers i milers de treballadors» —és cert— «i totes les barreres que es posin, de tipus legal no pararan aquesta arribada.» És un fet demostrat històricament que quan hi ha una diferència de nivell de vida tan gran entre una àrea i una altra que són molt properes geogràficament —o avui dia, amb els mitjans de comunicació no cal que siguin tan properes— és inevitable l'entrada de milers i milers de treballadors. Milers i milers de treballadors nord-africans que són els que Europa pressent com a més problemàtics —i que se'm permeti l'expressió— per una diferència cultural i religiosa-cultural, i treballadors dels països de l'Est que entraran d'una manera menys notada al cos social; però en un cas i altre això passarà, a part dels treballadors d'altres països més allunyats.

És evident que aquí hi ha un dèficit de reflexió europea i que tots els esforços que es facin per a l'acollida d'aquests treballadors d'una manera humana i justa, però sobretot —crec jo— pel bé d'aquests països d'inversió, i d'inversió en el Magreb, sobretot, són enormement importants, i en aquest aspecte el Govern de la Generalitat ha intentat fer passos i participar en trobades amb el Govern espanyol, el Govern francès i el Govern italià, i hi han representants catalans, per exemple, en una reunió que tindrà lloc la setmana propera a Roma, de grans empresaris de tot Europa plantejant-se aquest problema. Aquest és un problema que s'està movent a nivells polítics, a nivells financers, a nivells industrials per intentar canalitzar inversions cap al Magreb. De fet, a Catalunya hi ha algunes inversions industrials que s'han fet en aquests països, evidentment insuficients, però hi ha una tendència generalitzada —per motius, evidentment, de mà d'obra i de cost de la mà d'obra— a produir determinats productes en aquests països, i això... Jo suposo que molts dels temes que tractem avui, en el debat de política industrial que està

previst en aquest Parlament i que portarà el conseller d'Indústria, doncs, tots aquests temes sortiran.

Bé, vostè ha parlat de la turbulència, de la tempesta financera europea. És cert, és cert, té raó, té raó... No, jo parlava del trontollament que ha representat el Pla d'ajustament, el trontollament no el vaig dir per aquest tema. Vaja. Turbulència li va bé? Gran turbulència. Doncs, aleshores... No li va bé?, li va malament? Doncs... Escolti, el que vulgui! (*rialles*), perquè si dic «bé» dirà «malament», i si dic «malament»..., eh? No, no, això ha estat, evidentment, un fet molt greu i no ho hem de frivoltitzar, i perdoni però, miri, nosaltres a Catalunya hem tingut un indicador que a mi m'ha permès molt de seguir aquest tema i que em permet de donar-li la raó.

A Catalunya hem creat un mercat de futurs i opcions, MEFFSA, que opera amb renda fixa i que, en definitiva, constitueix una assegurança per les oscil·lacions dels tipus d'interès, tema complex però, de fet, a la pràctica, és una assegurança, una cobertura per les oscil·lacions dels tipus d'interès. Els mercats de futurs tenen una llarga tradició: vénen d'Egipte amb el blat, i després tothom parla de Xicago quan parla de mercats de futurs, les mercaderies, els futurs sobre mercaderies, etcètera, però de fet els mercats de futurs es desenvolupen a Europa en els anys vuitanta a partir de la inestabilitat dels tipus d'interès; i el mercat de futurs de París, el MATIF, té pocs anys més que el mercat de futurs de Barcelona.

I nosaltres hem anat seguint les oscil·lacions del món aquest financer, bastant difícil de comprendre —com vostè deia— a partir del nostre mercat de futurs, i hi ha dies que ha arribat a una xifra rècord de 600.000 milions de pessetes, i a partir del «no» danès, amb el qual la gent creu —creia abans— que baixarien els interessos —la gent creia abans del «no» danès que els acords de Maastricht s'aplicarien, bàsicament, i que, per tant, baixarien els tipus d'interès a tot Europa perquè era un dels objectius de Maastricht—, i que, per tant, el deute públic espanyol a altíssims tipus d'interès, amb una previsió de baixada d'aquests tipus d'interès, guanyava valor. Això que dic sembla contradictori però és fàcil d'entendre. Doncs bé, a partir del «no» danès, aleshores es creu que Maastricht ja té possibilitats de no construir-se i aleshores, en aquells moments, hi ha unes interdiccions decisives en els mercats, perquè es diu: els tipus d'interès ja no baixaran, i per tant, si no baixen es mantindran o pujaran.

Entra el referèndum francès en actuació i a partir de cada enquesta que sortia —guanya el «no», guanya el «sí», estan empatats, etcètera—, gran repercussió en els mercats de futurs i opcions i, per tant, incertesa sobre els tipus d'interès. És a dir, que en definitiva això té un aspecte, en certa manera, positiu, que és que els sectors financers creuen que un factor d'estabilitat a Europa és l'aplicació dels acords de Maastricht, i unes previsions de baixada dels tipus d'interès, de contenció de la despesa i, per tant, del dèficit públic, de polítiques sanejades amb uns diferencials d'inflació reduïts entre els diversos estats membres i que, per tant, qualsevol dubte sobre l'aplicació dels acords de Maastricht contribueix a crear aquestes inseguretats en els mercats financers. Uns mercats financers que, a més a més, representen —com explicava abans en la contesta del senyor Curto— uns volums creixents de masses monetàries que, a més a més, amb la revolució tecnològica —i perdonin per la paraula— es mouen a la velocitat del fax i amb la llibertat de capi-

tals es mouen sense traves. I això seria una explicació parcial del que ha passat.

Per tant, és evident que quan els estats membres donin la sensació que els acords de Maastricht van endavant, que es ratifiquen, que dins del sistema monetari europeu es busquen solucions estables de realineament, i que es va, d'una manera decidida, cap a un espai econòmic europeu que es farà amb moneda única, jo crec que realment és l'única manera de calmar aquest món agitat, turbulent, tempestuós que vostè citava.

Vostè parla d'un govern polític, democràtic d'aquest espai europeu, que això és necessari, això és l'horitzó. Hi estem plenament d'acord: som europeistes, vostè també ho és, vostès també ho són i, per tant, estem d'acord amb la construcció política d'Europa. El que passa és que això no és una cosa que es faci en quatre dies, ni és una cosa que es faci fàcilment, i passa per molts acords imperfectes, com els acords de Maastricht, i en veurem d'altres. Allò important és considerar si constitueixen un pas endavant.

Vostè diu: «No és Itàlia, no és el problema d'Itàlia, el problema de Gran Bretanya és que enlloc d'Europa es compleix absolutament res de la convergència.» (*Remor de veus.*) No ho ha dit així? Jo he apuntat: «Enlloc d'Europa.» (*Remor de veus.*) És que apunto, jo... No, miri, França compleix. França compleix, i això no vol dir que tingui una situació econòmica molt bona, però compleix; és a dir, com a mínim la té estable i sanejada. Dinamarca, Benelux, Alemanya, ningú dubta que aquests països puguin complir —l'any que toqui— amb els objectius de Maastricht; ningú en dubta en aquests moments. Evidentment, poden passar coses, però ningú en dubta. I d'aquí ve la por de l'Europa a dues velocitats: si ningú complís es faria una revisió dels objectius i en lloc del 3% del dèficit es posaria un altre percentatge, i en lloc del tipus d'interès se'n posaria un altre, però és que hi ha països que tothom sap que compliran. I Alemanya, evidentment, té un problema amb la inflació com a conseqüència de la reunificació, però complirà.

Vostè després ha entrat en tots els temes de la política econòmica interna en els quals a mi no m'agradaria allargar-me, com tampoc ho he fet amb el senyor Curto, però tampoc defugir-los del tot. És a dir, a partir de l'any 85, vostè diu que hi ha hagut un gran creixement —vostè ho diu; nosaltres ho hem dit sempre: les dades ho diuen, en definitiva— i aquest creixement, a Catalunya, del 4,9 al 5% anual, és un creixement espectacular, i el creixement espanyol en el seu conjunt, inferior, però també és un creixement molt fort. I això s'ha fet en unes circumstàncies en les quals el capital estranger hi ha jugat un paper. Perquè si jo deia ahir que hi ha hagut pèrdua de competitivitat durant aquests anys degut als tipus d'interès i al canvi de la moneda i, al mateix temps, hi ha hagut aquest creixement, una de les explicacions deu ser el capital estranger, el capital estranger estable, amb inversions industrials, després en parlarem.

Vostè diu: «No hem sabut reinvertir-lo en el país.» No sé què vol dir exactament això, que s'ha reinvertit en el país; potser no s'ha reinvertit amb les prioritats que vostè hagués desitjat, però tot això s'ha reinvertit. El progrés que ha fet el nostre país en el seu conjunt —i parlo de Catalunya i de l'Estat espanyol, en aquest moment— en infraestructures... Es pot criticar el tren d'alta velocitat —evidentment, Madrid-Sevilla—, d'acord; es pot criticar altres tipus de prioritats en infraestructures, però que

hi ha hagut un esforç considerable en infraestructures, potser —jo diria— excessiu, i en altres despeses, també, de tipus social —i aquí ja no dic excessiu—, però que això s'ha fet em sembla que és evident, és evident, i que el país ha progressat.

Vostè parla de la convergència real: «El que compta és la convergència real.» Escolti, de la mateixa manera, senyor Ribó, que vostè ha admès les xifres del creixement espectacular —paraules de vostè— d'aquests anys que van del 85 —diguem-ne— al 90, vostè ha d'admetre que ens hem apropat, en termes de renda per càpita, als països europeus. Si Catalunya estava al 84% i està al 96%, bé, és que durant aquests anys la convergència real s'ha anat produint. Hi ha hagut convergència real, i això és innegable, i per tant, hi ha hagut una política econòmica que ha tingut uns resultats, i aquests resultats valia la pena aconseguir-los, perquè ara els tenim, i del que es tracta és que això no se'n espatlli, perquè també aquest país, i també en el passat, ha tingut una sèrie de creixements espectaculars que després amb anys de crisi s'han perdut. I això hi ha tot un estudi fet pel Ministeri d'Economia i Hisenda de Madrid que ho demostra, i per tant es tracta, en aquests moments, de fer, d'aplicar el programa de convergència.

Per això jo deia ahir —potser exagerant— que era l'única sortida, perquè es tracta, en definitiva, de prendre aquelles mesures..., que en alguns casos són doloroses —perquè el pressupost, prendre les mesures que prendrem serà, potser, dolorós—, però prendre aquelles mesures que ens permetin un creixement més estable, més continuat —potser no tan espectacular, però més sostingut—, i sortir d'aquests creixements espectaculars que només duren quatre o cinc anys i que després ens porten a una crisi que ens fa perdre part dels guanys que hem tingut.

I això és el que està en qüestió, però aquesta política econòmica ha tingut..., ha tingut uns resultats. Vostè pot criticar, precisament, que no es comencés amb una política d'austeritat abans, quan a partir de l'any 89, o del 90, ja es veia el canvi, que no es comencés abans, amb la política d'austeritat, però en definitiva, també, jo crec que ha valgut la pena, amb tots els seus defectes, donar aquest pas endavant en el creixement de Catalunya i d'Espanya.

Tots els observadors estrangers ho han reconegut, i ho reconeixen. Tots els experts. I Espanya, durant temps, ha estat un país de moda, en aquest aspecte, i per això ha atret, també, tan interès dels inversionistes. Que en aquests moments la situació ha canviat? Cert. Que en aquests moments la situació no és la que era? Cert. Que hi ha dificultats en el món industrial, en el món social? Certament, ningú ho ha negat: hi ha hagut un alentiment del creixement. Catalunya, l'última dada que tenim, encara té un creixement interanual del 2,3%, però les previsions de creixement que fèiem —i l'altre dia vostè m'ho va criticar en el debat de política general, i és criticable— les hem hagut d'anar corregint a la baixa. I el president de la Generalitat li va dir: «Sí, d'acord, com l'Estat espanyol, com el Bundesbank, com el Fons Monetari Internacional, com l'OCDE, com tots els organismes.» Constantment, durant aquest temps, hi ha hagut correccions de les previsions a la baixa, perquè la crisi ha estat més forta, en certs aspectes —hi ha hagut més incerteses polítiques, hi ha hagut més convulsió financera—, del que tothom s'esperava.

Vostè ha parlat de la cantarella de la innovació i de les infraestructures: «Vostès estan sempre amb la cantarella de la in-

novació, de les infraestructures.» Sí. És que no és una cantarella, eh? És el que cal fer, és el que cal fer. Això són les polítiques d'oferta. Ja ho deia ahir: hi ha hagut una política monetària excessiva, que no ha aconseguit els resultats, que ens ha portat a uns alts tipus d'interès que han dificultat la competitivitat, que ens ha portat a una valoració artificial de la moneda... Ara entrem en una etapa de política pressupostària, però les polítiques d'oferta, la d'infraestructures —amb el que es pugui del pressupost—, la d'innovació —amb contactes amb la universitat—,... Això no és cantarella, eh? Això és el que fa que Alemanya sigui competitiva. I l'R+D, i la internacionalització, i la política de qualitat... I això és un discurs polític, econòmic, en el qual no saltres sempre insistim. Potser vostè ha dit «cantarella» dient «no en parlin tant i facin-ho», potser ho ha dit en aquest aspecte (*rialles*). Però és que ho fem (*remor de veus*). No, no, no. No, no, si..., escolti, si jo no estic aquí per lluir-me, sinó per intentar debatre amb vostè, exactament, el que vostè ha dit. I li ho reconec jo mateix, eh?

Bé, sobre el capital estranger..., home, vostè sempre, en el capital estranger, hi fa entrar aquest concepte —i ho he explicat abans llargament en la resposta al senyor Curto, he intentat explicar-ho el millor que sé—, diu: «Catalunya patirà més que qualsevol altre país del capital estranger»... No, no! Perquè el capital estranger que hi ha a Catalunya és en una gran part..., i li reconec totes les excepcions que vulgui, però és en una gran part capital estranger abocat al món industrial i productiu —i això ho sap tothom que es passegi per Catalunya, i que es passegi per la B-30 i vegi les inversions que hi ha—, i aquest no és un capital que se'n vagi fàcilment.

És evident que també se'n pot anar, i també vostè em pot donar exemples importants d'inversions d'aquestes que decideixen anar-se'n, però en el seu conjunt —i aquí estem parlant de conjunt, no de casos puntuals: vostè em podrà citar els que vulgui—, però en el seu conjunt, Catalunya, en la inversió de capital estranger, rep el 40% del capital estranger industrial —industrial!—, i el capital estranger —inversió estrangera— immobiliari i financer i comercial, el rep en un percentatge molt més elevat Madrid. Que no dic que no sigui capital també productiu en molts aspectes, no estic aquí establint una dicotomia, però no saltres, precisament, hem rebut capital estranger de l'estable; per tant, no sofrim més que altres països. Perquè precisament a dins de l'estudi que jo deia ahir, de competitivitat futura, moltes d'aquestes inversions que s'han fet aquí amb capital estranger industrial, en empreses mitjanes, i algunes de grans, doncs, són les que tenen des d'aquí possibilitats d'exportació i d'incidir en els mercats internacionals. I li asseguro que la immensa majoria d'aquestes empreses no estan disposades a marxar.

El tema industrial —vostè n'ha parlat—, jo el deixaria per al debat de política industrial, que el senyor Subirà contestarà molt millor que jo mateix. Jo, quant a les exportacions, no feia absolutament cap trampa —no tinc cap intenció de fer absolutament cap trampa, senyor Ribó—; jo li deia que les nostres exportacions als països de la Comunitat Econòmica Europea han crescut a un ritme molt important, a un ritme molt important. Que venem més a Espanya? Home!, ja ho sé, això. Senyor Ribó: ho sap tothom, eh? Que els mercats de la indústria catalana estan en una part molt considerable a Espanya ho sap tothom. Però precisament com un indicatiu que les exportacions als països de la Comunitat estan creixent molt més, i molt més que a

la resta dels altres països, i molt més que les exportacions a la resta del món, jo ahir ho vaig dir com un indicador que hi ha possibilitats de competir, perquè si vens en el mercat únic europeu, si vens a Europa, i si vens d'una manera creixent en el conjunt de la indústria catalana, vol dir que això és un indicador que l'has de tenir en compte, no el pots ignorar.

Bé, vostè m'ha dit una cosa, diu: «Home!, vostè diu: "[Vostès sempre són pessimistes, alarmistes]"...» No, no és que jo..., alguna altra vegada ho he dit, això, però avui no ho he dit. Avui el senyor Curto ha dit: «Jo no vull vendre pessimisme», i, per tant, jo no li he pogut dir: «Vostè ven pessimisme». Jo li he dit que estava d'acord amb ell que s'havia de donar de totes maneres algun factor «optimista» de sortir de la crisi; hem parlat d'un pacte social, d'agrupar-se tots els agents econòmics i socials..., perquè estic segur que ens en podem sortir. I jo estic segur que fins i tot un país amb les dificultats d'Itàlia se'n pot sortir, perquè altres vegades se n'han sortit. Ho crec fermament. Potser és la meua simpatia envers Itàlia, que m'ho fa dir, però que nosaltres ens en podem sortir és evident, i ho hem de dir. I vostè mateix avui ha dit: «Hem de donar un gir, però un gir optimista»; ho ha dit vostè. Per tant, la dicotomia «optimisme del Govern / pessimisme de l'oposició», en aquest debat, per ara, no ha existit, o almenys jo no l'he denunciat, en aquest debat; l'he denunciat en altres ocasions que m'ha semblat que anava per aquí, però en aquest debat no.

Bé. Política social... Jo crec que li vaig donar la importància que té; almenys en el meu escrit la hi vaig voler donar —no sé si ho he aconseguit: de vegades no s'aconsegueix el que es pretén. El Patronat Català Pro Europa és una institució que està fent una feina excel·lent, de divulgació: vostès també han fet un fulletó molt ben fet —me l'he llegit aquest matí—; el Patronat Català Pro Europa, reconeixin-li el que fa ben fet. I en el tema dels acords de Maastricht està fent una tasca de divulgació molt bona: tenen trenta-cinc conferències per tot Catalunya amb un èxit de gent fabulós, fan publicacions, en faran més, han fet un llibret molt ben fet... Escolti!, fa la tasca que ha de fer. Una altra cosa és que vostè discuteixi altres aspectes del Patronat Català Pro Europa... I el Consell Econòmic i Social, jo vaig dir que era subratllable, parlant de Maastricht, i a Catalunya el farem: està en el programa electoral de Convergència i Unió, i això ho saben les forces sindicals, i s'ha dit en el Consell de Treball. Que, per cert, vostè sap que és un consell de treball que funciona bastant bé, i que els sindicats normalment en fan elogis, sobretot quan ho comparen amb el diàleg social que hi ha a Madrid —almenys això és el que ens diuen, i el que diuen—; una altra cosa és que vostè aquí faci el seu paper d'oposició, que jo comprenc.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Vol fer ús del dret de rèplica? (Pausa.) Doncs, té la paraula el senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats... Li ho torno a dir, senyor conseller: tots estem per Europa, però hi estem de forma diferent —fins aquí hi estem d'acord—, a partir de la valoració d'un tractat i de les seves repercussions a Catalunya! Aquest és l'objecte del debat. I el Parlament Europeu, quan fa aquella resolució que conté desenes de recomanacions crítiques —que, per cert, compta amb el vot favorable de la senyora Concepció Ferrer i amb l'abstenció del senyor Carles Gasòliba i, per si no estan informats, amb el vot

favorable per part nostra, també—, fa desenes de recomanacions crítiques, que són les que en part expliquen també per què no hi ha un suport popular clamorós, en aquest moment, al procés europeu. També hi entra la confusió amb la crisi: si és així, raó de més per anar amb molta atenció a no dir coses com «Maastricht serà la solució de la recessió econòmica», raó de més per ser més curós amb aquestes afirmacions. Li asseguro que si Maastricht fos la solució a la recessió econòmica, si hi hagués una autèntica dimensió social, si això es palpés, m'imagino que convindrem vostè i jo que la resposta popular seria més, molt més favorable del que ja és, a molts estats, en favor seu, en favor del Tractat.

El que em sembla sorprenent, però forma part de la voluntat que vostès estan manifestant en aquest debat de crear un consens —que és necessari, en el tema d'Europa—, que vostè em digui que estem d'acord, bàsicament, en l'apreciació del Tractat. Jo no tinc cap afany de desmarcatge pel desmarcatge. Al contrari. Estem reclamant al Govern de Catalunya que aquest acord es practiqui, o sigui que el tema europeu no es posi en mans d'un secretari, o d'un comissionat, per necessitats de l'ARE, no es posi en mans d'un patronat: que, a més de tot això, que són instruments molt legítims d'un govern, hi hagi un àmbit de política al més alt nivell, a Catalunya, per tractar aquests temes que són tan importants, i cada vegada més importants per a Catalunya. Aquest és el defecte que vostès ens tenen, com a govern. Jo admiro les capacitats d'algun diputat de la seva majoria, el seu voluntarisme per la comissió de seguiment d'aquest Parlament del tema europeu; però, més enllà del voluntarisme, reconeixem que el Parlament està molt però molt al marge de la temàtica europea.

Per tant, senyor conseller, esplèndida, la seva voluntat de consens: traslladem-la al Govern, al Parlament i als mecanismes normals de relació entre nosaltres. Així i tot, hi ha temes en què estem en desacord, perquè, si no, al final, jo en sortiré una mica confós, d'aquest debat. Per exemple: vostès no tenen la mateixa concepció que tenim nosaltres sobre el que hauria de ser la política exterior europea. El plantejament que jo li he fet —que surt, fins i tot, d'una resolució del Parlament Europeu—, d'evitar aquest lligam tan dependent amb la UEO i amb l'OTAN, què en diuen, vostès? Hi estan d'acord? Bé, em semblaria molt positiu.

Per exemple, en el tema de la cohesió social; que jo no li vull fer dir res del que no hagués dit, però és que no n'ha parlat, i m'agradaria que, si no fos així —que potser és una d'aquelles fixacions que a vostè a vegades el porta a escriure coses que jo no he dit, i al revés, que pot ser perfectament—, si no, és que m'agradaria, fins i tot..., no tenim temps, ni és la mecànica parlamentària, però que ens rellegíssim aquests apartats tan importants que vostè ha utilitzat per referir-se a la cohesió social a Europa. No el varem saber sentir. Potser sí —i perdoni, senyor conseller—, però en el discurs no hi són: en el discurs pronunciat, no en el discurs llegit, que algunes pàgines —és l'avantatge d'estar en aquell escó— es veu perfectament com es passen i no es llegeixen.

Senyor conseller, en el medi ambient..., estem d'acord, en el medi ambient, en l'apreciació sobre el medi ambient? Escolti'm!, doncs... Com amb altres coses!, perquè no les practica, si hi estem tan d'acord? Estem d'acord en la solidaritat i en la convivència? Per què voten en contra de l'informe Ford? O si-

gui, no vulgui crear aquesta imatge d'acord, quan hi ha punts importants de la política europea als quals vostès no els donen suport, ni en el Parlament Europeu ni en la política aquí. I és evident que això respon al pluralisme. Faltaria més! I el dret d'ensenyament a la Constitució, que tothom admet que estigui a la Constitució el dret a l'ensenyament, té moltes interpretacions possibles: doncs, és el mateix sobre el que estem discutint. aquí està el pluralisme democràtic: en els desacords. Ens toca discutir aquest pluralisme d'apreciació de Maastricht i les polítiques que cal fer a partir de Maastricht, on encara els desacords són més grans.

Encara sobre Maastricht: el mercat econòmic i les turbulències monetàries —el mercat financer, perdó. Senyor conseller, el Bundesbank no és la màxima autoritat: és el màxim poder, eh? Si el citem, no és perquè busquem una autoritat; és que tothom reconeix *de facto* que avui, en el pla financer, és el màxim poder.

Però tothom està d'acord que no s'estan fent les polítiques socials de contrapès. No entrem en un fals debat «Mercat sí, Mercat no». Anem al debat que ve reclamat des de premis Nobel de l'economia fins a informes del Parlament Europeu. Quins són aquests mecanismes de contrapès? Quines són les intervencions socials? Què passa amb el paquet Delors-2? Per què aquest ajornament del paquet Delors-2? Per què la política social no està en el Tractat, sinó en un protocol? On són les insuficiències més grosses de la política europea, avui, sinó en el camp social? Aquest és el debat, si volen el debat social!, per no dir..., és tota una vulgaritat, però el Tractat fóra molt diferent, «mimant» la unitat econòmica i monetària que és necessària per a la unió política, posant a continuació la unió política, i postergant la cohesió social.

I evidentment que hi ha turbulències —grosses, petites trontollements... Escolti'm, ni vostè ni jo estem ara per barallar-nos pel terme utilitzat, eh? Hi ha turbulències, però, perdoni, no les expliquem només perquè els capitals van..., no em descrigui on van els capitals. Les causes: la recessió d'Estats Units; la reunificació alemanya; les mesures de lògic egoisme i tancament d'estats per defensar-se d'això, «passant» del que pugui significar la seva incidència en el mercat financer internacional; capitals absolutament especuladors, com voltors —i això ho ha dit la Comissió Europea, no ho diem nosaltres, només—, com voltors que es llancen ara contra aquesta moneda, ara contra aquella! Això està passant ara a Europa, i obliga a retirar monedes del mercat. Això passa; aquesta especulació no té res a veure amb la que abans vostès comentaven, i és la grossa, a què m'estic referint. La vergonya d'un sistema que està enriquint ràpidament, independentment de com està afeblint el procés europeu i la possibilitat d'aquesta autèntica convergència econòmica i social.

Li puntualitzaria —si he dit «molts»—..., he dit que, a part d'Itàlia i de Gran Bretanya, són molts altres que no poden complir, i vostè, doncs, a l'inrevés —allò de l'ampolla mig plena i mig buida—, m'ha citat els que poden complir.

Anem a la part segona del nostre debat: si Europa és o no és una excusa, si Europa se'ns pot escapar. Vostès han d'explicar —i encara no ho han fet— a l'opinió pública per què tants anys això era Xauxa —i permetin-me l'esquematisme d'un debat, eh?—, i ara, de sobte, tots a estrènyer-se el cinturó? Vostès han d'explicar què ha fallat! Alguna motivació hi deu haver, a part

del context internacional! Per què no s'ha reinvertit aquest benefici que s'ha tingut? Perquè vostè em pot dir: «No, és que Europa se'ns pot escapar per les polítiques dels estats» —i deien Delors— «per l'ampliació i aprofundiment», etcètera. Tot això són debats interessantíssims, però jo vull assenyalar un debat molt més nostre, molt més de responsabilitat de govern, molt més de responsabilitat d'oposició: què han fet, o què han deixat de fer, que hagi contribuït que Europa se'ns pugui escapar? Per què està més feble Catalunya amb la dependència de l'estranger? Vostè em pot explicar molt sobre aquesta qüestió; però, miri, el sector de béns d'equip industrial, en quina situació es troba, a Catalunya? No tal fàbrica o tal altra, no! Hi ha una llarga llista de desenes d'empreses de béns d'equip. Què està succeint? Per què hi ha un capital estranger que purament i simplement decideix si la planta és aquí o s'emporten la planta cap allà? Era aquí, i ara se l'emporten cap allà! I no és un exemple, no. I no és només en determinats sectors febles de la indústria: els més forts, béns d'equip.

Què succeeix, en aquests moments, amb la taxa de cobertura respecte a Europa, senyor Alavedra? Per què des de l'any 86 —any d'ingrés a la Comunitat Europea— hem passat d'un 89% de cobertura a un 55%? Respecte d'Europa, eh? Ara ja li deixo de banda que estem més dependents del mercat espanyol; però, respecte a Europa, sap què vol dir, això? Que cada vegada importem més, i que cada vegada exportem menys! Això són xifres d'aquest Govern, eh? No les hem inventat nosaltres! Què succeeix, en aquest sentit, amb el diferencial que tenim en atur, en inflació, i a Catalunya és un doble diferencial perquè anem al davant respecte a altres comunitats autònomes? I en el dèficit social? Per què Europa gasta un 24% del seu producte interior brut en inversió social i nosaltres un 17%, només? Això són opcions polítiques, eh? Això no ve del Bundesbank o no sé de quina crisi! Això són exercicis pressupostaris, un rere l'altre! I R+D! És això a què ens referim nosaltres, de responsabilitat política!

Quines reformes estructurals em deia vostè? Doncs, miri, les que assenyala la Comissió Europea. La Comissió Europea, quan parla de Catalunya i de l'Estat espanyol diu: «Hi ha un conjunt de sectors que no ho aguantaran; altres, amb prou feines, i n'hi ha alguns, poquets, que aguantarien.» Quina és l'opció d'aquest Govern, en aquest sentit? I no ho diu Iniciativa per Catalunya, ho diu la Comissió Europea! Ho diu en Fuentes Quintana, quan parla d'una «economía consumida el año 92»! Quines opcions fan vostès, de concentració industrial, què fa falta per anar a aquesta Europa? Ja li he citat la formació professional; podríem parlar-ne molt, d'infraestructures —i més ara, que comptem amb la presència del conseller de Política Territorial i Obres Públiques— i entrar a veure quines, realment, han estat d'aproximació a Europa.

Miri, la Conselleria d'Indústria... Quants diners, vostès, han destinat a la Conselleria d'Indústria? Quin és el pes que té la Conselleria d'Indústria en el seu Govern? Ja és una expressió d'això! L'ínfim pes pressupostari de la Conselleria d'Indústria en el pressupost del Govern és una expressió d'això, una expressió tan senzilla com aquesta! Miri, senyor Alavedra, no es tracta que jo li critiqui la cantarella; ja ho he dit molt clar abans. Aquesta cantarella, per desgràcia, la canten tots els polítics del món, des de Perot, que acaba d'entrar en la campanya electoral americana, fins a qui vulgui: tots la cantem. El que ha dit molt

bé vostè: es tracta de veure qui és conseqüent a cantar-la. La cançó és esplèndida, però, és clar, no té temps electoral. Passar al doble d'inversió en ensenyament en aquest país, com caldria passar, no té una rendibilitat per a les properes autonòmiques. És clar que no! Sí, podria ser oportunista, em diu el conseller d'Ensenyament. Miri, ara encetaria un altre debat i el senyor Alavedra em diria: «No, no, malament, perquè resulta que...» Seria molt interessant entrar en aquesta situació, i com hi té a veure Europa quant a la formació del país.

Per últim, senyor conseller, no em respon sobre la temàtica més important, en aquest divorci esquizofrènic a què sotmetem el país sobre el nacionalisme. «Som una nació, llibertats nacionals, banderes», etcètera... On som, a Europa? Què passa amb el famós acord constitucional de la presència de Catalunya a les comunitats europees que vostè va començar a negociar amb el senyor Pons quan ocupaven càrrecs diferents tots dos, l'any 86? A quin calaix està? Què pensen fer? Això no ho substitueix el Patronat Català Pro Europa, ni el senyor Vallvé! És aquest, el tema, lligat amb l'altra pregunta, que no correspon a aquest debat: i en què avancem en l'autogovern per anar cap a Europa? Quin és el programa que ens farà ser autènticament una nacionalitat europea? D'això no se'n parla, no toca; fa massa anys que no toca per a aquest Govern, senyor conseller.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó.

Té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, molt breument, perquè hi ha temes sobre els quals òbviament no ens posarem d'acord i, per tant, no cal que hi tornem: ja un altre dia ho debatrem i sempre estem oberts a reflexionar sobre els temes que vostè planteja.

Miri, jo, en el tema d'Europa, francament, segueixo estant jo d'acord amb vostè. Vostè no vol estar d'acord amb mi, i li sap una mica de greu que jo estigui d'acord amb vostè. Home, que vostè em citi com a exemple el tema de la UEO i de l'OTAN... Home, el tema de la defensa, em sembla molt *démodé*; em sembla un debat que li ve a vostè del passat, i que en aquests moments no està sobre la taula. Citar-me aquí, en un debat sobre la construcció europea, el tema de l'OTAN, quan els països de l'Est estan demanant el seu ingrés a l'OTAN, senyor Ribó, girem full. No en parlem, d'aquest tema. Fem una reflexió nova sobre aquest tema, i amb una reflexió nova, aleshores sí que estariem totalment d'acord en el tema de la seguretat europea, de la política exterior europea, de com s'hauria hagut d'intervenir a Iugoslàvia si s'hagués pogut... Quina llàstima que no s'hagués avançat més políticament, per poder tenir aquesta política exterior europea! Jo li asseguro que tindriem molts punts de coincidència. Ara, si a mi, aquí, ara vostè em vol reproduir el debat sobre l'OTAN i sobre els Estats Units, jo no hi jugo; no hi entro, no hi entro. Per tant, aquesta citació que vostè ha fet, per il·lustrar les nostres diferències sobre Europa, com a mínim em sembla —no diré inoportuna, perquè no ho és— *démodée*, simplement *démodée*.

Miri, escolti'm, senyor Ribó, jo, és clar, si dic que el Programa de convergència és la solució *global* per sortir de la crisi, si jo he donat aquesta expressió, és que m'he equivocat. Sap per què? Perquè de solucions globals no n'hi ha. En el temps passat alguns havien cregut en solucions globals; han fracassat. De so-

lucions globals, no n'hi ha. Hi ha passos, hi ha aproximacions, hi ha petites millores, hi ha reformes, i sempre hi ha conflictes, i sempre hi ha problemes.

Per altra banda, això anava molt bé, i això canvia. Miri, el sistema d'economia de mercat té les seves lleis, i és cíclic. Cíclic. És així, s'ha d'admetre i, si no, que es busqui un altre sistema que funcioni. És així, és llastimós que sigui així; tant de bo tinguéssim un creixement sempre sostingut!, i aleshores s'han de parar els cops quan estem en el cicle baix, però, això..., escolti, s'ha d'admetre, i és llastimós anar-hi tornant i anar-hi tornant; si les coses..., tot de sobte canvien les conjuntures, canvien les conjuntures, i són difícils de preveure; hi ha alguns que les preveuen, altres menys, però en tot cas aquest és un tema difícil.

Miri, el tema europeu, realment estic d'acord amb vostè. Vostè fa una crítica que jo no la hi puc acceptar, diu: «En el tema europeu no es pot deixar un comissionat que s'ocupi de l'ARE, ni es pot deixar el Patronat Català Pro Europa.» Evident que no! Ja fa temps, a l'Estat espanyol i en el Govern de la Generalitat, i vostè se n'ha adonat pels diversos debats que hem tingut que el tema europeu informa totes les nostres actuacions, i està a dins de totes les nostres decisions. Com vol que la Conselleria d'Agricultura prescindeixi del tema europeu? O com vol que la Conselleria d'Indústria prescindeixi del tema europeu? O, fins i tot, PTOP, com vol que prescindeixi del tema europeu? Però si estem immersos en aquest tema! I ens afecta a tots! I el que hauríem de transmetre a la gent és que afecta la vida de cada un dels ciutadans d'aquest país! És clar que el tema europeu ho informa tot, i és clar que un govern no ho pot deixar a un departament o a un comissionat. Diu: «Què m'explica de l'ajornament del paquet Delors-2?» Sincerament, no l'he ajornat jo, eh?, no... (*Rialles.*) Tampoc voldria posar-me aquí una importància que no tinc... Vostè, aquí, m'acusa de coses les quals jo..., realment, no puc sentir-me'n responsable, tot i que tinc tendència a sentir-me responsable de moltes coses, però: no, eh? Aleshores, jo ja li he dit que els acords de Maastricht tenen imperfeccions, que són un pas, que..., totes les insuficiències que vostè pugui dir les compartim. Escolti, el vot de la senyora Concepció Ferrer —i que s'interpreti com un acte d'amistat envers Unió— el subscriu. (*Rialles.*)

Escolti, vostè diu... Sobre el capital estranger, ja no hi tornaré. Ja n'hem parlat molt aquest matí. Ara, vostè diu una cosa, diu: «La cobertura importacions/exportacions està al 89% i està al 55%.» A part que jo no he pogut verificar aquestes xifres, la cobertura ha baixat, però és que jo vaig dir que, després dels anys de creixement —i això ho sap tothom, senyor Ribó— es produeixen, al final del 89, dos grans desequilibris: el desequilibri del diferencial d'inflació i el desequilibri de la balança de comerç exterior, i el desequilibri de la balança de comerç exterior vol dir això: vol dir que hem importat a un ritme creixent sobre les exportacions. (*Adreçant-se al Sr. Ribó.*) Si s'escolta tant el senyor Saura no m'escoltarà a mi. (*Rialles.*) Escolti, i és evident que s'ha creat aquest desequilibri, aquest desequilibri que es tracta de corregir, i que aquest desequilibri posa sobre la taula la competitivitat dels nostres productes i de les nostres empreses.

Miri, quan estem parlant de contenció del dèficit, de reducció de la despesa, que vostè em parli del doble en el pressupost

d'Ensenyament, és una broma d'una gran crueltat. Perquè, és clar, dir això des de la tribuna, doncs..., jo no sé si queda bé o malament; jo crec que queda malament, jo crec que queda malament. Perquè això no es pot dir, perquè, o si no, digui'm d'on treiem els ingressos, digui'm com ho fem, digui quins departaments suprimim, quins departaments no hi posem, perquè després parlarem d'agricultura, i vostè em dirà el mateix, i després parlarem d'infraestructures i vostè em dirà el mateix; i després parlarem de cultura, i Déu nos en guard! Home, senyor Ribó, no ho sé, ja en parlarem en el pressupost, d'això, eh? Però, això del doble, jo crec que s'ha *passat* una miqueta, no?, una miqueta.

Bé, després, finalment, el tema europeu; com el tema europeu afecta Catalunya? Vostè sap que jo vaig tenir unes converses amb el senyor Pons; l'altre dia vaig assistir a una conversa entre diversos consellers de Presidència o d'Economia amb el senyor Eguiaray, es va tornar a plantejar el tema; el tema no és fàcil. Jo, en primer lloc, el que en podríem dir la línia descendent, és a dir, tot el que és la legislació europea: aplicar-la. En això nosaltres creiem que cadascú l'ha d'aplicar en funció de les seves competències. Hi ha un bloc constitucional que defineix la diferència de competències i l'Estat en les seves competències fa la seva adaptació a la legislació europea, i la Generalitat de Catalunya i aquest Parlament, per tant, fan la seva adaptació a la legislació europea. I aquí ja no hi ha..., no cal que ens hi posem d'acord; cadascú aplica el que és seu.

Cert és que qui respon davant Brussel·les és l'Estat i, per tant, l'Estat està preocupat perquè les comunitats autònomes facin aquesta adequació, tal com està la legislació actual i, per tant, voldrien tenir un control sobre la legislació d'adequació que nosaltres fem i donar-nos directives perquè la fem. Nosaltres això no ho acceptem, i per això no hem avançat, perquè creiem que no necessitem instruccions i que ja hi ha una divisió fixada pel bloc constitucional.

I després hi ha el que en podríem dir la línia ascendent; és a dir, que amb aquells temes que afecten competències de la Generalitat de Catalunya es cregui l'opinió de les comunitats autònomes —i això és la conferència sectorial que s'intenta crear per dir: «sobre aquest tema que afecta les vostres competències, quina és l'opinió de les comunitats autònomes?» Aquí hi ha un perill: que hi pot haver una opinió majoritària amb la qual nosaltres no hi estiguem d'acord, i, per tant, en aquest cas no acceptaríem la voluntat majoritària. I aquest tema està en discussió i és un tema certament difícil, perquè l'Estat va en la línia de la conferència sectorial.

I l'altre tema és la possible representació a Brusel·les en temes que afectin les competències de les comunitats autònomes o dels estats federats. En el cas d'Alemanya, vostè sap que a Alemanya aquesta també és una gran lluita i jo crec que Maastricht —ho deia ahir— obre una escletxa en què en determinats temes, que afecten competències de les comunitats, l'Estat pugui estar representat per un representant d'alguna comunitat autònoma, certament difícil amb la legislació actual de designar. I aquest és l'estat de la qüestió en aquest tema.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Té cinc minuts per a la contrarèplica.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Alavedra, si està tant d'acord amb nosaltres, si us plau, ens votarà les resolucions, perquè...

Senyor Alavedra, l'OTAN i la UEO són un tema *démodé*, totalment d'acord, totalment d'acord; són un tema *démodé*, l'OTAN i la UEO. La manca de política exterior europea no és un tema *démodé* i no ho diu el Grup d'Iniciativa per Catalunya; ho diu el Parlament Europeu en aquella resolució que li he citat; aquest no és un tema *démodé*: assenyalar que Maastricht lliga en aquest tema a la UEO i a l'OTAN és assenyalar que ens lliga de forma *démodée* i cal una altra línia de política exterior; és això el que volem dir nosaltres; no vulgui anar de forma retroactiva a debats de fa anys. Avui, totalment d'acord, lligar Europa a la UEO o a l'OTAN és *démodé*, i el Parlament Europeu, malgrat el que digui un conseller des del banc, el Parlament Europeu —li passaré una fotocòpia després—, votat pel Parlament Europeu, per la majoria del Parlament Europeu, per les forces més progressistes del Parlament Europeu, és que cal anar a una altra política exterior.

Doncs, miri, tornem a estar-hi d'acord; li plantejarem la solució a veure si també està d'acord amb el redactat i a veure si ens la vota.

Miri, senyor Alavedra, solucions globals no n'hi ha; reformes, sí, i que estem en un cicle. Això torna a ser el governant que no explica a la gent per què abans anava tan bé i per què ara va malament, i què s'ha fet; perquè un governant no és només un analista de la conjuntura, és un responsable d'administrar els cabals públics des de les institucions democràtiques per intervenir en aquesta anàlisi.

Vostès, quines decisions han pres en aquesta evolució cíclica sobre despesa social? El cas de l'ensenyament, l'objectiu l'hi mantinc, senyor Alavedra, és, pràcticament, doblar la inversió, l'objectiu. Jo no li he dit: «posi al pròxim pressupost ja el doble», i parlarem després d'on poden sortir els cabals, i tant!; l'objectiu, senyor Alavedra, que és el que avui hi ha a Europa, que és el que avui hi ha a Europa, com a mitjana, pràcticament el doble del que estem gastant nosaltres en ensenyament i formació, i li afegiria cultura. Aquest és l'objectiu. Això sí que seria una voluntat de convergència amb Europa. No sé si és el seu objectiu, però jo li diré que les taules de convergència real ens donen que des de l'any 80 al 90 ens hem mantingut a set punts de distància d'Europa en inversió del PIB, la part del PIB en inversió social. Si és el seu objectiu, com és que no es constata que es va reduint aquesta diferència? No anem a la trampa i dir: «És el nostre objectiu i ja ho anirem fent.» Doncs, miri, deu anys passats no han aproximat. Expliqui'm per què? Això no depèn dels cicles, això és debat polític sobre opcions polítiques.

I li he citat el cas d'indústria; per què ha tingut i té, indústria, un pressupost tan ínfim, si tan important és la política d'enfortiment industrial? Ho poden explicar?

Senyor conseller, nosaltres estem assenyalant unes reformes estructurals que ataquin de forma progressiva i, fixi's si li posem en un termini que no és demà, que no tingui una vessant electoralista... Per això no es fa; perquè aquestes reformes tenen un alt cost pressupostari, un alt cost de decisió política, però no renden electoralment de seguida. Potser el cost que significa anar aproximant-nos a Europa en ensenyament no el recolliran els governants, sinó uns altres; però és pensar en el país, no en les opcions partidistes, en el país. Potser anar aproximant-nos a la inversió social amb Europa, pels drets dels treballadors, pels drets dels joves, de les dones, etcètera, no ho recollirà determinat govern, però ho recollirà el país i futures generacions.

Aquesta és l'aposta: que en deu anys les taules de convergència a la Comissió Europea diuen que vostès no ho estan fent; aquesta és l'aposta del país, i no omplir-se la boca d'un altre sentit de país.

Senyor conseller, sobre el comerç —ara ho ha dit—, ara ha dit el contrari d'abans; ha de reconèixer els desequilibris, ara resulta que sí que hi ha un desequilibri. I, a més, jo li afegeixo una altra dada, que sap perfectament que a part que ha citat el comerç està disparant-se en forma negativa, perquè s'està incrementant de forma desmesurada, la qual cosa significa la importació de béns de consum, d'aquells que no ens enriqueixen, sinó que tots estem participant d'aquest miratge de la despesa pel broc gros.

Acabo dient-li, senyor Alavedra —el del consens i el de l'acord—: en política econòmica nosaltres aquí sí que serem aferrissadament tossuts; cal un canvi substancial. I oferim una base d'acord entre totes les forces parlamentàries i grups socials per a aquest canvi, perquè no té rendibilitat de vots per a ningú que el país estigui en una crisi econòmica, perquè no serveix cap objectiu partidista que haguem entrat amb tantes dificultats; perquè fer apostes que no són simpàtiques ni agradables ni serveixen per lluir-se, precisament, per això, cal aquest acord substancial; per fer un gir a la política econòmica d'aquest Govern i del Govern espanyol.

En el tema europeu cal un gran marc d'acord, i jo no he dit que el Consell Executiu no estigui en els temes europeus; a l'inrevés, una altra vegada en el debat, aquest Parlament no hi és. Aquest Parlament, fins i tot el dia que està debatent Europa, torna a passar la vergonya de veure que el president de la Generalitat i president del Govern i el comissionat per a aquests temes en són absents.

Tan important és Maastricht? Tan important és aquest Parlament? I és una vegada rere l'altra, que només la vegada a l'any que l'obliga la llei tenim aquí el president del Govern. M'imagino que els que representem quotes importants de la població, que ens han donat també el seu suport amb vot democràtic, amb els arguments hem de ser escoltats per la síntesi d'un tema que tots estem d'acord que ha de ser de consens. Tornem a passar per la vergonya del menysteniment d'aquesta cambra i del menysteniment del tema europeu, si més no, per la clamorosa absència...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Aquest Parlament... —acabo; moltes gràcies, senyor president—, aquest Parlament ha de ser en el tema europeu. I hi ha de ser impulsant el Govern a aconseguir una figura com l'observador —aquell que ha citat vostè d'Alemanya—, independent de Maastricht, està en un calaix, senyor Alavedra; si amb vostè havíem treballat textos; havíem votat proposicions de llei conjuntes. I ara, silenci absolut. No convé parlar del tema? No convé parlar del tema que no avança l'autogovern de Catalunya? No convé parlar del tema que no som presents institucionalment a Europa? No convé parlar del tema que se'ns està escapant el tren que ens reconeguim institucionalment en el futur a Europa?

Senyor Alavedra, per a nosaltres, sobre el tema econòmic, gir substancial; total suport en el tema europeu; participació del Parlament de Catalunya, total suport.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ribó. Correspon ara al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, absències significatives. Poc es deurien pensar no fa gaires mesos els pacífics habitants de la ciutat holandesa de Maastricht, a la vora del riu Moser, que el seu topònim havia d'obtenir en poc temps una popularitat sense precedents que esdevindria un terme familiar en la quotidianitat dels mitjans de comunicació; que seria objecte, tan sols invocant-ne el nom, d'adhesions apassionades i de blasmes fervorosos, i que provocaria en no pocs europeus una notable sensació d'incomprensió, complexitat, desconcert, llunyania i també avorriment.

Per a uns, encara, Maastricht és la fatalitat inevitable; per als altres, una porta oberta a l'esperança que cal aprofitar. Que un Parlament poc sospitos de sobirà com és aquest —tal i com no s'està de recordar-nos-ho l'article tercer de l'Estatut— hi dediqui tot un debat monogràfic és una mostra parlamentària ben voluntarista, per cert, de la lloable i sincera vocació europeista que anima els il·lustres membres d'aquesta cambra. Perquè, de fet —i ho saben ses senyories—, el resultat d'aquest debat no tindrà cap incidència directa sobre els acords de Maastricht, desgraciadament. I no en tindrà cap «directament» —diem—, perquè existeix un altre Parlament per sobre d'aquest Parlament; governa un altre govern per sobre d'aquest Govern; decideix una altra majoria demogràfica per sobre d'aquesta modesta minoria de 6 milions d'europeus comunitaris.

Benvingut sigui, però, el debat de Maastricht si amb això aconseguim d'informar el ciutadà i ajudar a comprendre els camins envitricollats del Tractat. Vagi per endavant —com més amics més clars, assegura la dita— la posició favorable d'Esquerra Republicana a allò que Maastricht significa, representa i, sobretot, sobretot, pot arribar a ser en el futur.

És per aquest motiu que hem participat activament a Catalunya Nord amb una campanya electoral pròpia i definida a favor del «sí» en el referèndum convocat en l'Estat francès. Com a catalans del nord i el sud de la frontera franco-espanyola —que com el seu nom indica altres ens han col·locat per la força— tenim motius clars per al «sí»; en tenim més per al «sí» que per a qualsevol altra opció. Però el nostre no és un «sí» badoc davant la terra promesa d'Europa, ni un «sí» conformista amb la seva articulació actual, ni un «sí», menys encara, dòcil i resignat amb una dinàmica i un estil que se'ns presenten com a irreversibles.

Com a catalans sense sobirania, com a poble sense poder decisor real i, sobretot, legal, sobre el seu present i el seu futur, les nostres raons són les raons del «sí». Són aquestes raons, al mateix temps, que ens fan comprendre el «no» danès, i les que en el cas específic de Dinamarca ens hi apropem amb la nostra simpatia. Contra la prepotència i la seguretat dels grans —tanta que el Tractat ni tan sols preveu què passa si els estats no ratifiquen els acords—, apareix la veu discrepant i democràtica dels més petits. Quan tot semblava ja dat i beneït, sorgeix el toc d'atenció d'un poble europeu de menys pes demogràfic que el Principat de Catalunya. El «no» danès ha estat qualificat per alguns de joc brut amb Europa; però no són les nacions petites, que procuren preservar aspectes fonamentals per a la supervivència de la seva identitat, les que fan perillar el procés d'Unió Europea; no són aquestes; aquells que juguen brut amb Europa són els grans estats que la fan servir d'alçaprem per als seus projectes d'hegemonia; són els grans estats que renuncien a pacificar els territoris de l'antiga Iugoslàvia i a reconèixer els

drets dels seus pobles els que ens fan envermellar de vergonya en la nostra condició d'uropeus i de demòcrates mentre tolera un bany de sang, la continuïtat del qual clama el cel.

Són els mateixos estats que no van dubtar gens ni mica a intervenir a Kuwait, amb el guiatge dels Estats Units, per restablir el poder familiar d'una dictadura que just fins el dia d'ahir encara no havia convocat eleccions democràtiques i, encara, restringides. Però Bòsnia —és clar que també és musulmana com Kuwait— no és, com aquest, cap potència petroliera.

Els catalans i les catalanes estem a favor d'Europa. Hi hem estat sempre. I aquest dies revisava, entre els textos per preparar aquesta intervenció, un llibre, ja prematur i precoç, d'una persona que va ser membre d'aquesta cambra, com era el diputat d'Unió Democràtica Ferran Camps, sobre l'hora del Mercat Comú.

Estem a favor d'Europa, però no a favor de qualsevol model d'Europa, per això entenem el no danès, perquè reafirma el principi de subsidiarietat del qual parlarem més endavant, i es fa escoltar al costat dels més grans. Una Europa construïda sobre l'hegemonia militar, econòmica, cultural d'uns quants estats no és la nostra Europa, no és l'Europa que ens convé, ni és l'Europa dels suecs, dels noruecs, dels finesos o dels hongaresos. Aquests són pobles com el nostre, amb un pes demogràfic escàs i sense exercir de potència en cap àmbit. L'Europa que ens interessa no és l'Europa d'uns quants, l'Europa dels més grans, sinó l'Europa real, l'Europa diversa, formada per nacions i cultures diverses, l'Europa de tots, on tots puguem sentir-nos representats, perquè som reconeguts com allò que som. Només la força podrà mantenir una Europa desequilibrada i l'ús de la força és incompatible amb l'estabilitat i amb la democràcia. Qualsevol vertebració d'Europa que no sigui profundament democràtica, profundament social, profundament respectuosa amb els drets de les persones i dels pobles està condemnada al fracàs, perquè serà una estafa que molts europeus rebutjarem.

Al llarg de la història recent d'aquest país, la tradició del catalanisme polític ha estat sempre europeïsta, ha alçat sempre la bandera d'Europa i ho ha fet en un context estatal —diguem-ho tot— que era també, per tradició, ben poc favorable a tot allò que vingués de nord enllà. Ha arribat, però, el moment de començar a qüestionar l'europeïsmes a cegues, aquesta mena d'europeïsmes naïf, ingenu, triomfalista, que atorga al vell continent propietats quasi taumatúrgiques i que, aquí a Catalunya, vam patir en forma de triomfalisme lingüístic quan a Estrasburg es va aprovar no s'acaba de saber ben bé què sobre la llengua catalana, els resultats de la qual aprovació ja s'han anat veient després.

Per a molts, la qüestió catalana i la seva solució depèn ara d'Europa, però el cert és que l'espanyolisme més intel·ligent —i perdó per la gosadia de l'afirmació— ha apostat per Europa. I la realitat, la pràctica diària de la Comunitat europea a Brussel·les, a Estrasburg, a Maastricht mateix els diu que no l'han errada. L'Europa que es construeix abans i després de Maastricht és l'Europa dels estats, dels estats que es malfien de qualsevol canvi de frontera, i que davant del procés democràtic i d'independències nacionals a l'eix del continent han reaccionat amb recel, amb indecisió i amb covardia. Comencem a trobar-nos ja amb el fet que allò que Espanya no ha aconseguit, per exemple amb la imposició del castellà, ho aconsegueix ara l'Europa jacobina dels estats. El programa Erasmus d'intercanvi universitari ha estat un eficaç instrument d'introducció del castellà a la

Universitat de Barcelona, i, doncs, un fre al desenvolupament normal que el català ja hauria de tenir com a llengua pròpia del país.

Era el mateix president Pujol qui denunciava no fa gaire l'actitud d'un alt funcionari europeu per al qual l'ús de la llengua catalana —no pas a Zàmbia o a Extremadura o a Illinois, sinó a Catalunya— era, deia, un impediment per al turisme. El dèficit democràtic, les mancances democràtiques d'aquesta Europa ho són per als pobles, però també per als ciutadans.

El Tractat que ara comentem ni tan sols es planteja d'augmentar les competències del Parlament Europeu en el sentit que realment li pertocaria. No són, doncs, els diputats que hem escollit aquells que controlen l'executiu europeu, sinó que a Brussel·les són els representants dels estats els que decideixen realment, i nosaltres no n'hi tenim cap, ni sembla que per part dels que podrien impulsar-ne el procés perquè n'hi tinguéssim existeixi la més mínima voluntat de tenir-ne algun dia.

En el debat de fa dos anys sobre Europa, el conseller senyor Alavedra ens deia que Catalunya només era comparable a Flandes, però amb una diferència molt gran, que Flandes domina l'Estat belga i més, precisament doncs, que té un estat a la seva disposició. Era una manera convergent —no sé si també unionista—, o sigui indirecta, de dir que nosaltres els catalans no tenim cap estat a la nostra disposició. L'afirmació del conseller, òbviament correcta, es quedava, però, com ja és habitual, a mitges: es denuncia l'anomalia, es critica la anormalitat, es planya de la indefensió estatal, però no hi ha cap proposta política per redreçar la situació i poder disposar, en conseqüència, d'allò que ja disposen els flamencs, d'un estat a la seva disposició. De fet, no calia que el conseller ens recordés allò que no tenim, si és que la seva afirmació no duia també implícita la decisió d'obtenir-ho.

No tenir veu ni vot en les decisions europees que ens afecten directament comporta delegar la nostra representació a un estat que només ens utilitza per allò que li convé, un estat que no soluciona els nostres problemes, ni negocia adequadament els interessos de la nostra economia. La negociació en el terreny de l'agricultura en el moment de l'entrada al Mercat Comú, negociació que va oblidar absolutament, com si ni tan sols existís, la qüestió de l'avellana és l'exemple més clar d'allò que diem. I la preocupació actual de la pagesia catalana, pels efectes fulminants de la política agrícola comuna, també. I el mateix podríem dir de l'especificitat mediterrània del sector pesquer català. No tenim qui ens representi adequadament, ni qui parli en nom nostre d'allò que ens interessa. Els catalans, doncs, estem representats per un estat que va a Brussel·les a demanar al·moina, per un estat que de Madrid estant administra una caritat que serveix per pagar peonades, pavellons que es cremen i línies ferroviàries de gran velocitat entre dos ports marítims mediterranis de tanta tradició com Madrid o Sevilla.

L'Europa creixent al voltant de Maastricht no és una Europa fins ara democràticament respectuosa amb els drets dels pobles, certament, però no és tampoc una Europa social, perquè les grans decisions econòmiques no seran adoptades amb el control del poder parlamentari.

Hem dit que érem comprensius amb el «no» danès i, segurament, per manca de garanties d'evitar l'hegemonia dels grans estats i d'aturar el creixent centralisme de la comunitat, si en comptes de catalans haguéssim estat danesos, segurament hau-

riem, potser, votat com els danesos. És pels mateixos motius que ens alegrem, en canvi, del «sí» francès, tan justet, però tan democràtic com el «no» de Dinamarca. Avesats com estem a patir l'acusació poc original –tot sigui dit– de nacionalistes, hem seguit amb veritable satisfacció política i no menys curiositat intel·lectual la campanya francesa. La demagògia, no ja nacionalista, sinó «nacionalera», la terralada xovinista més autèntica ha estat utilitzada com a argument fonamental pels partidaris d'una i altra opció. Els interessos de França, els destins de França, la sobirania nacional de França, la França eterna són algunes de les expressions que han presidit el debat Piri-neus enllà. M'estalvio de comentar què dirien de nosaltres amb arguments semblants determinats intel·lectuals diguem-ne «progres» i certs presidents diguem-ne «autònoms», fronterers amb Portugal.

Ha estat un veritable goig ideològic de sentir amb veu de plany els qui tenen registrada la propietat intel·lectual del jacobinisme clamar contra la burocràcia centralista europea, que decideix a centenars de quilòmetres sobre el seu present i el seu futur. L'estat més centralista d'Europa en peu de guerra contra el centralisme europeu. Quin plaer polític més indescriptible aquest del victimisme francès davant del gegant alemany! Quin gaudi estètic la invocació de l'enemic exterior –alemany, és clar–, per part de la França totpoderosa, ja sigui per combatre'l, ja sigui per aliar-s'hi! Paradoxes de la vida, mentre anaven arribant els vots a favor o en contra de la Unió Europea, de llocs d'una europeïtat tan inequívoca i tan científicament irrefutable com Nova Caledònia, la Martinica, l'illa Guadalupe o la Guaiana, sense, però, que ningú no gosés alçar la veu per parlar de colonialisme i nacionalisme romàntic i utopia imperial, això sí, republicana. Quina barra –europea, ben entès– la de la França eterna i de tots els colors ideològics!

I nova paradoxa: aquests 400.000 vots, la majoria del sí, hauran vingut, precisament, dels antijacobins, d'aquells a qui la França eterna de dretes o d'esquerres ha negat fins avui el dret a la paraula i a l'existència. Quants d'aquests vots no deuen venir de bretons, alsacians, occitanistes, catalanistes! Amb un 3% de vots en els seus territoris, aquests petits partits antifrancesos de base nacional o regional han salvat la cara europea de França. Com molt bé ha recordat Michel Winock, avui al jacobinisme francès davant de Maastricht se li pot aplicar la cita bíblica que «qui a ferro mata, a ferro mor».

És sobretot per això que som partidaris del «sí» a Maastricht, perquè la mort del jacobinisme ranci de l'estat-nació, a major glòria del neojacobinisme europeu comença a ser una realitat. L'Estat espanyol es veurà, en molts àmbits, obligat a passar pel mateix adreçador per on ens ha fet passar a nosaltres durant tantes dècades. Però aquesta no és certament una raó positiva de to constructiu per estar a favor de Maastricht, ni ho és tampoc tot i que és bo de reconèixer com n'és de temptador veure quina mena de personal, a França i a Espanya, defensa el «no» a Maastricht, i ens forneixen arguments, ni que siguin estètics, a favor del «sí».

El nostre problema ahir com avui, com hem dit en tantes ocasions, és que ens trobem entre l'Espanya i la paret. I aquest és el problema de Catalunya. Fa tres segles que dura i el contenciós català no es resol en cap sentit. D'una banda –i feliçment–, ni les classes dirigents espanyoles tenen prou potència com per imposar una solució final a la qüestió catalana, ni que

sigui democràtica –i no serà pas que no hi hagin posat tenacitat–, ni els catalans tenim la suficient força demogràfica i política com per imposar una concepció diferent de l'estat de la que hem patit i mantingut econòmicament fins ara.

El procés europeu obre una porta, no pas òrfena de trasbalsos i, si m'és permesa l'expressió, de turbulències, com les que ja hem constatat que afectaven el sistema monetari, que hem de ser capaços, hem de saber, hem de gosar aprofitar per aconseguir un objectiu molt concret i precís. En política hi ha poca cosa per inventar.

Presència catalana directa, veu pròpia catalana sense intermediaris en els organismes europeus, ministres catalans i comissaris catalans que parlin en nom dels catalans. La via directa de Catalunya a Europa no passa per Madrid, només si fem marrada. Per anar a Brussel·les de Catalunya estant, passar per Madrid ens costa només fins ara temps i diners, i a hores d'ara potser ja n'hem perdut massa de l'un i de l'altre, perquè comptat i debatut tampoc no hagin estat capaços de solucionar-nos res. Per què, doncs, ens obstinem a circular per una via morta que no duu enlloc, en comptes de decidir-nos d'una vegada a emprendre definitivament l'ample de via europeu, més espaiós i generós, que no pas l'estretor ferroviària i el retard de l'Espanya de sempre?

Al capdevall, tal i com es planteja les coses a partir de Maastricht, en l'Europa unida del futur els estats tindran una sobirania francament limitada i l'accés a aquesta estatalitat reduïda, l'accés a l'estat nacional tou, tan feble, doncs, com els altres, no tindrà ja el dramatisme actual que els canvis de fronteres produeixen als estats. L'accés a l'estat, la recuperació per a Catalunya de les estructures d'estat que nosaltres proposem no ha de traumatitzar cap demòcrata sincer, ja que no parlem de res més que d'una reestructuració dels territoris interiors d'Europa. Heus aquí, encara, una altra raó a favor del sí. El progressiu augment de poder que forçosament haurà d'anar adquirint el Parlament Europeu ha de facilitar-hi l'amplificació de les demandes de ple autogovern, d'independència dels catalans, sobretot si un dia la majoria del poble s'hi manifesta a favor en referèndum posterior a una majoria parlamentària favorable.

Les institucions europees haurien de ser, aleshores, el fre democràtic a certes temptacions perilloses de l'Espanya de sempre, perquè quan el moment arribi –i el moment arribarà–, Europa no s'enfrontarà a un problema exterior com el de la difunta Iugoslàvia, al cel sigui, i ràpid, sinó tan sols, i no és poc el canvi, a un problema estrictament interior. Hauran d'establir, en conseqüència, mecanismes d'arbitratge que permetin solucionar per la via pacífica el nostre contenciós i respectar-ne la decisió democràtica.

Per altra part, en la selva verge que arrisca de convertir-se el mercat interior europeu, Catalunya, acostumada a haver de guanyar amb esforç el pa de cada dia, podrà obtenir nivells de competitivitat i productivitat homologables. Haurem de ser capaços de penetrar en els intersticis que deixi una economia del tot transnacionalitzada i tutelada pels més grans. El futur de la nostra economia ja no serà només Espanya; l'economia catalana ja no dependrà només del mercat tradicional espanyol. La unitat del mercat en l'universal, d'arrels tan *joseantonianes*, s'haurà acabat, doncs, i amb la seva fi haurà arribat també la mort de molts de mites: l'escandalós espoli fiscal que ens fa Madrid avui ja no es recupera per la via del comerç. L'empre-

sariat català ja no dependrà d'un mercat de 30 milions de persones del qual ha perdut el monopoli i girarà els ulls i els productes cap a un àmbit de 350 milions d'uropeus. Més motius, doncs, per al sí.

I un altre, encara —cru, net, clar i català—: l'Europa postMaastricht, l'Europa de la competitivitat, de les economies estatals sanejades, de l'eficàcia administrativa, dels serveis públics amb funcionament modèlic no pot ser atrapada per Espanya.

Si Catalunya ha de continuar condemnada a fer de locomotora d'un tren que va amb els vagons frenats, mig buits i per una via tan estreta com equivocada, no aconseguirem mai Europa. No podem. Catalunya no pot anar per Europa de la mà d'un Estat que construeix *aves* sense clients, *expos* d'inauguració precipitada, capitalitats culturals de pacotilla per a Madrid, exercida des de la clandestinitat més estricta, *quintos centenarios* d'un tuf carrincló que esgarrafa, i que acaba, finalment, per anar pidolant a Brussel·les. Catalunya no pot, no es mereix, no aguanta aquesta situació.

En la mesura que Catalunya no disposi de competències en afers exteriors —i ja veurem quina és la tasca del Comissionat, dels objectius del qual fóra bo que aquesta cambra en tingués un coneixement precís—, i no trenquem l'actual dependència econòmica i política, l'escenari de l'acció institucional internacional no canviarà i serem assimilats, sense identitat ni poder de decisió, a la política espanyola i a la seva economia en crisi.

Avui, la cohesió econòmica i social a Catalunya queda anoreada pel ritme diferent de l'Estat espanyol. Condicionada econòmicament, no té Catalunya les mans lliures per administrar els seus propis recursos, i la gran batalla nacional gira avui a l'entorn d'un irrisori 15% d'un impost que ja fa temps que la Generalitat hauria de recaptar i gestionar en la seva totalitat.

La taxa d'atur catalana, inferior a l'espanyola; el producte interior brut, força superior: però la realitat és que no podem rendibilitzar en el nostre propi territori l'esforç del nostre poble amb el seu treball. Amb o sense Maastricht, els fonaments dels problemes catalans seran els mateixos mentre acceptem el control forà de la nostra vida col·lectiva.

La creació d'una ciutadania europea i el dret de vot per a les eleccions municipals i europees per a tots els ciutadans de la unió, resideixin on resideixin, són mesures molt concretes, del tot positives, que celebrem.

Algunes innovacions han comportat també la modificació d'algunes constitucions, entre les quals l'espanyola, i no ens podem estar de dir com ha estat de curiós de constatar amb quina facilitat es produïa aquest canvi simplement perquè convenia, i com impulsaven el canvi de la Constitució els mateixos que sempre han tingut la Constitució espanyola com un text encara més sagrat i més intocable que la Bíblia. La modificació d'aquest text semblava que havia d'originar qui sap quines i quantes malvestats. És de doldre que, aprofitant l'avinentsa, no s'hi hagin fet algunes altres modificacions, també —naturalment— de caràcter tècnic, que nosaltres hauríem agraït i acollit amb franca satisfacció, com per exemple el reconeixement del dret a l'autodeterminació dels pobles, la igualtat real per a totes les llengües i cultures de l'Estat, etcètera, etcètera.

En uns moments on el racisme i la xenofòbia són un fenomen creixent en alguns estats, al costat del drama dels Balcans i les correes de refugiats, les mesures de Maastricht no es troben

a l'alçada del nivell de solidaritat i generositat que aquesta hora històrica exigeix. Cal dir, a més, que la convenció relativa al pas de fronteres està frenada pel contenciós entre el regne d'Espanya i el Regne Unit de la Gran Bretanya pel tema de Gibraltar: és de lamentar que en ple procés d'Unió Europea, quan s'abaten i se superen les fronteres, encara hi hagi certs regnes obstinats en romàntiques, provincianes i anacròniques reivindicacions territorials, d'un nacionalisme tan tronat com ridícul.

A un altre nivell, la moneda única i un banc central únic són mesures positives, amb evidents avantatges personals, col·lectius, que aplaudim. Serà aquesta una de les mesures de més impacte simbòlic per al conjunt de la Comunitat, i —deixin-m'ho dir, també— per als demòcrates catalans serà la tan desitjada ocasió d'or per perdre de vista, definitivament, certes cares. El problema el constitueixen, però, els profunds desequilibris entre els estats i, en conseqüència, el diferent grau d'esforç que els caldrà fer per arribar, de manera adequada, a la fase final.

S'han remarcat ja alguns dels aspectes de les deficiències d'aquesta Europa amb dèficit democràtic, d'aquesta Europa amb dèficit social. Les exigències macroeconòmiques que es demanen, per ser dutes a la pràctica en set anys, amb tants desnivells econòmics i tants contrastos socials, haurien hagut de fer prendre en consideració també altres factors, com ara l'harmonització de les taxes d'atur i les despeses en protecció social sobre el producte interior brut. La Unió Europea en cap cas no pot ser la coartada per justificar qualsevol política econòmica: qüestionar-nos l'encert o no d'aquestes propostes, a partir de demanar-nos si satisfà una majoria o bé una minoria de la població, o lamentar la lentitud de la nova política pressupostària de cohesió, no ha de ser considerat sota cap concepte com una posició antieuropea, sinó al contrari.

Per primer cop es fa esment de la preocupació ecològica de la Comunitat, encara que la possibilitat d'establir una taxa ecològica quedi de moment lluny, a causa de la unanimitat exigida en el vot. Malgrat el trist paper d'Europa a la conferència de Rio, i la persistència en polítiques errònies del tipus «qui contamina paga», el simple esment del fet ja mereix una valoració positiva.

Ja hem esmentat el dèficit democràtic, la migradesa decisòria del Parlament Europeu per la manca de control efectiu sobre els organismes decisoris claus. Tot i així, el Tractat amplia les atribucions del Parlament al procediment per escollir-ne els diputats —nova oportunitat, doncs, per a la proposta de Catalunya com a circumscripció electoral europea—, i també a l'organització i funcionament dels fons estructurals, els quals no seran del tot democràtics i transparents si les entitats no estatals, substancials, no hi són associades.

El principi de subsidiaritat, que tan familiar ha de ser a més d'un grup, partit i partit adherit d'aquesta cambra, és recollit en el text del Tractat. No cal dir com compartim el desig i la voluntat que la política europea s'inspi i es fonamenti en aquest principi, de manera que tot allò que es pugui fer i resoldre des del nivell nacional, o fins i tot inferior a aquest, no s'hagi de delegar a òrgans superiors. Aquest principi, on ha pouat el federalisme d'arreu del món, sembla apuntar una vocació federal d'Europa que nosaltres fem també nostra.

En uns moments on, amb la confederalització —pel cap baix— de Bèlgica i Txecoslovàquia, ja només queden quatre estats

plurinacionals unitaris, l'objectiu de Catalunya ha de ser esdevenir estat membre de la Unió Europea, amb igualtat de drets i deures, en un marc federal europeu. Vista la utopia d'un federalisme espanyol, que —la història i els fets s'expliquen sols— fora d'aquí no té el suport de ningú, l'actualització necessària de la vella proposta federal dels republicans catalans es concreta avui en una federació de pobles europeus: aquest és el nostre federalisme. No és, doncs, una proposta amb els ulls posats en el passat, sinó amb tota l'esperança posada en el futur. Mentre no s'hi arriba, però, es fa imprescindible que els òrgans institucionals de regions, de *länder*, de nacions sense estat com la nostra, tinguin garanties que seran consultades directament en aquells àmbits en què disposin de competències exclusives o que els afectin directament.

Però la qüestió no és només la consulta. La creació del Comitè de les Regions deixa a aquestes sense poders de control i de participació en les decisions i compartint estructura administrativa amb un altre organisme. És per això que els *länder* alemanys s'oposen a aquest compromís i en reclamen una decidida ampliació de competències i de mitjans. I ja veurem, d'altra banda, amb quins criteris es configura la composició dels vint-i-un representants que corresponen a l'Estat espanyol.

El principi de subsidiarietat hauria de ser aplicat, d'altra banda, en la reforma institucional prevista per a l'any 96, de manera que s'hi establís que les regions, els *länder* o les nacions sense estat exerciran aquelles competències que es pot assegurar que ho seran amb resultats preferibles als de Bruselles o als de la capital de l'Estat. A més, la participació democràtica dels agents econòmics i socials dels òrgans substats en els comitès de seguiment dels plans, dintre del desenvolupament regional, és també necessària, com ho és que organismes semblants a la nostra Sindicatura de Comptes disposin de la capacitat de control de la gestió i la destinació final dels fons europeus invertits a les regions, que les cambres legislatives no estatals i els organismes de l'Administració local rebin informació suficient sobre les polítiques comunitàries de desenvolupament regional... Seria una obvietat, si no fos ara una mancança.

Però no ens enganyem: l'Europa de les regions, sigui o no sigui motor de res, és una gran utopia. Sense negar l'ajut que poden fer ens oficiosos com l'ARE —sobretot si es proposen de funcionar com a *lobby* efectiu—, la realitat és una altra. Si dos catalans membres d'aquesta cambra presideixen organismes europeus substats no és per casualitat, sinó perquè Catalunya clarament és avui la principal anomalia d'encaix institucional en l'Europa occidental, amb un dinamisme i una capitalitat que va molt més enllà d'aquells deu milions que, amb encert, l'alcalde de Barcelona ens recordava fa dos anys que érem, en el Saló de Cent.

Europa no ens solucionarà res que no ens solucionem nosaltres mateixos, i l'Europa que ara es construeix i la que es construirà en el futur és la dels estats: els que compten, els que decideixen, els qui utilitzen la seva llengua, i també —també, també— els que cedeixen sobirania, són els estats i tan sols els estats. Si alguna cosa ensenya Maastricht és que qui no disposi d'estructures d'estat no hi serà comptat. Maastricht és per nosaltres una justificació més per a l'estat, un argument per a l'estat, un estímul per a l'estat: Catalunya necessita un estat per participar en les millors condicions possibles en el procés d'Unió Europea, i ara no en té.

I hem parlat —i acabem— d'unió, de coordinació de parts diferenciades que conserven la identitat. Volem, desitgem, necessitem contribuir a la Unió Europea com allò que som: com a catalans. Perquè, si no anem a Europa com a catalans, com a què hi anem? No parlem d'unitat, de fusió en un tot homogeni sense diversitats, perquè una Europa així és impossible. Europa és diversitat, i nosaltres hem de voler ser-hi plenament des de la nostra diversitat, des de la nostra identitat, i la nostra identitat és, precisament, l'única aportació que podem fer a la diversitat europea. Maastricht ens hi obre la porta, perquè no és el final del trajecte, sinó només una etapa. I una etapa tan decisiva com aquesta requereix que el conjunt de la societat pugui dir-hi la seva.

Si per a un tema concret fa anys es convocà un referèndum, per a un de tan transcendental com el de la Unió Europea, a tots els nivells, ens sembla a nosaltres —i així ho diuen les enquestes— que cal també un referèndum. Si Catalunya és ja major d'edat i es mereix caminar sola fent el mateix camí amb els altres pobles europeus, la societat catalana és també prou adulta per emetre l'opinió sobre aquest tema. I no deuen ser tan negatius els referèndums quan almenys dos il·lustres membres d'aquesta cambra, el president de la Generalitat i el president de la Federació de Municipis, han participat en el referèndum francès: com s'entendria aleshores que un dret que es reconeix a uns altres, que una conveniència que es reconeix a uns altres, no es reconegui també als propis? Volem un referèndum i el volem per votar sí, per votar sí a Maastricht. I el nostre és un sí a Europa amb tot l'entusiasme, amb totes les esperances que hi han anat posant, en aquest objectiu, tantes generacions.

I deixin-me acabar amb uns instants de lirisme, perquè probablement pot semblar insòlit en un debat sobre Maastricht d'afegir-hi elements d'aquestes característiques. Hi ha un poema de Salvador Espriu que es titula *M'han demanat que parli de la meua Europa* i que acaba així: «Per això ara és tan profunda la nostra esperança, en el meu somni ja contemplada realitat, d'integrar-nos en un temps que sentim proper, salvades la nostra llengua i la nostra història en una unitat superior. Quan arribi el dia haurem fet el primer i inesborrable pas vers la suprema unió i igualtat entre tots els homes: que no sigui decebuda la nostra esperança, que no sigui escarnida la nostra confiança.»

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, molt sincerament, voldria felicitar el senyor Carod-Rovira, no per la totalitat del contingut del seu discurs, que no comparteixo, sinó per la peça literària que constitueix el seu discurs, sincerament.

Ara, dit això, el senyor Carod-Rovira ha començat el seu discurs dient-nos que el seu partit —no sé si ell personalment— va participar activament a la campanya sobre Maastricht a la Catalunya Nord. Jo, mentre el sentia, sobretot en una part molt important del seu discurs, pensava que si el que va intervenir en aquell míting o en aquell acte era el senyor Carod-Rovira, i que va defensar el «sí» a Maastricht amb un discurs com el que ha fet aquí, no em sorprenen els resultats magres de la Catalunya Nord, perquè, senyor Carod-Rovira, els assistents al míting es devien pensar que vostè defensava el «no», i van sortir total-

ment desorientats. Li ho dic sincerament, perquè, per acabar dient «sí» a Maastricht, Déu n'hi do les crítiques sobre Europa, sobre diversos estats europeus i sobre la construcció europea. Però això li ho dic amb tota la simpatia, evidentment, perquè el seu discurs vostè el fa des d'una opció política molt concreta.

Vostè comença dient que la incidència d'aquest debat i d'aquest Parlament sobre els acords de Maastricht és nul·la, per l'argumentació de sempre d'Esquerra Republicana de Catalunya, de la manca de sobirania, la independència, etcètera. És la seva opció política, que van defensar a les eleccions electorals..., autonòmiques, i que és molt respectable, però sí que els acords de Maastricht tenen incidència sobre els ciutadans de Catalunya i les ciutadanes de Catalunya.

Aleshores, per què no fer un debat en aquest Parlament? Vull dir, és clar, amb uns pressupostos dels quals estem parlant, que afectaran ensenyament —tornant a agafar l'exemple del senyor Ribó—, o les infraestructures o... —no vull citar més departaments, perquè estem en ple debat pressupostari per als departaments—, doncs, és evident que això, això sol afecta els ciutadans de Catalunya i ens afecta a tots. I, a més, si hi ha una moneda única d'aquí a uns anys, i una Unió Europea, i un banc central europeu, i s'avança políticament, i el Parlament Europeu té més competències i més control, i hi ha un comitè de les regions, que és incipient —que comparteixo amb vostè gran part de les crítiques que li ha fet—, és evident que tot això té una incidència tan important sobre aquests sis milions d'habitants que constituïm Catalunya, que val la pena que hi dediquem un debat. I a més a més, com deia el senyor Curto, això és l'inici: en parlarem constantment, d'aquest tema. I, a més a més, Maastricht, els acords de Maastricht s'aniran desenvolupant, i vindran nous acords, i l'aplicació serà difícil, i aquest és un tema constant.

Vostè diu: «No hem de donar un "sí" badoc, ni conformista, ni dòcil», ni no sé què més. Bé, d'acord, escolti, donem el «sí» que sigui crític, rebel... El «oui, mais...» francès de Giscard d'Estaing ja fa temps que va ser inventat, i tots el practiquem, però en definitiva defensem allò positiu que hi ha a Maastricht. Vostè ha defensat més allò negatiu.

Jo, en els temes que ha dit de Maastricht en concret, no hi entraré perquè, també com em passava amb el senyor Ribó, hi coincideixo bastant. Quan ha entrat a examinar el principi de subsidiarietat..., en els temes concrets de Maastricht, hi coincideixo bastant, amb vostè. Ara, hi ha hagut una cosa que jo li volia dir. Quan vostè ha fet una defensa o ha mostrat una comprensió cap al «no» de Dinamarca..., vull dir, el «no» de Dinamarca no l'hem de jutjar nosaltres: és una expressió democràtica dels danesos i de les daneses i, per tant, és un fet i el respectem. Però vostè ha fet una defensa d'aquest «no» com una defensa dels estats petits contraposada a l'hegemonia dels estats forts d'Europa, que volen dominar i ofegar els estats petits. Jo crec que aquí, en el seu pensament, hi ha hagut una espècie de confusió en la qual vostè ja s'ha pensat que Catalunya era un estat petit avui, comparable a Dinamarca, i aleshores vostè ha fet una defensa de Dinamarca, i després ha fet una defensa d'un estat que encara no ha entrat en la Unió d'Europa, que és Suècia, per exemple. Vostè l'ha citat. Suècia, que vostè sap que té criteris que van més aviat en la línia del mercat —més, potser, que en el de la construcció política europea, dit sigui de passada. I aleshores vostè ha fet una contraposició amb

els estats dominants. Jo crec que això és un mal camí. Els estats dominants, quins són? Alemanya, òbviament, i sabem que Dinamarca, per motius històrics, té un cert recel envers aquest predomini, aquesta força alemanya. Un altre estat dominant, almenys políticament, fins ara, és França.

Però, és clar, és que la Unió Europea no parteix en absolut d'aquest intent de domini, d'aquest intent d'hegemonia. Això no és així: la idea de la construcció europea parteix després de la Guerra Mundial, uns anys després, tants com vulgui, i parteix d'homes com Adenauer, com De Gasperi, com Schuman, com Monnet. I aquí no és l'esperit de l'hegemonia, eh?, no és l'esperit de l'hegemonia alemanya ni l'hegemonia francesa, sinó que és tot al revés: és un esperit de construcció europea per evitar guerres i per evitar hegemonies. És a dir, no desfigurem ara aquesta Europa. I per això jo, en aquesta intervenció, sí que li volia fer aquesta reflexió. Escolti, és simplista, això que vostè ha dit dels estats petits —pensant-se que Catalunya avui dia ja era un estat— contraposat als grans estats europeus, perquè la construcció ni de l'Alemanya d'avui ni de la França d'avui és aquesta, però sobretot no ho és l'esperit europeu en el seu origen. És clar, oblidar els grans constructors d'Europa i assimilar-los a una evolució hegemonica d'Europa, els senyors De Gasperi, Schuman, Adenauer, tots ells, per cert, de zones frontereres europees —en De Gasperi era un italià nascut en una zona de parla alemanya, i en Schuman també, un francès nascut en una zona de parla alemanya, doncs, i l'Adenauer, un renà, doncs, també molt obert a la col·laboració amb França—, i tot això després d'una guerra mundial molt important, doncs, escolti'm, no és aquest l'esperit; i nosaltres no defensem Europa si no és amb aquest esperit, si no és amb l'esperit dels fundadors d'Europa. Això que vostè ha dit de «l'alçaprem dels poderosos» no és una expressió europea. I quasi ningú l'ha utilitzat, quasi ningú la utilitza, perquè no és l'esperit europeu; almenys no és l'esperit que nosaltres hem de preservar. I precisament, escolti, si aquests estats poderosos són els que volen anar cap a la unió política i anar avançant cap a la unió política, malgrat tot el que tenen de recels xovinistes de l'Estat, jacobinistes o el que vulgui... Home, això ja ho sabem! És que són estats que han estat en guerra entre ells durant segles; ho he dit abans.

També em sorprèn —sincerament li ho dic, senyor Carod, i aquí és on el seu discurs ha tingut al meu entendre més qualitat des d'aquest punt de vista literari—, però, a mi em sorprèn el descobriment de França. Oh!, França és un país enormement important, amb grans virtuts, al qual jo estic personalment molt lligat, però, és clar, descobrir el centralisme francès i el jacobinisme francès en aquestes alçades, senyor Carod... D'acord, vull dir..., escolti, és que ja ho sabem, eh?, és que ja ho sabem. L'important és que les coses vagin evolucionant de mica en mica, i no ens podem negar a l'evolució. Si vostè diu: «l'espanyolisme més intel·ligent ha apostat per Europa», doncs, jo li dic: «Millor!» Si l'europeisme és el que sempre ha defensat Catalunya i ara l'espanyolisme més intel·ligent aposta per Europa, els hem de dir que no? Que, per favor, que no juguin la carta europea, que ens la deixin a nosaltres solets? Home! Crec que nosaltres hem d'anar incorporant gent, i si els francesos, malgrat el debat que a vostè l'ha sorprès tant —i que a mi no em sorprèn gens—, doncs, al final han dit «sí», i al final jugaran l'impuls a Maastricht, i Maastricht representa un avenç, doncs benvinguts, perquè Europa no es fa en un dia.

Senyor Carod, vostè ha fet tantes crítiques a la construcció europea que jo li pregunto: per avançar, per seguir avançant en la construcció europea, nosaltres hem d'esperar el que vostès propugnen i esperar que vostès ens realitzin la independència de Catalunya? Ho hem d'esperar? Què hi té a veure? Vostès tenen un programa electoral que vostès diuen que no ha de traumatitzar cap demòcrata sincer. A mi no em traumatitza el seu programa. El que passa és que jo sóc d'una opció que en té un altre de diferent, tan respectable com el seu, com el de qualsevol altre, però a mi em sembla que, des de la nostra perspectiva de catalans, avançar en la construcció europea tal com s'està fent ara, perquè no hi ha altra manera de participar-hi..., tot l'altre és fer unes crítiques que no tenen, en aquest moment, cap realisme, cap virtualitat, que no entren ni tan sols en la utopia, que són d'una gran ineficàcia.

És a dir, no, escolti, això d'Europa es fa d'una manera que nosaltres hi hem d'anar com a Estat; escolti, nosaltres, en aquests moments, hi anem com el que és avui la construcció europea, i em sembla que això és bo per a Catalunya, perquè, com que nosaltres no som un estat, hi hem d'anar en la línia d'una unió política europea, en la qual els pobles d'Europa tinguin la seva veu i puguem participar en la construcció d'una nova Europa unida políticament. Em sembla que aquesta és la línia; almenys jo he participat en debats amb l'Heribert Barrera, eurodiputat —o que ho era almenys en aquell moment... I que ho és. No, no, molt bé. I que aleshores ell anava en aquesta línia, i ell defensava a fons la construcció europea, cosa que no m'ha semblat que sortís al seu discurs.

Hi ha una altra cosa, senyor Carod-Rovira, que jo li volia dir també, i li ho dic també des del nacionalisme català i des del catalanisme polític. Escolti: no es pot fer la caricatura d'Espanya que vostè fa. No es pot fer perquè no respon a la realitat. Espanya no és el que vostè ens diu d'aquesta tribuna: l'AVE que no sé què, els ports marítims... No ho sé. Ha dit tota una sèrie de coses molt ben dita, que normalment a Catalunya aquestes coses, quan es diuen, ens fan molta gràcia, però que són irreals. Espanya no és això; és clar, si no sabem on estem, fracassarem sempre. Aquest és un dels defectes de suficiència, a vegades, del nacionalisme, que és no saber amb qui parla ni on està. Escolti, aquesta caricatura a Europa ja no la fa ningú. No es pot fer; no es pot fer no perquè jo defensi aquí qualsevol cosa: perquè defenso la realitat. I aleshores, qui som tots nosaltres, doncs, si Espanya és això? Som bastant incapaços, no?, en tots aspectes, tant en l'aspecte de la seva opció com en l'aspecte d'altres opcions. Jo crec que no va per aquí, el tema. No va per aquí, el tema: aquest és un país que ha progressat enormement, que ha fet una transició política ben feta, que s'ha acostat a la mitjana europea... Això ho reconeix absolutament tot Europa, i nosaltres. I és clar, dins d'això, Catalunya ha estat un motor important dins de la democratització, dins de l'europeisme, dins de la construcció de l'Estat de les autonomies. I si cada vegada hi ha més gent en aquest Estat que pensa en aquestes línies, doncs, avançarem; i si no, no avançarem.

Vostè parlava —una frase que pot quedar brillant— de la modificació mecànica de la Constitució, que s'ha fet ràpidament: «És que vostè ho sap, que es podia fer la modificació tècnica i mecànica del dret d'autodeterminació.» Una frase —una frase. Vostè sap que el problema no és la modificació mecànica, sinó la voluntat política, i que una modificació de la Constitució es

fa en funció de les voluntats polítiques dels qui tenen les majories, i la majoria allà on es fa la modificació, que és al Parlament espanyol. És clar, en qualsevol discurs que es fa repetidament, oblidar això és un error: és no dir la realitat al poble de Catalunya. Però sobre el tema europeu i sobre la subsidiarietat, fins i tot sobre les crítiques que ha fet del Comitè de Regions, sobre tota la sèrie de temes quan ha tractat de Maastricht —i en aquest cas li dic el mateix que deia al senyor Ribó, malgrat que la meua voluntat no em semblava plenament compartida, com jo hauria volgut, li dic el mateix—: sobre els temes de Maastricht, després del seu discurs, vostè, a la Catalunya Nord va defensar el «sí» —vostè o el seu partit—, vostès aquí defensen el «sí», vostès fan un «sí» amb crítiques i matisat, com és obvi, però, si fan el «sí», és perquè creuen que això és convenient per a Catalunya i és convenient per a Europa, i en aquest aspecte ens trobem plenament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula el senyor Carod-Rovira per a un torn de rèplica de deu minuts.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, sort que ens parla des de la simpatia... Jo no vaig participar en els actes del meu partit a Catalunya Nord, on vam defensar el «sí», on vam defensar el «sí» davant del «no» que es preveia majoritari i davant del silenci còmplice a favor del «no» d'alguns dels qui comparteixen amb vostès grup parlamentari al Parlament Europeu. Probablement, la nostra acció a Catalunya Nord va ser modesta, perquè hi és també modesta la presència del nostre Grup. Estem convençuts que si el president Pujol, en comptes d'haver anat a fer campanya a Tolosa de Llenguadoc hagués anat a Catalunya Nord —que cau una mica més a prop—, probablement hauria canviat sensiblement l'orientació del vot.

No barregem, senyor conseller, naps amb cols; són diferents. Jo no he dit, en cap moment, que Maastricht no ens afecti! Qui pot haver dit aquesta barbaritat en aquesta cambra! El que jo he dit —i ho repeteixo— és que som nosaltres els que no afectem Maastricht; som nosaltres els que no modifiquem, els que no fem canviar Maastricht, perquè no podem! O sí que podem? Vostè creu, de veritat, que aquest Parlament pot modificar en alguna cosa els acords de Maastricht? Si, efectivament, aquesta relació entre Catalunya i el futur europeu és tan intensa, estem convençuts que, a partir d'ara, quan presentem propostes parlamentàries de caràcter europeista no ens trobarem amb aquella situació del caminant i el mur, que també denunciava Espriu, de veure com ens és barrat el pas, el tràmit parlamentari a les nostres propostes.

Jo no he parlat d'estats; he parlat de pobles, de pobles que ja estaven en aquest cas a la Comunitat Europea, d'altres que hi han demanat per entrar i, sobre Dinamarca, cadascú pot dir el que li doni la gana, només faltaria! És un tema opinable com tots els temes, absolutament. He dit que comprenia el «no» d'anès per la reacció lògica dels petits davant dels grans; és una cosa absolutament humana que, per cert, ja fa segles que dura. «Alçaprem» no és una expressió europea, de cap de les maneres, evidentment; «alçaprem» és una paraula catalana i perquè «alçaprem» fos expressió europea, senyor conseller, voldria dir que el català es podria utilitzar amb naturalitat com a idioma oficial de les institucions europees i com que això vostè sap

perfectament que no és així, doncs té tota la raó quan diu que «alçaprem» no és una expressió europea.

Aquí ningú va per la vida de descobridor. Jo no he descobert el centralisme francès, ja fa anys que hi és, segles, ja ho sabíem; també sabíem, senyor conseller, moltes de les coses del seu discurs d'ahir —i el vam escoltar amb atenció—, per tant, no descobrim..., ni vostè ni jo no som descobridors, vostè escolta amb atenció, jo també, ni jo descobreixo ara França ni el seu centralisme, ni ahir els que érem a la cambra vam descobrir Maastricht després del seu discurs.

Vostè em preguntava a mi: «Tot s'arregla amb la independència?» No, no; tot, no. Ara, més malament que ara,estic segur que no hi estaríem. Jo li pregunto, senyor conseller: vostè creu, de veritat —de veritat—, que la situació de la llengua catalana en aquests moments a Catalunya, a les institucions de l'Estat, a les institucions europees, pot variar amb el poder de decisió que nosaltres tenim? Vostè creu, de veritat, que la situació de la pagesia catalana, dels pescadors, que els afecten disposicions comunitàries sobre pesca, que no té res a veure la pesca al Mediterrani amb l'altra, de la indústria, del comerç..., i com vostè em preguntava a mi: què hem d'esperar?, que vostès ens ho resolguin? Aquí no es tracta que ho resolgui un partit o un altre, es tracta que el país, el Govern..., i que el govern disposi dels mecanismes institucionals per trobar solucions a problemes concrets. I això..., fins ara nosaltres hem trobat a faltar propostes polítiques concretes per part de vostè. Diu..., i m'acusava a mi de dir —vostè— frases brillants o d'un cert to literari... Miri, cadascú fa el que pot, evidentment. Vostè diu frases d'una bellesa literària tan impecable com «volem anar cap a aconseguir una situació en què els pobles d'Europa tinguin la seva veu». Com es fa això, senyor conseller? A veure, com nosaltres, poble d'Europa, amb uns quants centenars de milers més d'habitants que Dinamarca —i això de les dimensions és relatiu; el meu company, Miquel Pueyo, em recordava que el volum de producció agrícola de la província de Lleida és idèntic al de Luxemburg; vull dir que tot això dels números és absolutament relatiu—, com nosaltres, poble d'Europa, tindrem veu en els organismes europeus? Com? Expliqui'm-ho: com es proposen de fer-ho amb mesures concretes més enllà de la bellesa literària de la frase, perquè això sigui possible?

Li dic que ha fet un retrat caricaturesc d'Espanya. Tots en un moment o altre utilitzem arguments estilístics que pensem que poden afavorir el discurs que potenciem. Diu: «Espanya no és això, què és Espanya?» Fa uns anys a Girona hi va haver un col·loqui justament per debatre què era Espanya; al final van arribar a la conclusió que no sabien exactament què era, perquè semblava que seria un organisme indefinible. Potser algun altre grup seria capaç d'aclarir-nos què és el que és Espanya.

I «hem de parlar de realitats». Quines són les realitats, senyor conseller? La batalla irrisòria —deixi'm-ho tornar a dir— pel famós 15%? Ho llegia vostè als diaris d'avui: què està passant amb el partit que governa l'Estat! Com entre partit i grup parlamentari hi ha un *tour* de força en aquests moments per oposar-se al 15%! Com hem d'anar a parlar de Maastricht? I en què podem, nosaltres, modificar Maastricht si ni tan sols podem dir res sobre el 15%? I sobre la situació de la llengua? Vam aprovar aquí, fa anys, l'ús del català al Senat. Passen els mesos, passen els anys, exactament igual; exactament igual! Què hem de fer?, tornar a presentar una altra proposició on digui: «Els grups

de la cambra faran presents..., en el Senat espanyol faran que el català un dia...». Això és Espanya, per nosaltres: el control dels nostres impostos; les autopistes de peatge, la menysvaloració de la nostra llengua; això és Espanya per nosaltres.

Vostès tenen una confiança excessiva en les possibilitats de la política regional europea, s'ha d'aprofitar tot. Per la via pacífica i democràtica, per Catalunya s'ha d'aprofitar tot. Fins i tot l'Assemblea de les Regions Europees, encara que el seu poder sigui més aviat modest..., també fóra bo de veure quin és el règim lingüístic, per cert, de l'Assemblea de les Regions Europees, quina llengua hi utilitza el seu president, per exemple. O quan es parla de Catalunya com a motor d'Europa i se'ns compara amb Llombardia, sense tenir en compte, probablement, que l'objectiu en aquests moments, un dels objectius de Llombardia és desmuntar l'actual estructura de l'estat que en el seu moment va ajudar a construir! Nosaltres tindrem o no tindrem representants en les delegacions de l'Estat espanyol que vagin a tractar, a negociar en efectes que en les competències..., o bé hi tenim competències exclusives o bé ens afecten directament? La veu del poble pagès català a la negociació a Europa era el ministre Romero, en el seu moment? Era una veu muda, doncs, si era aquesta la nostra veu, que no crec pas que vostè pensí que ho fos.

Hi ha una tradició europeista, que l'hem esmentada, que hem esmentat els aspectes crítics i negatius d'Europa justament perquè volem que deixin de ser-ho. I per aquests motius, malgrat les afirmacions de vostè —que semblava que volgués donar una certa imatge a l'opinió pública que nosaltres érem més partidaris del «no» que del «sí»—, nosaltres som partidaris del «sí». Esquerra Republicana de Catalunya és partidària del «sí». Tot i que hi hagi multitud de coses que no li agradin —i vostè ho ha dit, i nosaltres ho reafirmem—, som partidaris del «sí» perquè creiem que aquest «sí» beneficia més Catalunya que no pas la perjudica, però en aspectes concrets: de quins mecanismes ens dotarem, senyor conseller, per avançar? Després d'aquella aprovació, el desembre del 90, del règim lingüístic, el cas concret de la llengua catalana a les institucions europees, que tots vam venir aquí tan contents, quins passos posteriors s'han fet per allò, quan, en aquests moments, hem d'estar impassibles davant d'un altre element que afecta també el sistema europeu, el Consell d'Europa, la Carta Europea de llengües regionals o minoritàries, on podem trobar que en plena democràcia passi allò que no havia passat amb el franquisme, que és la fragmentació lingüística de la llengua catalana? Tenim veu nosaltres en algun lloc? Cert és que no cal esperar la independència per reformar les coses, però nosaltres hem dit que estàvem segurs que no viuríem pitjor, sinó que en alguns aspectes encara viuríem millor, però, mentrestant, ningú pot viure de coartades.

Per tant, digui'm, senyor conseller, quins són els punts, quins són els aspectes concrets, reals, pels quals vostè pensa que això de tenir una veu pròpia a Europa, nosaltres ho aconseguirem i com ho aconseguirem a partir d'ara.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor Carod-Rovira... Perdó. Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Carod-Rovira, breument i només per dos o tres temes puntuals.

En primer lloc, Europa és una Europa dels estats, vostè ho ha dit també en la seva intervenció, l'Europa que s'està fent ara i la utopia, que sempre s'ha de mantenir, és una Europa unida, que sigui l'Europa dels pobles. Amb això hi estarem d'acord i això és possible. Ara, això passa per un camí certament llarg. Catalunya, veu pròpia en una Europa dels estats –tal com vostè la planteja–, evidentment no en té; en té, en tot cas, dins de l'Estat espanyol i l'ha de fer valdre amb la representació de l'Estat espanyol amb totes les dificultats que hi ha per això; és a dir, jo no li estic aquí venent coses diferents del que són. Ara, sí que en l'Europa de les regions, que és un organisme –l'Assemblea de les Regions Europees– molt minso, que es va iniciar fa uns anys amb el senyor Edgar Faure i nosaltres hi vam ser presents des del principi, però ha anat agafant un cert cos, tot i parlar i insistir en el seu relativisme, i l'ARE ha anat agafant presència i ara hi ha el Comitè de Regions i per primera vegada, si estem en el Comitè de Regions, dins d'un organisme europeu, reconegut amb pocs poders, hi haurà aquesta veu pròpia de Catalunya.

Vostè diu: «Home, això és molt poc.» Sí, és molt poc però a Maastricht hi ha moltes coses que són molt poc però que són un pas. Això està flotant en els discursos de tothom i dins d'aquesta construcció europea, Catalunya hi pot trobar el seu camí. L'altre, és clar, vostè i jo ens estem demanant mútuament: «expliqui com farà el que diu», i vostè em diu: «expliqui com faré jo el que dic». Tot això són perspectives, diguem, de futur i d'utopia en certs aspectes, però que des de l'Europa unida s'hi pot treballar.

Ara, hi ha dos temes que jo volia aclarir. Home, el tema lingüístic. Amb el tema lingüístic, bàsicament, la feina l'hem de fer aquí i si la fem aquí tindrà un reconeixement o el reconeixement que nosaltres volem i em sembla que tenim instruments per fer-ho aquí i s'ha fet, i s'ha fet. Un dia podríem fer un debat sobre aquest tema. O sigui, com s'ha avançat en el tema lingüístic i si s'ha avançat bé: mantenint la convivència, amb respecte, amb una societat complexa que teníem. I això s'ha anat avançant en els temes d'ensenyament, en els temes de cultura, en els temes de comunicació, malgrat tot, potser no suficientment sobretot amb la premsa escrita –alguna vegada aquí s'ha dit, hi estic d'acord–, però s'ha anat avançant i allò important per a mi és com s'avança en aquest tema. De totes maneres, jo li parlo des d'una opció de Govern, que és la que em toca ara, que s'ha de moure dins del marc legal, forçosament; no estic parlant aquí des d'una opció de partit, jo estic parlant des d'un govern que es mou dins del marc legal de la Constitució i de l'Estatut. I aquest instrument que tenim, que és el que tenim i el que hem d'utilitzar ens ha permès avançar en el tema lingüístic i cultural i ens permetrà seguir avançant en el tema lingüístic i cultural. I, evidentment, ens permetrà fer plantejaments a Europa que ningú ens donarà, i aquest plantejament lingüístic europeu, que vostè diu que és molt magre, vostè sap el que va costar i és molt magre, però és a partir de la força de la nostra cohesió lingüística interna que podem anar avançant.

I l'altre tema, només, que volia aclarir per no entrar en un debat és el tema del 15% de l'IRPF. És que això m'agrada aclarir-ho perquè vostè va fer l'explicació de vot de resolucions en el debat de política general i va fer un plantejament que semblava que el finançament de Catalunya era el 15% de l'IRPF. El 15% de l'IRPF és un element més dins d'un conjunt de finançament, i és un pas i seria un pas qualitatiu molt important per-

què, en definitiva, quin és el principi que busquem –i amb això estem d'acord totes les forces polítiques catalanes i crec que, fins i tot, vostès?–, és que un pressupost com el de la Generalitat, que ja ha arribat a un volum d'un bilió i mig de pessetes no pot dependre d'una manera tan gran de les transferències de l'Estat, sinó que ha d'anar depenent progressivament, cada vegada més, dels impostos que paguem els catalans.

Amb aquest principi hi estem d'acord; algú diria: «totalment dels impostos que paguen els catalans», i l'examen de la realitat ens diu: «progressivament». I el 15% és un pas qualitatiu important que va en aquesta línia, que va en aquesta línia. I en aquest aspecte, és clar, hem de veure com s'ha col·locat aquest tema, aquest tema que vostè considera tan minso, com s'ha col·locat al mig del debat espanyol, i com és un tema en què les comunitats autònomes opinen i opinen amb una certa contundència, i com en aquest tema convé que entrem per la via del consens i del diàleg entre comunitats autònomes i amb l'Administració central a dins del Consell de Política Fiscal i Financera; però vostè mateix notarà que no és un tema –aquest tema– tan senzill, no és un tema fàcil; això el primer punt. I que els passos qualitatius certament són difícils. Un altre tema és que, dins del nostre finançament, el 15% n'és una part.

Vull dir, el 40% del nostre pressupost, el 40% és la sanitat, que va per una altra via. I aleshores suposant que tinguéssim el 15%, del 60% que resta, descomptat el 40%, hi ha un terç que són els tributs cedits; hi ha un terç, aproximadament, que representaria el 15% de l'IRPF i hi ha un terç que continuarien essent les transferències de l'Estat. Per tant, deixant de banda la sanitat, vol dir que les transferències de l'Estat les hauríem reduït a un terç i, per tant, aniríem avançant en aquesta via progressiva que el nostre finançament depengués progressivament més dels impostos que paguen els catalans. Evidentment, és un pas qualitatiu; vostè podria dir: «això és molt poc», però tampoc es pot presentar dient: «aquí es parla d'un 15% d'un impost; és molt poca cosa», etcètera. No, no, és un element més d'un conjunt de finançament certament complex.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Té cinc minuts el senyor Carod-Rovira per a contrarèplica.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, ha dit vostè que estem..., que tots aquests aspectes que afecten Catalunya i el futur d'Europa són un camí llarg; efectivament, no som pas nosaltres que n'hem volgut, ni que fos simbòlicament, escurçar l'itinerari; és un camí llarg; com més aviat comencem a fer-lo a un ritme, si pot ser, superior al d'ara millor, i com més forces polítiques i socials s'hi sumin, excel·lent.

Vostè ha adduït en algun moment de les seves intervencions el fet que moltes de les decisions que nosaltres puguem prendre no s'acaben aquí; és a dir, hi ha una majoria a l'Estat espanyol que és qui decideix, òbviament, els trets bàsics de la política d'Estat... El que potser s'ha estalviat de dir és que aquesta majoria que hi ha a l'Estat espanyol, des del punt de vista parlamentari, de forma gairebé regular i sistemàtica, es veu enriquida pels vots que els diputats –havia de sortir, senyor Alavedra, perquè, com que és veritat i és una evidència, havia de sortir... Oh, és que les coses de tan senzilles com són, són fàcils i la realitat que Convergència i Unió de forma regular dona els seus vots a la política del PSOE a Madrid fins que econò-

micament comencen a anar maldades, que aleshores en fuig, és una evidència senzilla i fàcil.

Hem parlat de diferències. Diu: «això és un diàleg on vostè em diu» —jo li dic a vostè— «com es que vostè va per aquest camí o per què no fa això per aquest camí; vostè m'ho pregunta a mi...» Tots dos ens podem passar la resta de la vida preguntant-nos..., el que passa és que hi ha una diferència fonamental: vostè governa, nosaltres no; per tant, vostè té molta més obligació moral que no pas nosaltres d'indicar-nos punts concrets, aspectes concrets, no de filosofia literària, sinó de govern sobre els temes que li plantegem.

El 15%; ho ha explicat avui. Hi ha una frase sobre el tema del finançament que va dir el president Ardanza, il·lustrativa d'allò que no hauria de ser. En un moment determinat va dir que ells el que intentaven és «que no nos traten a la catalana». S'ha de fer l'acord, s'ha de fer el consens, s'ha de fer el diàleg amb les comunitats, diguem-ne, autònomes, però vostè, senyor conseller, sap tan bé com jo que nosaltres no som només una comunitat autònoma; som una altra cosa; ho érem abans d'aquest Estatut, abans d'aquesta Constitució i ho serem després d'aquest Estatut i després d'aquesta Constitució. Per tant, no fem el ball de xifres, de si el 15%, el 40%, que és bo que es digui perquè s'expliqui i de vegades no ho fem tots prou, però la qüestió clara, l'única qüestió és: els impostos que paguem els catalans i les catalanes, s'han de quedar a Catalunya, sí o no?

Nosaltres diem que sí, i que s'hi han de quedar tots, que els hem de recaptar tots, que els hem de gestionar tots i que és a partir d'aquest control dels nostres diners que administrarem la solidaritat amb les regions europees i espanyoles que ho necessitin. Però que algú tingui la barra d'administrar la nostra solidaritat amb els nostres diners és absolutament intolerable. Aquesta és la qüestió.

I quant al règim lingüístic, a banda de dir que, home, permeti'm que li recordi que la funció simbòlica, la funció exemplificadora que és l'ús de la llengua..., és més aviat poc edificant que el president Pujol en un organisme que presideix, l'Assemblea de les Regions Europees, la llengua que utilitzi sigui el castellà i no la llengua pròpia de Catalunya. Si comencem per aquí, malament rai; perquè sobre el debat lingüístic —i li recollim l'ofertament; no sé si el conseller de Cultura compartirà o no l'ofertament públic que vostè ha fet sobre un debat sobre política lingüística, que ja sé que ha expressat l'opinió lingüística des de la perspectiva econòmico-financera, òbviament; però també des d'aquesta perspectiva ens interessa— hi ha una cosa que és clara i que segur, segur que tothom entén: si avui el català no és una llengua oficial normal a les institucions europees, no és per un problema, diguem-ne, tècnic, de traduccions simultànies, que els aparells no funcionin...

No, mirin: hi ha cinc milions i mig de ciutadans europeus comunitaris que tenen el danès com a llengua oficial i el danès és llengua oficial a Europa; hi ha onze milions de ciutadans europeus comunitaris que tenen el català com a llengua oficial, el doble, i el català no és una llengua oficial a les institucions europees. El problema no és tècnic, probablement és de matís: els danesos són independents, nosaltres no.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira.

Fins a les cinc d'aquesta tarda se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i set minuts.)

La sessió es reprèn a les cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Prosseguint amb el debat, correspon ara la intervenció del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Higin Clotas.

El Sr. CLOTAS: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, com assenyalava el president de la cambra, prenc la paraula per fixar la posició del Grup Socialista, però més enllà d'això és obvi que represento el Partit dels Socialistes de Catalunya, el partit —deixi'm dir-ho amb un cert orgull i satisfacció— que ha estat la primera força política catalana en les dues eleccions al Parlament Europeu en què han participat les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya. I és obvi també que, al mateix temps que som oposició en aquest Parlament, som la primera força política de l'oposició en aquest Parlament, represento un partit que és corresponsable de la gestió de govern de l'Estat, del Govern que va dirigir el procés d'incorporació d'Espanya a la Comunitat Europea, del Govern que ha tingut un protagonisme fonamental en la signatura del Tractat de Maastricht i en els acords de la cimera de Lisboa. I, més enllà d'això, parlo també des d'un partit que, juntament amb altres partits socialistes de la Comunitat Econòmica Europea, conforma el partit més nombrós i el grup més nombrós i important del Parlament Europeu. Comprendran, doncs, que enfrontem aquest debat amb un gran sentit de la responsabilitat, però també amb una certa comoditat.

Senyores i senyors diputats, la nostra posició és la d'un suport total i sense fissures al Tractat signat a Maastricht i als acords en matèria de cohesió assolits a la cimera de Lisboa. Mai la construcció europea, ni l'Europa des del Tractat de Roma, ni a Catalunya ni a Espanya des de l'ingrés en la Comunitat, ha provocat greus, seriosos enfrontaments parlamentaris. El debat sobre Maastricht corre el risc —i en som tots conscients— que, en no ser una matèria fàcilment entenedora, no es valori suficientment la seva utilitat.

Ahir el senyor conseller, el senyor Alavedra, justament esmentava aquest fet: «Estem caient en l'error...» —deia, en general, no únicament en aquesta cambra— que s'explicava Maastricht i els acords signats a Maastricht des d'una òptica excessivament economicista, que no econòmica, i que es deixava de banda el sentit, profund sentit polític, del que significaven aquests acords. Jo hi estic totalment d'acord, senyor conseller, i és ben cert que, juntament amb el gran interès que els ciutadans i ciutadanes demostren entorn els temes de la Unió i la construcció de la Unió Europea, hi ha una profunda ignorància sobre els continguts que suposen els acords signats a Maastricht. Això ho podem veure en les enquestes que es realitzen, en les entrevistes, fins i tot en els suplementes especials i monogràfics que fan alguns mitjans de comunicació entorn d'aquesta qüestió. Doncs jo crec que aquí, al Parlament de Catalunya, els polítics en general tenim l'obligació de fer un esforç d'explicar pedagògicament els aspectes polítics dels canvis que suposa per a la

societat tot aquest procés extraordinari de la construcció europea.

Aquest debat, per tant, pot resultar saludable. La construcció europea no pot prosperar sense una clarificació que ajudi a crear un ampli consens, no només entre els estats, sinó també dins dels estats que formen part de la Comunitat. Crec que aquest és el sentit profund i útil d'aquesta sessió del Parlament de Catalunya, si la sabem aprofitar.

Val a dir, també, que és força estimulant celebrar un debat sense grans discrepàncies, almenys aparents, sobre els trets essencials de la qüestió que avui tractem. Efectivament, pel que s'ha pogut escoltar ahir i aquest matí, i pel que ja sabem, aquí tots els grups ens declarem europeistes i tots recolzem el Tractat de Maastricht —l'esperit si més no i, gairebé fins i tot, la lletra. I deia que és estimulant, perquè en un debat d'aquesta naturalesa ens podem permetre el luxe dels matisos sense excessius apriorismes ni excessius prejudicis.

El senyor Alavedra va parlar ahir de Maastricht en un to clarament en positiu, tal com correspon a l'europeista convençut que tots sabem que és, i ens va il·lustrar a bastament sobre la seva percepció dels avantatges del Tractat, situant-se en el seu paper de governant responsable. Jo voldria tractar el tema deixant constància de les àmplies franges de coincidència que tenim amb les valoracions que ha fet el conseller, però deixant constància de la nostra posició sense buscar ni eludir les discrepàncies o la polèmica, convidant a entrar, com he dit, en els matisos i la seva interpretació, perquè no són raons de caràcter defensiu sobre què passaria si Maastricht fracassés, les que ens impulsen a defensar la ratificació del Tractat i el procés d'Unió Europea: són principalment les raons que, al marge de qualsevol risc de fracàs, ens van portar a defensar les posicions que conduïren a la redacció del Tractat, és a dir, la convicció que la Unió Europea és un gran projecte polític, d'una banda necessari, imprescindible, però de l'altra, i per damunt de la necessitat, la resposta vocacional al nostre projecte de futur per a Catalunya i per a Espanya.

Un cop feta aquesta afirmació genèrica i positiva del Tractat, encara que breument, crec d'interès assenyalar la darrera etapa, tan sols la darrera, en el procés de construcció d'aquest gran projecte europeu. Ahir també la intervenció del senyor Alavedra va il·lustrar a bastament dels antecedents històrics d'aquest procés. No parlaré, per tant, ni de la Comunitat Europea del Carbó i de l'Acer, ni del Tractat de Roma de 1957 ni de les seves conseqüències. Sí que parlaré, en canvi, de l'Acta única europea que crea un mercat interior que el propi 1 de gener de 1993 ha d'entrar plenament en vigor. Un mercat interior —es diu— sense fronteres entre tots els estats membres de la Comunitat. Recordem —i vull recordar aquí— que encara l'any 1985, quasi trenta anys després de la signatura del Tractat de Roma, restaven encara les barreres físiques, tècniques i fiscals entre els estats membres, que impedièn la realització de quatre condicions bàsiques avui vigents: lliure circulació de persones, mercaderies, serveis i capitals. Trenta anys, per tant, ha sigut un procés lent, pas a pas, però sens dubte un procés positiu i aquest és l'aspecte que valorem.

Finalment, el 7 de febrer d'aquest mateix any se signa a Maastricht el Tractat d'Unió Europea que constitueix un nou salt quantitatiu en la construcció d'aquest gran projecte en uns moments que apareixen no pocs elements d'incertesa, de deses-

tabilització i de riscos potencials per a Europa. La crisi i desaparició de la Unió Soviètica amb el naixement de noves repúbliques, els problemes econòmics de les noves democràcies, la presència de nou de conflictes en els Balcans i, simultàniament a això, el vell somni alemany de la seva reunificació. Tots aquests canvis, en si mateixos positius, juntament amb el gran pes polític que cobra Alemanya unit amb el seu enorme potencial econòmic són, probablement, els dos nous fets més importants amb què es troba la Comunitat Europea i a què vol donar resposta el Tractat d'Unió Europea. El primer d'aquests fets exigeix l'enfortiment de la identitat interior i exterior de la Unió. El segon explica en bona part l'impuls vers una major integració i cohesió interna.

Senyores i senyors diputats, el Tractat signat a Maastricht és fonamentalment un programa d'acció en diverses dimensions de la construcció d'una unió europea. El seu objectiu és construir una autèntica comunitat política, econòmica i social amb una major capacitat exterior; una unió cada vegada més estreta entre tots els pobles d'Europa. Vull, per tant, destacar en la meua intervenció quines són les novetats que incorpora el Tractat d'Unió Europea, no exhaustivament, sinó d'una manera selectiva, posant especial atenció en aquells aspectes que des del nostre punt de vista considerem avenços més positius: la unió econòmica i monetària, cohesió econòmica i social, ciutadania europea, canvis institucionals i política exterior i de seguretat comunes. Són ja prou coneguts quins són els objectius i els trets essencials que caracteritzen la unió econòmica i monetària: assolir una més gran estabilitat econòmica que permeti un creixement estable i facilitar els intercanvis al si de la Comunitat aprofitant millor els avantatges oferts pel mercat únic de 1993. Això permetrà en una fase posterior la fixació, irrevocable, dels tipus de canvi de les monedes que passin a formar part de la unió monetària i la creació d'una moneda única: l'ECU. Finalment, es crearà el sistema europeu de bancs centrals format per un banc central europeu i els bancs centrals nacionals.

Aquesta és l'explicació introductòria a quins són els aspectes que defineixen la unió econòmica i monetària. Però, què significa en termes pràctics estar en la unió monetària? Significa renunciar a una política monetària pròpia, renunciar a l'emissió de diner, renunciar a fixar de manera autònoma els tipus d'interès i renunciar a fixar nacionalment el tipus de canvi, és a dir a devaluar i a revaluar. El positiu d'aquestes renúncies, el positiu d'aquest negatiu és el que s'aconsegueix dins de la unió monetària: participar en les decisions col·lectives sobre aquestes mateixes qüestions, la política monetària de la unió i, per tant, sobre l'emissió de diner, la fixació dels tipus d'interès i la fixació dels tipus de canvi de la moneda única. En termes reals, per tant, integrats en la unió monetària no perdem sobirania, sinó que recobrem, mitjançant la via col·lectiva, parcel·les de sobirania. Per ser gràfics: és perd sobirania, es cedeix sobirania, es comparteix sobirania i es recupera sobirania. Aquest és el procés de delegació i assumpció de sobirania amb la incorporació d'Espanya en aquest gran projecte europeu. La unió econòmica i monetària ha estat sempre una vella aspiració de la Comunitat, ja que és un element imprescindible per a la plena realització del mercat únic. Solament amb la introducció d'una moneda única i l'establiment de la unió econòmica i monetària podrem perfeccionar aquest avui mercat i aprofitar-nos de tots els seus avantatges.

El Tractat comporta també major solidaritat interna en la construcció comunitària, ja que afecta les bases d'una Europa social, malgrat que limitada a onze, i assegura un nivell més alt de cohesió econòmica i social. Efectivament, la solidaritat entre els estats ha d'acompanyar el procés d'integració comunitària amb l'objectiu de disminuir les diferències econòmiques i accelerar així el creixement del conjunt de la Comunitat Europea. Aquest pacte estava implícit en la Comunitat i es va concretar en el desenvolupament dels anomenats fons estructurals. A Maastricht i especialment davant la perspectiva d'unió econòmica i monetària aquesta política s'enforteix i s'enriqueix amb la potenciació dels fons estructurals en el període 1993-1997, creant un fons de cohesió abans del 31 de desembre de 1993. No es tracta, atenció!, d'un mecanisme paternalista, sinó d'un element de solidaritat bàsic per al desenvolupament de la unió que implícitament conté que les diferències de renda i les diferències de riquesa es redueixin o almenys es mantinguin en límits acceptables.

La cohesió econòmica i social del Tractat respon a la nova concepció de la Comunitat com un espai més integrat econòmicament i políticament. No es tracta d'una simple zona de lliure comerç on únicament juga la competència com l'únic factor corrector; es tracta d'una unió econòmica i monetària en la qual no sols deuen jugar els mecanismes de competència com a elements equilibradors de desnivells entre regions i països, sinó també aquells que supleen les mancances estructurals dels països menys pròspers, i juntament amb això s'adopten també en el Tractat polítiques comunes que enforteixen la política comunitària vetllant per la protecció d'un entorn de qualitat. El Tractat fixa la convergència mediambiental com un objectiu prioritari i aquest és un aspecte cabdal: aconseguir uns paràmetres comuns pel que fa a la qualitat ambiental, a la protecció de la salut, la utilització racional dels recursos naturals i unes formes de producció neta que permetrà millorar el nivell de vida dels ciutadans. El gran repte que una societat moderna, tecnificada, amb una tecnologia avançada a Europa ha de superar és el repte de la destrucció del medi ambient. Per tant, el Tractat introdueix un element de sensibilització i de responsabilitat per afrontar aquest repte. La investigació i la formació professional són, així mateix, vitals per mantenir la competitivitat de la indústria europea, especialment davant dels països més industrialment desenvolupats com són el Japó i els Estats Units.

També en matèria social el nou Tractat representa un salt qualitatiu molt important. En efecte, en el Tractat de Roma, en el Tractat de Roma únicament es regulaven els aspectes socials relacionats amb la lliure circulació de treballadors i es creava un Fons Social Europeu per a la realització de programes socials, nacionals, d'accés a l'ocupació i de finançament de programes de formació professional. L'Acta única no va modificar aquesta situació, ja que únicament va incloure com a competència addicional la de la seguretat i la higiene en el treball. El Tractat de la Unió omple aquest important buit existent en matèria social amb dos nivells: estableix les bases jurídiques per poder legislar a onze –tots vostès saben que Gran Bretanya s'ha autoexclòs d'aquest aspecte del Tractat–, i introdueix una novetat fonamental, destacada per tots els representants sindicals comunitaris, també per tots els sindicats espanyols, com és el diàleg social entre els agents socials i a la comissió a escala europea; crec que aquest és un avenç social molt important. Des-

tacat també per aquells representants polítics que no estan totalment d'acord amb els continguts del Tractat, destaquen justament aquest aspecte compositiu. D'aquesta forma, i encara que de manera incompleta, la Unió incorpora, finalment, aquesta nova dimensió social comunitària que és absolutament imprescindible en una unió política, econòmica i monetària.

Per iniciativa del Govern espanyol, la Comunitat incorpora per primera vegada el concepte de ciutadania europea. Això implica que la pertinença a la Comunitat aporta un plus als ciutadans dels països membres. Ahir i avui gairebé tots els portaveus s'han referit a aquest aspecte del Tractat; no m'hi estendré, per tant. Sí que l'anunciaré: llibertat de circulació de residència; dret a votar i a ser escollit en la seva circumscripció de residència –aquesta mesura, s'ha recordat aquest matí, va comportar la modificació per unanimitat de la Constitució– i es crea la figura –i això sí que ho vull destacar– del Defensor del Poble, nomenat directament pel Parlament Europeu i crec que és una figura institucional important, bàsica i també imprescindible en aquest nou gran espai comunitari. És evident que la ciutadania europea no substitueix la nacionalitat de l'estat membre, sinó que té per objectiu complementar-la. El sol fet de la seva inclusió en el Tractat introdueix una important llavor de supranacionalitat entre la que es té a l'estat membre i la nova que s'adquireix.

El Tractat confirma així la tendència iniciada en l'Acta única d'anar superant progressivament el caràcter exclusivament economicista de la Comunitat ampliant o estenent les competències de la Unió Europea a camps essencials del benestar i del desenvolupament dels ciutadans.

La Unió que s'ha dissenyat a Maastricht, i aquest és un dels aspectes i canvis institucionals, no va en la direcció d'un estat federal clàssic com els Estats Units, per utilitzar un exemple ben paradigmàtic que coneixem, atesa la diversitat de cultures i d'història dels països membres. No obstant això, conté elements que van en una direcció clarament federal: política monetària única i moneda única, majors poders per al Parlament Europeu, enfortiment de les competències de la Comissió –el govern de la Comunitat–, augment de les àrees de decisió per majoria en el Consell de Ministres, desenvolupament de les polítiques comunes existents i altres de noves, majors elements de redistribució de la riquesa, la cohesió, la ciutadania europea. Tot això són aspectes clarament de desenvolupament federal i altres, lògicament i obligadament, en una direcció confederal: desenvolupament de la política exterior i de seguretat, desenvolupament de noves àrees en caràcter intergovernamental –com són justícia i interior–, el que permet una acció comuna de lluita contra el narcotràfic, el terrorisme i altres formes de crim organitzat, i la revisió del Tractat per unanimitat.

Un altre principi que ha estat citat –en alguns casos s'ha desenvolupat al llarg de la sessió d'ahir i d'aquest matí– i que naturalment em permetré també –i els ho he anunciat– referir-m'hi: el principi de la subsidiarietat; aquest serà un element important per combinar els esforços de la Unió i dels estats membres evitant conflictes i sobreposicions, contribuirà a evitar una hipertròfia legislativa per part de Brussel·les i les tendències vers el centralisme burocràtic. Aquest principi afavoreix la construcció europea en el sentit que les decisions es prendran de la forma més pròxima als ciutadans i, al mateix temps, estableix un criteri que permet repartir les competències des del nivell local fins al nivell comunitari, a tota l'escala, de

baix a dalt i també de dalt a baix, i es basa en dos elements: l'eficàcia i la proximitat als ciutadans, i és indubtable que el nivell de govern que millor garanteix la proximitat als ciutadans és el local, el qual, naturalment, ha d'intervenir en aquelles matèries en què pugui ser més eficaç que els altres nivells interns. Jo crec aquí que s'ha de fer un esforç des del Govern de la Generalitat per explicar fermament aquest principi: Catalunya hauria de ser capdavantera en l'aplicació interna d'aquest principi, hauria de ser el país, la regió —en termes europeus—, la comunitat autònoma que fes d'aquest principi la bandera de la seva acció política, una acció mancomunada de coordinació, de corresponsabilització, d'ajut, de suport des de la Generalitat als ajuntaments i això vol dir: esforç econòmic, esforç d'entesa, esforç de delegació de competències, és a dir aplicar aquest principi i presentar-se —cosa que avui no és— davant les altres regions comunitàries com la capdavantera de l'aplicació interna d'aquest principi per fer efectiu aquest objectiu, treballar més eficaçment i de manera més pròxima als ciutadans.

El principi de la subsidiarietat, per tant, ha d'impregnar tot el sistema de competències de la Unió Europea, no s'ha d'entendre tan sols com un ajustament de competències entre la Unió i els estats, sinó que l'ajustament s'ha de fer també entre l'estat i la regió, la Comunitat, i entre la Comunitat i el municipi. No diguem ja que Brussel·les té la culpa de tot —entre altres coses perquè estem acostumats ja que la culpa de tot la té Madrid—, però apliquem aquest principi de corresponsabilització institucional que imprimeix aquest principi de subsidiarietat.

Una altra novetat important que porta el Tractat és la creació del Comitè de les regions; se n'ha parlat, ahir ho va fer el senyor conseller, avui ho han fet tots els grups. Per primera vegada la representació política del nivell regional i local passa a formar part del projecte comunitari, just en el moment en què la comunitat es planteja obertament l'objectiu d'avançar vers la Unió.

El Tractat de la Unió és ben explícit pel que fa a la composició del Comitè, que estarà format conjuntament per representants dels ens regionals i dels ens locals sense que estableixi limitació o primacia d'un nivell sobre l'altre. Com sigui que l'organització territorial i el repartiment de les competències internes varien en cada estat i, per tant, no podia fixar-se amb un criteri comú, general, la designació dels membres, el Tractat atribueix als estats la composició dels representants que seran proposats per aquests mateixos i el Consell de Ministres els nomenarà.

La Comissió de les comunitats europees s'ha manifestat en diferents ocasions interpretant que el Comitè de les regions, d'acord amb el Tractat de Maastricht, estarà format per representants dels ens regionals i dels ens locals. En el mateix sentit s'hi han pronunciat el Consell Consultiu de les collectivitats regionals i locals de la Comissió, la Conferència Permanent dels Poders Locals i Regionals, i el Consell de Municipis i Regions d'Europa que presideix l'alcalde de Barcelona, senyor Maragall.

Darrerament, s'hi ha afegit també l'Assemblea de les Regions Europees que presideix el president de la Generalitat, senyor Pujol, i ahir el senyor Alavedra ens deia: «Nosaltres estem..., voldríem un altre projecte, però estem d'acord amb aquest procés» —diguem-ne— «constituent fins a l'any 1996, per tal que a partir de l'any 1996 aconseguim o treballem per acon-

seguir la separació dels dos ens: regionals i locals, en una sola assemblea.» Jo crec..., senyor Alavedra, i aquesta —ho recordo perfectament, vostè també ho recordarà i totes les senyores i senyors diputats ho recordaran— va ser una proposta de l'alcalde de Barcelona, el president del Consell de Municipis i Regions d'Europa, fa no gaires dies.

Celebro que hi hagi aquesta coincidència que permeti —d'una manera desbloquejada— treballar amb una orientació comuna. Tenim un procés provisional d'interinitat constituent d'aquí al 96, on es fixa el Tractat, i tots aquests organismes que he enumerat fixen també que la composició d'aquest Consell ha de ser mixta: entitats regionals, entitats locals, junts treballem fins al 96 en aquest camí, el 96 veurem si és possible i convé altres formes de composició; avui hi treballem i celebro —ho repeteixo— aquesta coincidència.

En tot cas, sí que demanaria que des de dos organismes comunitaris tan importants com són el Consell de Municipis i Regions d'Europa, que presideix un català, un socialista, l'alcalde de Barcelona, i un altre organisme com és l'Associació de Regions Europees, que presideix el president de la Generalitat, el senyor Pujol, facin l'esforç d'una acció coordinada, comuna, institucional, conjunta en benefici d'aquest procés, i en benefici d'aquests objectius i en benefici del país. I, per tant, ofertes que ja han sortit des del Consell de Municipis i Regions d'Europa que ha formulat el senyor Maragall, celebraria, també —i crec que seria un gravíssim error no acceptar-ho—, que fossin contemplades amb aquesta acció comuna de treball corresponsable, solidari —ho repeteixo—, en benefici d'aquest projecte i en benefici del país. Crec que és absolutament indefugible, també seria imperdonable, que no s'aprofités aquesta extraordinària oportunitat que dos importants —molt importants— organismes europeus estiguin presidits per dos catalans.

Bé, totes aquestes modificacions tendeixen, amb els condicionaments als quals es veu sotmès l'actual procés de construcció europea, a omplir i a superar l'anomenat dèficit democràtic. Són el que constitueixen els canvis institucionals amb l'intent, per part dels països membres de la Comunitat, de superar el dèficit democràtic.

Encara que breument, vull tocar alguns aspectes de la política exterior i de seguretat comuna. Fora de l'estructura tradicional de la comunitat, la política exterior i de seguretat comuna suposa un salt qualitatiu respecte a l'anterior cooperació política europea desenvolupada en l'Acta del 86, de 1986. Junt a una cooperació més sistemàtica, la PESC pretén arribar a posicions comunes i en el que pot convertir-se en la seva pedra de toc: accions comunes, que no vol dir accions úniques, que impedeixen als estats autonomia suficient per reforçar algunes mesures.

Tot i amb les seves insuficiències, l'establiment d'una política exterior i de seguretat comuna constitueix un dels eixos del Tractat que amb l'instrument de la Unió Europea occidental i amb l'Aliança Atlàntica conforma la definició d'una política comuna de defensa. La Unió Europea occidental resta com a part integrant del desenvolupament de la Unió Europea per elaborar i posar en pràctica les decisions i accions de la Unió que tinguin repercussions en l'àmbit de la defensa. La UEO es desenvoluparà a la vegada com el component defensiu de la Unió Europea i com un mitjà per enfortir el pilar europeu, però sens dubte la pregunta que els ciutadans es fan, senyor Ribó, és: com ens afectarà, el Tractat de Maastricht?

La incorporació Espanya-Europa ha passat en els últims anys per dues fases. Ràpidament: en la primera, Europa era un projecte de futur en el qual aspiràvem a participar; en la segona, ja érem de la Comunitat Europea i aspiràvem que això fes créixer l'economia i modernitzés el país. Entrem ara en una nova etapa que s'inicia amb el projecte plantejat a Maastricht. El nostre objectiu és assegurar que en el 1997 o en el 1999, quan s'iniciï la unió econòmica i monetària, ens trobem entre els països que la posin en pràctica. El repte, per tant, és doble en aquest cas, d'Europa i d'Espanya. I aquest repte suposa per al nostre país compromisos i oportunitats.

Compromisos: emprendre un programa de convergència nominal per complir els criteris fixats, acceptar una major independència interna del Banc d'Espanya i acceptar al final d'aquest procés la pèrdua d'una política monetària nacional i d'una moneda pròpia. En termes d'oportunitats per al país: introduir un element mobilitzador per completar el sanejament de la nostra economia, assolir un major creixement econòmic sostingut i arribar a situar-nos entre els països capdavaners de la Comunitat Europea, la qual cosa estic convençut que serà possible i que ho aconseguirem.

Per portar endavant amb èxit aquest objectiu fonamental cal crear un consens que no defugui ni el debat ni la crítica, sinó que es consolidi justament amb ells. Aquest consens ha de permetre'ns prosseguir la integració comunitària en una època de menor creixement, de discussions internes en molts estats membres i d'inestabilitats o conflictes pròxims a les fronteres comunitàries. Aquest consens —ho crec— és imprescindible per arribar a situar les nostres variables macroeconòmiques en els termes fixats en el Tractat; és a dir, per aconseguir la convergència nominal.

Amb Maastricht ens hem fixat un objectiu, deia: «Estar en condicions de passar amb el primer grup de països a la unió monetària.» Això requereix assolir la convergència macroeconòmica, millorar la competitivitat microeconòmica i ampliar la solidaritat social. És a dir, créixer més i de manera estable i millorar l'eficiència de les nostres empreses i de l'Administració i redistribuir socialment amb equitat. Perquè fructifiqui aquest programa de treball, tots hi hem de col·laborar: el Govern, totes les administracions públiques, els empresaris, els sindicats, el conjunt de ciutadans, en definitiva.

El Pla de convergència no és únicament un pla per aconseguir una convergència nominal en els termes fixats per Maastricht; d'altra banda, com vostès saben, tots els governs han de formular el seu propi pla de convergència. És també un pla per aconseguir un creixement sostingut i sostenible de l'economia del nostre país, que acceleri la convergència real; és a dir, de riquesa per habitant, d'ocupació, d'infraestructures, de serveis públics i de protecció social amb la mitjana comunitària. També sense Maastricht —i ho deia ahir el senyor Alavedra i hi estem d'acord— les mesures que en el Tractat es contemplen serien igualment necessàries per crear riquesa i ocupació. I si volem créixer hem d'augmentar la nostra competitivitat. Les empreses necessiten adequar la seva estructura empresarial, els seus processos de producció i els seus productes a les noves circumstàncies.

És aquest un ampli camp on són cabdals factors com la innovació tecnològica, la formació en l'empresa, la millora de la qualitat i el disseny dels productes, l'organització dels bons ser-

veis post-venda, la millora de les xarxes comercials a l'exterior, la fusió d'empreses per assolir un volum suficient quan sigui necessari per competir en el mercat internacional; i, evidentment, cal invertir més. Avui a Espanya les despeses de protecció social representen un 18,8% del producte interior brut. La mitjana comunitària és del 25,7% del PIB. Estem una mica menys d'un 7% darrere, és a dir, existeix el mateix retard que tenim en riquesa relativa PIB/habitant. Ara bé, en deu anys la despesa espanyola ha crescut almenys dos punts mentre que, per exemple, l'alemanya ha baixat més de tres punts i la britànica n'ha baixat dos. També, doncs, en termes socials s'està fent un país més pròxim als grans països europeus que són el nostre mirall i el nostre repte.

Ara bé, la convergència pot assolir-se bàsicament de dues maneres: amb esforç, consensuant una política que ajudi a reduir la inflació i optimitzi el creixement i l'ocupació, o amb sacrifici, amb una política de deflació i tan clar està que resulta preferible el primer camí, com que donada la necessitat imprescindible de l'objectiu a aconseguir, si no hi ha consens per això, caldrà anar pel segon camí. De nou, per tant, el consens que s'aconsegueixi dependrà en gran mesura de la percepció i el comportament de la societat dels partits, dels sindicats, dels empresaris i de l'Administració. I davant d'aquestes perspectives hem de preguntar-nos si l'economia catalana, els sectors econòmics, socials, les empreses, estan preparades per afrontar aquesta situació i aprofitar aquestes oportunitats.

I ens hem de preguntar, també, si el Govern de la Generalitat està tenint el paper que pot i ha de tenir per tal que en aquest nou escenari Catalunya pugui fer front als reptes plantejats i convertir-se alhora en una regió econòmica europea situada entre les més avançades de la comunitat i jugar un paper més gran —més gran encara si es vol— en el desenvolupament econòmic del conjunt de l'Estat. Això vol dir comprometre's en el seguiment i la participació en els grans objectius de la política econòmica de l'Estat, sobretot pel que fa al Pla de convergència amb la Comunitat Europea; assumir un paper actiu com a catalitzador dels esforços de tots els agents econòmics i socials implicats a contribuir a l'optimització de les actuacions públiques amb una actitud oberta i de cooperació i de coordinació amb altres administracions, i d'una forma especial amb les iniciatives cada cop més importants de les administracions locals.

L'organització dels Jocs Olímpics, per exemple, ha contribuït decisivament a fer possible l'etapa de prosperitat econòmica per la qual ha atravesat l'economia catalana a la segona meitat dels anys vuitanta. S'ha de rendibilitzar l'enorme crèdit obtingut per l'èxit de la celebració dels Jocs Olímpics. Cal crear, en definitiva, les condicions òptimes perquè Catalunya i Barcelona, la seva capital, esdevinguin el gran centre logístic del sud d'Europa.

Els dos reptes principals que té plantejats l'economia catalana per fer front al procés de plena integració en l'economia comunitària són l'enfortiment de la seva base econòmica incrementant el pes de la indústria i modernitzant el sector de serveis de l'agricultura, i la millora substancial de la competitivitat de tots els sectors i del conjunt de l'economia catalana. De l'elevació de la competitivitat de la nostra estructura productiva, en depèn la fortalesa del nostre model de desenvolupament i la posició que puguin ocupar —que puguem ocupar— a la Comunitat Europea. Caldrà desenvolupar una política industrial adre-

çada essencialment a donar suport des de les administracions públiques, i en particular des del Govern de la Generalitat, al món de l'empresa, afavorint l'adaptació dels processos d'innovació tecnològica i posant especial èmfasi en el suport a la petita i mitjana empresa.

Així mateix, s'haurà de realitzar un esforç sostingut i notori en tots els aspectes relatius a la formació, des de la formació bàsica fins a la universitària i de postgrau, millorant molt especialment la formació professional i ocupacional, l'alta especialització i la formació permanent, per assegurar la flexibilitat en el món del treball en termes d'adaptabilitat als canvis del sistema productiu i del sistema econòmic. Si avui haguéssim de dir, sincerament, quin és l'àmbit en el nostre país que està més endarrerit en comparació amb la resta de països de la Comunitat, els socialistes diríem sense cap mena de dubte: la formació professional. Creiem que aquest és un camp absolutament cabdal, clau, per tal de preparar tots aquests aspectes relatius i fer front als reptes que se'ns presenten des del punt de vista de la formació.

En definitiva, senyores i senyors diputats, els oferim el model de pla estratègic de l'economia catalana, amb la participació de les institucions i els agents econòmics i socials, que ja varem presentar com a proposta de resolució en el darrer debat de política d'orientació general.

Maastricht, i el procés d'Unió Europea, és sens dubte per a Catalunya el tema políticament més important del nostre futur en el llindar del segle XXI. I si Maastricht és per a nosaltres tan cabdal és evident, senyor president, senyores i senyors diputats, que un fracàs, no ja de tot el programa de Maastricht, sinó de la seva part monetària, podria portar la Comunitat Europea a transformar-se en quelcom més..., molt menys vertebrat i més proper a una zona de lliure canvi o a un pur mercat únic. Per a Espanya es crearia un entorn de ferotge competència econòmica i comercial entre els estats de l'espai econòmic europeu i, en aquest cas, la urgència de sanejar —ho hem dit— i fer més competitiva la nostra economia seria encara molt més aguda. És a dir, les mesures del tipus contemplat en el Pla de convergència haurien de ser més exigents i més urgents.

Si els avantatges d'estar en la unió monetària resulten importants, els costos de quedar-nos-en al marge serien prohibitius: la pesseta, fora de la unió monetària, arriscaria constantment la seva estabilitat, i això afectaria els intercanvis exteriors i les inversions estrangeres; les nostres institucions financeres no podrien operar en l'espai europeu integrat i restarien postergades, i les empreses no comptarien amb el marc d'estabilitat financera necessària per a les seves decisions d'inversió.

L'objectiu —per acabar, senyor president—, senyores i senyors diputats, és aconseguir un país més lliure i segur, més ric i més just, i més influent. Quina Europa ens ajuda millor a aconseguir-ho? Evidentment, no una simple zona de lliure canvi, ni tan sols un mercat únic: necessitem una unió forta i estable, com a eix central d'una Europa avui agitada —si no amenaçada— per la inestabilitat política, la deslegitimització de les institucions, la insolidaritat, els nacionalismes agressius i l'extrema dreta, el racisme i la xenofòbia —ho hem vist fa molt pocs dies. L'Europa que volem ha de ser capaç de sostenir i desenvolupar un model de societat propi, basat en un equilibri harmoniós de llibertat, eficiència econòmica i solidaritat social.

Maastricht és, per damunt de tot, un text basat en el possibilisme: no és cap dels dotze textos que haurien sorgit de les voluntats de cadascun dels estats membres de la Comunitat, però és un magnífic resultat de síntesi d'aquests posicionaments, amb unes definicions, objectius i calendari extremament ambiciosos i que suposen un ritme i una intensitat, en el procés d'Unió Europea, molt propers al límit màxim del que era possible. No hi ha a Europa una alternativa progressista al Tractat de Maastricht: fora de la Unió Europea no hi hauria més que pobresa, retard i aïllament. L'alternativa no és «Maastricht sí o *statu quo*», sinó «Maastricht sí o marxa enrere». I, les conseqüències, les acabarien pagant, com sempre, els treballadors i els sectors més febles de la societat.

És possible que, per a alguns, el Tractat de la Unió Europea no sigui un gran pas decisiu, però és segur que va en la bona direcció: introdueix quelcom més de democràcia, eficàcia i solidaritat en el sistema. Catalunya ha d'aixecar la bandera de la diversitat i l'Europa regional; però Catalunya, per ser fidel a ella mateixa, ha d'aixecar també la bandera de la cohesió i de l'Europa dels ciutadans. S'equivoquen els que volen construir l'Europa només dels estats, o només de les regions, o de les ciutats; erren més encara si ho volen fer cometent el mateix error que han comès tots els que al llarg de la història han volgut dibuixar fronteres i ratlles més o menys convencionals. Només és possible una Europa heterogènia i complexa que reflecteixi una realitat heterogènia i complexa; una Europa que sigui la dels ciutadans, però també, simultàniament, la dels municipis, i la de les ciutats, i la de les regions, i la dels estats; l'Europa de les interdependències; l'Europa federal.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas. Té la paraula l'honorable senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, aquest serà un torn de rèplica una mica especial, perquè realment no puc contradir absolutament res del que ha dit l'il·lustre diputat senyor Higiní Clotas. Ell ha fet un discurs institucional; ha dit que jo ahir, com a membre del Govern de Catalunya, vaig fer un discurs institucional i que ell, com a membre del Partit dels Socialistes de Catalunya, que participa en el Govern de l'Estat, doncs, feia un discurs institucional, de suport a Maastricht, de descripció detallada de Maastricht, i, per tant, estic plenament d'acord amb tot el que ha dit. No obstant, em sembla que..., no voldria fer tampoc un resum del que ha estat el debat, perquè manca la intervenció del portaveu del meu Grup, i demà hi ha el debat sobre les resolucions, però sí que voldria recordar algunes de les coses que haurien de sorgir d'aquest debat, com a imatge i com a missatge als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

En primer lloc, aquest matí el senyor Rafael Ribó deia una cosa que és molt certa. Deia: «La Comunitat Econòmica Europea, durant molt de temps, ha estat política agrària» —ell ha dit 60..., es podria dir fins i tot, durant molts anys, 70% del pressupost de la Comunitat Econòmica Europea, que anava destinat als temes agraris— «i intent de constituir un mercat mitjançant la rebaixa d'aranzels, però encara conservant, aquest mercat, moltíssimes barreres: d'homologació, tecnològiques...» N'hem parlat aquest matí. A partir del 1986, amb l'Acta única, iniciem un procés absolutament decisiu, i jo crec que hem de retre un ho-

menatge a la voluntat impulsora de la Comunitat Econòmica Europea, no únicament dels estats membres, sinó del president Delors, que ell, personalment, jo crec que ha jugat un paper essencial, i és just reconèixer-ho. L'Acta única crea aquest gran espai europeu i el Tractat de Maastricht ve a reforçar-lo i el porta, fins i tot, més enllà. I, per tant, es tracta d'un acte de constitució europea. Em sembla que això és molt important dir-ho. Com és molt important dir, quan tots ens deixem portar per tantes crítiques i per tants pessimismes, que per a nosaltres, catalans, és una sort estar dins d'aquest procés; és a dir, ser europeus de ple dret, com a ciutadans, en aquest moment de construcció europea, és una cosa que, si ens ho haguessin dit els anys 70, doncs, no ens ho hauríem cregut, potser.

Realment, l'Europa democràtica ha estat per a nosaltres la fita, la il·lusió, l'objectiu. Ara potser no ho recordem: hi som i l'estem contruint, i quan hi som i l'estem construint, evidentment, veiem que té molts problemes, moltes dificultats, moltes coses que no ens agraden, però hi som i en som protagonistes, i n'hem de ser cada vegada més protagonistes, com a catalans, i amb la veu, si és possible, de Catalunya, i amb els catalans que ens representen en algunes institucions: s'ha parlat de l'alcalde Maragall i de la seva presidència; s'ha parlat, evidentment, del president Pujol i de la presidència de l'ARE, i també aquest matí s'ha parlat de l'eurodiputat Gutiérrez Díaz com a president de la Comissió Parlamentària de Política Regional —no sé si és exactament aquesta, la definició d'aquesta Comissió, però en tot cas tracta d'aquests temes. Em sembla que aquest és un moment que cal que aprofitem entre tots i que sentim una mica aquest orgull de participar en la construcció europea, quan s'accelera tant la seva construcció.

Els missatges han de ser senzills. L'explicació de Maastricht és complicada: jo m'excuso, ahir, d'haver-los avorrit, segurament, amb una intervenció massa llarga, me n'excuso, de debò, però crec que és la que havia de fer, sincerament. Ara, Maastricht és la coordinació de polítiques pressupostàries i econòmiques —ho repeteixo— per crear un marc que ens porti cap a la unió monetària —i una moneda única europea és enormement important— i un banc central europeu. I que permeti la consolidació de l'Acta única, amb el que representen les quatre lliures circulacions essencials de l'Acta única —i no ho repetiré, perquè ho hem dit a bastament durant tot el debat.

Maastricht no és una imposició de la nostra política pressupostària, no és el que ens fa retallar el pressupost, no és el que ens fa contenir la despesa: ens hi ajuda, ens marca uns objectius, que volem complir lliurement, però sense Maastricht també estaríem fent aquesta política, que representa unes imposicions per als ciutadans, perquè retallar la despesa vol dir tenir menys béns públics per als ciutadans del nostre país. Maastricht no és sinònim de crisi econòmica. No és Maastricht, que ens porta les dificultats econòmiques actuals: les dificultats econòmiques vénen d'abans. Hi ha una associació, en els ciutadans, entre Maastricht i crisi econòmica que cal negar, que cal negar totalment. Ve Maastricht, evidentment, en un moment difícil, i les contruccions de grans projectes, com el projecte europeu, la consolidació d'aquesta construcció en un moment de crisi econòmica, és més difícil, i això explica alguns dels resultats dels referèndums que s'han celebrat.

Maastricht no és només un tema monetari i econòmic, sinó que és un tema polític i social. Crec de la màxima importància

el concepte de la ciutadania europea, que s'apunta ja en l'acord de Maastricht, i la participació activa i passiva en les eleccions municipals em sembla que és un fet decisiu. Com és un fet decisiu el principi de la protecció diplomàtica; és a dir, que els cossos diplomàtics dels consolsats de qualsevol dels estats membres estiguin a la disposició de tots els ciutadans europeus. Em sembla que això són avenços enormement positius. Aquest concepte de ciutadà europeu: som ciutadans de Catalunya, som també ciutadans europeus. I això és enormement important, que a través d'aquestes mesures això vagi prenent cos.

És evident que l'Europa actual, la de Maastricht, també és una Europa dels estats, però ens porta cap a la unió política, i a dins de la unió política, les regions, amb la pèrdua de sobirania dels estats, han de ser un poder emergent, com segur que també ho seran les ciutats i els municipis. Però aquesta Europa de les regions per a nosaltres és enormement important, no perquè siguem el Govern de Catalunya, sinó perquè és la prefiguració —llunyana, evidentment— de l'Europa dels pobles, que pot trobar la seva veu dins d'una Europa unida. També s'ha de dir que seria ingenu pensar que Europa és la solució de tots els nostres problemes. No és així. És un projecte en el qual hem de participar, però el sol fet de ser membres de la Comunitat no ens resoldrà tots els nostres problemes, i els esforços principals han de ser nostres.

El programa de convergència de l'Estat espanyol? Ja ho vaig dir ahir: té aspectes voluntaristes, però que s'han d'intentar complir. Hi han hagut uns canvis que han comportat l'ajustament, i que han fet perdre confiança a determinats sectors econòmics, hi hauran nous canvis, però l'única sortida en aquests moments, davant de les turbulències financeres, és ratificar els acords de Maastricht i aplicar el programa de convergència. Perquè —ho deïem aquest matí— els agents econòmics i financers creuen en la realització de Maastricht, hi confien, i l'únic que pot apagar aquestes turbulències és que realment siguem capaços de crear Maastricht.

El principi ordenador de l'activitat econòmica a l'Europa unida serà la competitivitat. Catalunya no rebrà ajuts de la Comunitat Econòmica Europea més enllà del que hi aporta —més aviat per sota del que hi aporta— i, per tant, l'únic avantatge que podem trobar és un mercat més ampli, és el nostre treball, la nostra qualitat, la nostra capacitat de creació de riquesa. Aquest és un fet que ahir vaig intentar deixar-lo ben clar: aquest és l'avantatge per a Catalunya; no els fons estructurals, que intentarem que siguin els màxims, no la participació en el fons de cohesió, que intentarem que sigui la màxima per al tren d'alta velocitat o per als programes de medi ambient, sinó la competitivitat de la nostra empresa, i des de les administracions —ho deïa el senyor Higiní Clotas— hem de fer un esforç, dins de les limitacions pressupostàries, de creació de l'entorn, que també les ajudi a ser més competitives.

En un moment en el qual els alts interessos i el canvi de la pesseta han creat problemes de competitivitat també importants en les nostres empreses, l'únic camí per poder tenir una rebaixa dels interessos i una valoració justa corresponent a l'economia real de la pesseta són els acords de Maastricht. No hi han decisions unilaterals que valguin en aquests temes. O és una política conjunta, coordinada, europea, que són en definitiva els acords de Maastricht, o no podem anar en la línia que convé a la nostra indústria i als nostres serveis, de rebaixa dels tipus d'interès i de més adequada, més real valoració de la pesseta.

Tot això són fets suficientment importants perquè Maastricht s'expliqui als ciutadans de Catalunya, perquè Maastricht, en definitiva, rebi aquesta divulgació i aquest suport de les forces polítiques catalanes. Els deia aquest matí que des d'aquest Parlament poc podem fer, però em sembla que, de totes maneres, el fet que les forces polítiques catalanes donin suport als acords de Maastricht, tinguin una idea clara que la construcció europea convé a Catalunya, que la realització del nostre poble passa per la Unió política Europea, és un fet suficientment important per haver celebrat aquest debat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Clotas té la paraula per a un torn de rèplica.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor president. Bé, més que de rèplica... Es fa difícil fer una rèplica, perquè el senyor Alavedra ha començat dient que no em replicava, atès que estava d'acord amb la intervenció que jo havia fet. Agraeixo que hi hagi aquesta coincidència, però aquesta coincidència comportava unes propostes, unes propostes que no interpreto, senyor conseller, al peu de la lletra que vostè assumeixi en la seva totalitat, però sí que interpreto que està disposat a parlar-ne; i si no, vostè, en tot cas, m'ho negarà.

Està disposat, per exemple, a parlar d'aquesta necessitat institucional i de país que des d'aquests dos organismes presidits per dos catalans hi hagi una acció coordinada, institucional, política, mancomunada, en benefici dels interessos de la Comunitat, en benefici dels interessos d'aquests organismes i en benefici del nostre país. S'ha fet una certa polèmica en els mitjans de comunicació —més irreal que real— sobre la necessitat de viatjar conjuntament els dos presidents d'aquests organismes —aquests dos catalans— quan hi havia o quan hagi viatges a l'exterior. Jo no crec que es tracti de viatjar junts o no junts —que en ocasions pot ser—: del que es tracta és de coordinar l'esforç de projecció d'aquestes institucions i de Catalunya a l'exterior de manera conjunta, i això és una proposta.

Hi ha hagut una altra proposta en àmbit polític i en àmbit econòmic —i en àmbit institucional—, que és la d'aplicació en tots aquests gèneres d'aquest principi de la subsidiarietat fins als ajuntaments. No la considero tampoc absolutament empresa, però sí amb ànim de diàleg, i això es pot veure en el proper debat sobre pressupostos. Ho repeteixo: nosaltres hem fet una crítica sovint que, des de la Generalitat de Catalunya —en els debats pressupostaris, per exemple, en els debats sobre política territorial, en les resolucions del debat sobre orientació política general—, des del Govern de la Generalitat de Catalunya no es té prou en compte els ajuntaments. Bé, no insisteixo en aquesta crítica, perquè no correspon aquí, però sí que l'agafo en positiu, senyor conseller, i en positiu li dic el següent: fem tots l'esforç perquè Catalunya constitueixi una regió europea avançada, la més avançada en l'aplicació d'aquest principi, i més enllà del que va aquest principi, en la realitat que municipis, comarques, regions, vegueries i Govern de la Generalitat és un tot únic en treball coordinat i en treball polític. I que, per tant, s'apliqui amb agilitat aquesta responsabilitat, sabent quines són les competències d'uns i dels altres, sense enfrontaments, sense temors de contrapoders, sinó amb una acció coordinada, institucional i comuna.

I una tercera proposta, que, òbviament, no la puc considerar tampoc assumida, atès que fa tan sols un mes ens la van rebut-

jar, però sí que confio i espero que en la seva filosofia sí que hi estiguin d'acord, és en els continguts dels paràmetres del Pla estratègic econòmic per a Catalunya. Crec que no és ara tampoc el moment, però sí que hi haurà oportunitats per poder, amb més detall, parlar sobre els continguts d'aquest Pla estratègic econòmic per a Catalunya. Crec que és imprescindible per tal de fer front a aquests reptes comunitaris i no quedar endarrerits.

Finalment, hi ha hagut al llarg d'aquest debat una certa —des del meu punt de vista— confusió en alguns aspectes de la confrontació política que s'han generat aquí. Sobre aspectes que constitueixen obra de govern de la Generalitat, però que no constitueixen política comunitària, o a l'inrevés. Per a nosaltres, Europa no és ja un objectiu de política exterior; la Unió Europea ha de ser, cada dia més, l'eix vertebrador de la nostra societat, i això requereix no només treballar a Brusselles, sinó treballar en una acció decidida, aquí a Catalunya, de suport als agents socials, econòmics, i no solament econòmics, per tal que puguin aprofitar els avantatges que ofereix aquest procés. El Govern de la Generalitat —i això és una proposta, senyor conseller— ha d'informar, mobilitzar, donar facilitats per tal que la societat catalana pugui accedir a aquesta nova realitat que és la Unió Europea. Jo conec que des de diferents organismes i institucions, alguns públics i altres privats, s'està fent una notable campanya de sensibilització i d'informació. El Govern de la Generalitat s'ha de bolcar en aquesta campanya, i finalment li faig també la proposta i la suggerència que d'aquest debat sobre el Tractat de Maastricht, on tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra ens hem pronunciat, d'una manera inequívoca, favorables a aquest procés de construcció de la Unió Europea, arribem a l'aprovació d'una resolució o unes resolucions que puguin comportar la unanimitat d'aquesta cambra o un gran consens d'aquesta cambra. Semblaria contradictori i paradoxal que, sobre un debat monogràfic i una unanimitat política entorn d'aquest debat monogràfic i de les conseqüències que representa, no aconseguíssim aquesta unanimitat. I seria, per altra banda, un petit trencament històric que no afegiria res de positiu a aquest procés. L'Acta única es va firmar per unanimitat en l'àmbit espanyol; el Tractat d'adhesió va ser assumit per unanimitat; creiem que la ratificació del Tractat serà pràcticament unànime, i fóra bo que el Parlament de Catalunya —que ens pronunciem per unanimitat a favor d'aquest Tractat— aprovés també per unanimitat aquestes resolucions.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas. Té la paraula l'honorable conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Sí. Senyor president, senyores i senyors diputats, com que pràcticament ja havia fet una intervenció que semblava un comiat, des de la tribuna d'aquest Parlament, per avui, doncs, intervindré des de l'escó.

En aquesta espècie de contrarèplica que no ho és, el senyor Higiní Clotas em treu algunes propostes de temes polítics, i em diu: «Només demano de vostè que em digui que en parlarem.» D'acord, estem disposats a parlar-ne. (*Rialles.*) En parlarem. El principi de subsidiarietat, jo ahir el vaig entendre com això, és a dir, com el que vostè ha dit: comissió, consell de ministres, estat, regió, municipi, i ho vaig dir des de la tribuna, i fins i tot ho vaig contraposar en la forma en la qual ho entenen els britànics, que, en definitiva, l'entenen només en la relació estat-comissió

o institucions europees, no? És a dir que, en aquest aspecte, d'acord. Els altres aspectes que vostè ha dit, doncs, estem disposats a parlar-ne, però no m'afecten només a mi. Això de viatjar..., vull dir que cadascú sap com ha de viatjar, no? (*Remor de veus.*) Però, vull dir que, com que vostè em demana la voluntat de parlar-ne, estem disposats a parlar sempre de qualsevol tema amb el màxim interès.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Eugeni Pérez-Moreno.

El Sr. PÉREZ-MORENO: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, pujo avui a aquesta tribuna per posicionar-me en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en un tema de molta importància. Aquest debat, tan d'actualitat i alhora de tanta importància, com deia, com és el Tractat de la Unió Europea o, per dir-ho amb un mot més entenedor, Maastricht, em permet posicionar-me en nom del nostre Grup i, lògicament, la meua intervenció, a part de breu, haurà de ser en alguns punts repetitiva, sobretot tenint en compte que ha estat un debat de poca confrontació, per no dir pràcticament de nul·la confrontació.

Per entendre Maastricht crec que cal, en primer lloc, remuntar-se una mica en el temps. Permetin, doncs, que em remunti en el temps, a l'any 1951, quan, poc després d'acabada la Segona Guerra Mundial, Alemanya i França —Adenauer i Schuman—, juntament amb Itàlia i el Benelux, varen posar la primera pedra, el primer maó de l'avui encara inacabat edifici europeu, amb la constitució de la CECA, és a dir, la Comunitat Europea del Carbó i de l'Acer. I poc després, l'any 1957, amb la constitució de la Comunitat Econòmica Europea i la Comunitat Europea de l'Energia Atòmica, Euratom.

Podem dir que la Comunitat Europea, després d'haver establert una pau sòlida entre països tradicionalment enemics, ha assentat les bases per a una prosperitat econòmica i una solidaritat regional i social mitjançant l'obertura del Mercat Comú i l'elaboració de polítiques comunes. Però un altre maó, una altra pedra important en la construcció de l'edifici europeu el constitueix, també, l'Acta única europea del 1986, que va establir el calendari i les modalitats de realització completa del mercat interior per al 1993.

Aquesta valoració de l'espai europeu, en el qual circularan lliurement les persones, les mercaderies, els capitals i els serveis, ha estat un pas molt important, un salt qualitatiu en el camí de la construcció europea, però el gran mercat de 350 milions de consumidors hauria esdevingut incomplet i fins i tot fràgil si no s'hagués vist perllongat per la unió econòmica i monetària que contempla el Tractat de Maastricht. Amb la circulació, també, d'una moneda única al final d'un determinat període. És per això que l'any 1987 els dotze estats comunitaris varen decidir consagrar els seus esforços a aconseguir aquest objectiu, però els grans canvis que transformaren el panorama polític europeu, fins i tot mundial, el novembre del 1989, varen fer que els dirigents europeus ampliessin el seu camp d'actuació i que, juntament amb la Conferència Intergovernamental de Política Econòmica, s'afegís també de forma paral·lela la Conferència Intergovernamental sobre la Unió Política Europea. Ambdues conferències varen caminar paral·lelament fins a arribar a Maastricht, aquesta ciutat holandesa on els caps d'estat i

de govern dels dotze països comunitaris varen aprovar el desembre del 1991 una proposta de tractat sobre la Unió Europea que va ser signada el 7 de febrer d'enguany i que hauria de tenir plena vigència a principis del 1993, després d'haver estat ratificada pels dotze països. Malauradament, el «no» danès sembla que ja fa inviable que els terminis previstos es puguin complir. És precisament aquest «no» danès el que posa en l'escena política el debat sobre el Tractat d'Unió Europea, o per dir-ho, com deia abans, amb paraules més entenedores, el debat sobre el Tractat de Maastricht.

És per això que em permetran que digui que, malgrat la gran càrrega negativa que comporta el «no» danès en el procés de ratificació del Tractat de Maastricht, té, però, al meu entendre, un aspecte positiu i és, precisament, aquest: és el d'haver fet, d'haver-se encadenat un ampli debat a tot Europa envers els aspectes positius i negatius del Tractat d'Unió Europea, i avui en aquest Parlament de Catalunya ens trobem els representants del poble català intentant afegir la nostra aportació, el nostre punt de vista, en aquest procés d'acostar Europa als ciutadans, en definitiva d'analitzar si el Tractat és positiu o negatiu per a Europa, si és positiu o negatiu per a Catalunya.

El Tractat té dos àmbits clarament definits, clarament definits: un és el de la unió política i un altre és el de la unió econòmica i monetària. El que fa referència a la unió política, la creació d'una política exterior comuna que, tot i basar-se en la cooperació intergovernamental, té dos elements molt importants de «comunitarització», utilitza per al seu funcionament les institucions comunitàries i preveu la figura de «las acciones comunes», les accions comunes, és a dir, determinades àrees de la política exterior que hauran de ser definides pels dotze, passaran a ser decidides per majoria i no per unanimitat. Un gran pas endavant. Això vol dir que, en determinats casos, estats que no estiguin d'acord amb una determinada actuació exterior hauran de conformar-se amb la voluntat de la majoria, és a dir, hi ha una certa transferència pràctica de sobirania.

La realització d'un mercat únic i la creació de noves polítiques comunitàries en matèria d'educació, cultura, sanitat, protecció dels consumidors, xarxes transeuropees de transport i telecomunicacions, recerca i medi ambient, a part d'ampliar-ne d'altres que ja estaven contemplades en els tractats anteriors.

La creació d'una ciutadania europea, punt molt important, que es concreta en el reconeixement dels drets fonamentals dels ciutadans comunitaris, el dret de tot ciutadà resident en un altre estat membre de la Comunitat a participar a les eleccions europees i municipals com a elector i com a elegible. La instauració de la figura del Defensor del Poble de la Comunitat Europea i el dret a la protecció diplomàtica per un altre estat comunitari que el propi, en països on aquest no tingui representació. Una reforma important de l'estructura institucional de la Comunitat amb un considerable augment de les competències del Parlament Europeu i la creació d'un nou organisme comunitari, el Comitè de les Regions, al qual després em referiré.

Aquesta reforma no és, però, suficient per eliminar completament el dèficit democràtic que pateix la Comunitat. Si bé és cert que el dèficit ha disminuït pel que fa al control de les polítiques comunitàries, també ho és que la creació de polítiques de cooperació en matèria d'affers exteriors, interiors i afers judicials, crea nous espais on l'actuació del Consell de Ministres

serà difícilment controlable ni pel Parlament Europeu ni pels parlaments dels estats membres.

Una política social que, encara que ara implica només onze estats membres, ha de permetre desbloquejar la dimensió social europea. Si fins ara hem fet referència a les previsions econòmiques de Maastricht, cal també parlar de les socials. «En el quadre de la construcció europea convé donar als aspectes socials la mateixa importància que als aspectes econòmics i desenvolupar-los de manera equilibrada» —afirmava un comunicat del Consell Europeu a la cimera de Madrid del juny de 1989. Aquesta afirmació ha permès doblar els fons estructurals i reorganitzar-los i adoptar importants decisions en l'àmbit de la higiene i seguretat en el treball.

Les dificultats, però, varen començar amb el rebuig del Regne Unit a la Carta Europea dels Drets Socials, fonamentals del treballador, subscripta només pels onze restants membres de la Comunitat Europea. Aquesta actitud britànica es confirmà després a Maastricht, que autoritzà l'acció comuna dels dotze estats sense imposar obligacions suplementàries a la Gran Bretanya. Els acords preveuen l'uropeïtzació de matèries com són les condicions de treball o la igualtat entre dones i homes en allò que fa referència a l'oportunitat del treball i al tractament en el seu si, fins a la protecció social i seguretat social dels treballadors, i el reconeixement dels acords col·lectius europeus que tant sindicats com patronals varen demanar en el seu moment d'incloure en els acords de Maastricht: els salaris, el dret sindical i el dret de vaga i *lock-out* en queden expressament exclosos.

L'altre àmbit que contempla el Tractat de Maastricht és el de la unió econòmica i monetària. La incorporació al Tractat de la Comunitat Europea de les disposicions que creen la unió econòmica i monetària amb una moneda única i un sistema europeu de bancs centrals que funcionarà com un autèntic banc central europeu, en el pitjor dels casos la data límit per al compliment de totes les disposicions és 1999. Això vol dir que abans de la fi del segle, la Unió Europea comptarà, si és que arribem a realitzar-la, amb competències en les tres àrees de sobirania que històricament han determinat l'existència d'un estat independent: la moneda, la diplomàcia i l'exèrcit.

No em referiré a les condicions necessàries per poder formar part d'aquesta unió econòmica i monetària, ni tampoc ho faré envers els programes de convergència econòmica, perquè al llarg del debat d'avui i també en la intervenció del conseller Macià Alavedra ahir obrint el debat se n'ha parlat a bastament i crec que amb molta claretat i a satisfacció de tots els grups parlamentaris. Sí, però, permetin-me dir que la unió econòmica entenc que és necessària, perquè és la continuació lògica del Mercat Interior europeu i del Sistema Monetari Europeu, però també és necessària davant la forta competència dels Estats Units i del Japó, i al nostre entendre també necessària —hi insisteixo— davant de la petició d'ingrés d'altres països i com a pas previ de l'admissió.

És ben cert que aquests països que han demanat l'entrada a la Comunitat Europea són països que podem dir —de manera molt general— que són poc proclius a la unitat política. Si nosaltres som capaços de tirar endavant els acords de Maastricht i d'aprovar els acords de Maastricht, lògicament la incorporació d'aquests països haurà de ser acceptant l'establert a Maastricht, al Tractat de Maastricht, és a dir, acceptant el Tractat d'unió

política i la unitat política d'Europa. Si nosaltres no som capaços de reconduir el «no» danès i de tirar endavant les ratificacions que manquen per efectuar, el que sí que és evident és que l'ampliació en el camp econòmic amb l'admissió d'aquells països que han demanat des de ja fa algun temps l'entrada es realitzarà, i es realitzarà sense tenir paral·lelament la unió política i això comportarà que introduïm dins del paquet de països comunitaris, països que hi estan en contra. I si ara això ja és difícil de tirar endavant al nostre entendre, després serà encara molt més difícil, per no dir d'alguna manera inviable.

No voldria acabar la meua intervenció sense fer abans una referència específica al Comitè de les Regions, una de les novetats més importants que estableix el Tractat i que ens afecta com a nació. Diu el Tractat que aquest Comitè tindrà caràcter consultiu i que estarà compost per representants dels ens regionals i locals, establint el nombre de membres i el seu repartiment per estats, de la mateixa manera i nombre que el Comitè Econòmic i Social, és a dir, amb un total de 189 membres, dels quals 21 per a l'Estat espanyol.

Entenem, senyor conseller, perfectament la seva intervenció d'ahir, perquè vostè és un home que busca habitualment..., sempre busca el consens en matèries importants per al nostre país, per a Catalunya i, per tant també, nosaltres també busquem aquest consens i subscriuim la seva intervenció d'ahir. El que succeeix és que ens hauria agradat, ens agradaria que d'ara endavant la interpretació que es fes d'aquest Comitè de les Regions fos una interpretació més en el sentit del que va dir l'Assemblea de les Regions d'Europa quan, tot valorant el Tractat de Maastricht de manera global, parlava de la interpretació que calia fer, i que era que el Comitè estaria format per les regions i, en tot cas, pels ens locals allà on no hi haguessin regions, i no necessàriament municipis, és a dir, els ens locals de nivell immediatament inferior al Govern central. Nosaltres creiem que aquesta és la via per després, lògicament, els municipis tenir el seu fòrum on..., perquè els problemes són molt diferents, els problemes són molt específics, tant dels municipis, dels ens locals, com de les regions, són diferents, però això és el que hi ha, és un pas, aprofitem-lo, anem de cara a aprofitar aquest Comitè de Regions i, en tot cas, quan arribi el moment de la revisió vegem si es pot revisar i si podem arribar que realment hi hagi dos comitès que facilitin la incidència de les regions, la incidència als ens locals i, en definitiva, que els problemes es tractin allà on s'han de tractar.

Defensar tot allò que ens permeti anar afegint maons a l'edifici aquest de la Unió Europea que va començar l'any 1951, i Maastricht amb tots els seus defectes no deixarà de ser no ja un maó, sinó una de les seves parets mestres, és important, perquè és defensar no sols la prosperitat i el benestar dels europeus: és defensar la causa de la pau.

Si avui, el 1992, Europa no tingués una mínima estructura defensiva, que la té malgrat les seves imperfeccions, el conflicte dels Balcans podria adquirir una dimensió encara, si és que això és possible, molt més tràgica de la que ara té. Si avui Europa no tingués com té, malgrat la seva manifesta insuficiència, una mínima estructura de cooperació política, la unificació alemanya seria justament o injustament un fet que gravitaria amb preocupació històrica sobre molts dels països europeus.

El Tractat, certament, és millorable i, tot i que conté moltes deficiències, s'ha d'acceptar com un pas necessari però insufi-

cient. La història recent europea —ho deia a l'inici de la meua intervenció— ha aportat noves realitats. Amb la reunificació d'Alemanya i la caiguda del Mur de Berlín hi ha avui a Europa un desequilibri notori, econòmic i polític. L'Europa d'avui no és la mateixa que la que els dotze podien representar l'any 1989 i, menys encara, la que substanciaren els sis països fundadors de la Comunitat, i per això més que mai es fa necessari avançar en l'aprofundiment de la seva unitat política i econòmica. I Maastricht, amb les seves deficiències, marca una etapa, un avenç en el camí que porta de la Comunitat Econòmica Europea a la Unió política Europea, i sens dubte que el després de Maastricht serà molt millor que l'abans.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez-Moreno.

Un moment d'atenció. Per donar compliment a l'article 124 del Reglament, demà a dos quarts de nou del matí començarà el termini per presentar propostes de resolució que finirà, aquest termini, a un quart de deu. La Mesa es reunirà immediatament per admetre a tràmit les propostes de resolució que siguin congruents amb el debat i les comunicarà als grups a tres quarts de deu, i a partir d'aquesta hora quedarà obert un altre termini per presentar noves propostes transaccionals, el qual finirà a tres quarts d'onze. La Mesa es reunirà a continuació i comunicarà a les deu cinquanta les transaccionals admeses, i la sessió es reprendrà a les onze amb el debat i votació de les propostes que siguin presentades.

Se suspèn la sessió.

(És un quart de set de la tarda i tretze minuts.)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'acetat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)
☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19. ...

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

